

H. HENSZEN VEENLAND

De orand in de blokhut

KEES JONGUIT

De brand in de blokhut

2e druk

H. HENSZEN VEENLAND
Geïllustreerd door Kees van Lent

Uitgave: W. D. MEINEMA N.V. - DELFT

De brand in de blokhut

1

Ze waren vroeg in de herfstmorgen van de farm weggereden: Jack Briton, de zoon van de farmer en een van zijn vaders cowboys, Harry Palmer.

Ze waren niet de enigen van het personeel, die die dag op pad gingen: er waren nog enkele tweetallen het wijde land ingetrokken. Het was de tijd, dat de runderen uit de prairie naar de corrals moesten worden gehaald, om daar beschut de winter door te brengen. Maar Harry en Jack hadden de langste rit voor de borst – zij zouden naar het westen trekken, tot waar het heuvelland begon. Misschien moesten ze wel de bossen in, die de heuvels bedekten, want het gebeurde vaak genoeg, dat koeien en stieren die bossen indwaalden. Nou ja, dat zouden ze wel zien.

De lucht was bewolkt, toen ze op pad gingen, maar een regen- of sneeuwbus was niet iets, waardoor een cowboy zich liet afschrikken. Bovendien: het weer kon opklaren. En als het dat niet deed was het dubbel nodig, de beesten naar de winterstallen te drijven.

De twee ruiters waren die morgen niet onfortuinlijk; ze troffen herhaaldelijk grotere en kleinere groepjes beesten en joegen die dan in de richting van de farm. Wanneer ze – tegen de schemering – zouden terugrijden, konden ze nagaan, of de dieren de goede koers hadden gehouden en zo nodig enkele achterblijvers nog eens extra opjagen.

Harry Palmer was een van de beste cowboys, die James Briton in zijn dienst had, en daarom had de farmer zijn zoon, Jack van vijftien, met hem meegegeven. Jack moest de knepen van het vak zo goed mogelijk leren.

De morgen was voorbij. Ze hadden al een behoorlijke rit achter de rug en konden niet ontevreden zijn over hun werk. Een eind vóór hen uit begon het heuvelland – het terrein glooide hier al en er stonden verspreid struikgewas en groepjes bomen.

„Daarginds konden we wel even rusten,” zei Harry Palmer, met een hoofdknik naar een paar beukebomen, die wat verderop stonden. Ze droegen nog bladeren, maar je kon al wel zien, dat ze een deel van hun lover verloren hadden.

„Mij best,” stemde Jack toe, „maar moe ben ik anders nog niet.”

Harry lachte schamper: het was natuurlijk een beetje opschepperij van de knaap, dat hij nog niet moe zou zijn! Harry zelf – en die was toch ongetwijfeld een beter ruitersman dan Jack! – voelde best, dat hij een hele morgen in de zadel gezeten had.

„Het is ook meer, om onze paarden een beetje te laten uitrusten,” zei hij, en er lag spot in zijn toon.

„Een hap eten lust ik wel,” zei Jack toen. Hij had inderdaad trek en in zijn zadeltas had moeder een stevige broodmaaltijd gedaan. Dikke sneden, met flink vlees erop.

„Dan wat aanrijden,” zei de cowboy, en gaf zijn paard een lichte tik met de sporen. Hij reed een bruine hengst; Jack zat op een zwart paard, dat een kleine bles op zijn hoofd had. Minstens zo'n goed rijdier als de bruine.

Ze bonden hun beesten vast aan een paar laaghangende takken van een van de beuken – maar lieten ze genoeg bewegingsvrijheid om in de nabijheid een stuk grond af te grazen.

Toen gingen ze zelf zitten, vlak bij de boomstam, zodat ze die als ruggesteun konden gebruiken.

Hun proviand hadden ze uit de zadeltassen gehaald – Harry had het zijne in de hand, Jack legde het even naast zich. Dan vouwde hij de handen en bad.

Dat deed Harry niet, maar geen spier van zijn gezicht

vertrok. Hij wist immers, dat op de farm voor elke maaltijd gebeden werd, en als de lui dat wilden doen, konden ze wat hem betrof rustig hun gang gaan. Hij zou er niet om lachen of er niet de gek mee steken, maar hij zou er evenmin aan meedoen.

„Daar ben ik niet bij grootgebracht,” had hij een keer gezegd, toen Ann Briton, de vrouw van de boss, er met hem over gepraat had.

„Kan zijn,” had ze toegegeven, „maar daarom zou je het toch wel kunnen gáán doen. Een mens zonder geloof is maar arm en een mens zonder gebed ziet dikwijls geen uitweg.”

Hij had haar vragend aangekeken: met name de laatste opmerking die ze maakte, begreep hij niet. Maar het bleef bij die vragende, die wat verbaasde blik: er kwam geen vraag om uitleg.

Wat er wel kwam? Een schouderophalen; een afwijzend: „Ik heb er niet de minste behoefte aan, aan geloven en aan bidden.”

Het klonk ruiger, dan hij het misschien bedoelde, want hij wou zeker de vrouw van de boss niet kwetsen. Daarvoor was ze veel te aardig; daarvoor zorgde ze veel te goed voor de mannen op de farm en daarvoor was haar bedoeling ook te goed, daar was Harry van overtuigd. Het was niet bij die ene keer gebleven: Ann Briton had nog wel eens vaker geprobeerd met de cowboy over deze dingen te praten – maar dat was nu alweer een hele poos geleden. In het begin had Harry geluisterd – om haar niet voor het hoofd te stoten. Maar toen ze bleef aanhouden, veel te lang naar zijn zin, had hij er een eind aan gemaakt.

„Ik ben bij die dingen niet opgevoed, dat heb ik al eens verteld,” had hij gezegd, „en ik heb er niet in het minst behoefte aan. Doe mij een plezier, en hou erover op. Ik laat jullie je gang gaan; laat mij de mijne gaan.”

Jack wist, dat zijn makker naast hem niet bad, maar zat te wachten tot hij zijn ogen zou opendoen. Eerder zou

Harry geen hap nemen. Uit wat je beleefdheid zou kunnen noemen.

„Eet smakelijk,” wenste Jack, toen hij gebeden had. Dat was om zo te zeggen de aanwijzing, dat ze konden beginnen.

„Vansgelijke,” zei Harry. „Nou, trek heb ik wel.”

Dat bleek, want hij hapte met graagte in zijn boterham en at met zichtbare voldoening. Uit een veldfles nam hij een paar slokken koude thee. Ze aten zwijgend – hun blikken zwierven over de wijde vlakte, die voor hen lag; letten op hun rijdieren; keken naar lucht en wolken. Die lucht werd grauwer, die wolken werden dikker.

„Het weer wordt er niet beter op,” meende Harry bedenkelijk.

„Een sneeuwbus,” zei Jack. Hij vond dat niet zo erg.

„Misschien deden we beter, naar huis terug te rijden,” overwoog de cowboy.

„Waarom? Voor een beetje sneeuw? Dan kunnen we morgen of overmorgen weer helemaal hierheen rijden om nog een paar beesten te zoeken.”

Er stak waarheid in de opmerking, moest Harry toegeven. Maar de dreigende lucht blééf. Hij overwoog even – besloot toen.

„Goed,” zei hij, „we rijden nog een stuk naar het westen maar dan dadelijk op pad.”

„Mij best,” zei Jack. Hij at de laatste stukken van zijn brood – Harry had het zijne al op. Met enig ongeduld keek deze naar de jongen, toen die de ogen sloot en de handen vouwde. Maar hij zei daar geen woord over. Al gauw zaten ze in het zadel en reden. Ze waren nu aan de voet van de heuvels gekomen, het werd er steiler. Ze keken speurend om zich heen en voor zich uit. Bewoog daar niet iets tussen de bomen van het heuvelbos? Harry hield zijn paard even in om nauwkeuriger te kunnen zien – ja werkelijk, er liepen dieren. Runderen. „Daar!” wees hij aan Jack, zijn rijdier weer tot lopen aansporend.

„Goed, dat we verder gereden zijn,” zei deze.

Dat verder-rijden was op zijn aandringen gebeurd. Ze bereikten de beesten tamelijk gauw – het was een troepje van zes stuks. Ze reden om ze heen – joegen ze in de richting van de farm. Naar het oosten. De dieren loeiden luid, maar lieten zich opjagen. Toen de ruiters zagen, dat de koeien de gewenste richting namen, reden zij verder westwaarts. Het bos werd dichter, en dat bemoeilijkte het rijden.

Het licht verminderde – de wolken werden dikker en kwamen lager.

Harry zag dat met een bedenkelijk gezicht.

Toen kwam er een windstoot – plotseling en fel.

De paarden bewogen nerveus hun oren – schenen te aarzelen bij het verdergaan.

Harry Palmer nam zijn besluit. Zonder overleg met zijn jonge makker. „We gaan terug,” zei hij. „Het weer verslechtert.”

„Dat beetje wind?” wierp Jack tegen.

Hij had het nog niet gezegd, of een tweede windvlaag schoot over het land, sterker dan de voorafgaande.

„We hadden eerder terug moeten gaan,” zei Harry, en hij wendde zijn paard. Zonder tegenspreken volgde Jack dat voorbeeld.

Het weer verergerde snel. Het waren geen vlagen meer, waarin de wind kwam – het werd een doorstaande storm. Met herhaaldelijk krachtige windstoten.

De ruiters bogen zich voorover tot op de nekken van hun paarden, alsof ze daardoor meer beschutting vonden. Het hielp zo goed als niet. Toen begonnen sneeuwvlokken te vallen. Dichter en dichter. De aanwakkerende wind zweepte ze over het land, joeg ze mensen en dieren in de ogen. Het uitzicht vernevelde, ging dicht.

„Ik zie niets,” zei Harry, die wat overeind was gaan zitten en probeerde zowat te weten te komen, hoe ze reden.

„Ik evenmin,” zei Jack.

De storm werd zó sterk, dat de paarden niet dan met

grote moeite vooruitkwamen. Soms strompelde er een – op een gegeven ogenblik vloog Jack haast uit het zadel. Maar hij wist zich te handhaven. Met moeite.

„Weet jij, hoe we rijden?” riep hij, nadat ze een poos voorwaarts geworsteld waren. Hij wist het antwoord: je kon immers in deze sneeuwjacht geen hand voor ogen zien. Zijn vraag was meer een klacht.

Harry gaf er niet eens antwoord op – die had genoeg met zichzelf te stellen. De felle wind sneed hun bijna de adem af.

Hun paarden besturen was haast een onmogelijkheid – ze mochten blij wezen, dat ze zich in hun zadels houden konden. Ze gaven zich aan het instinct van hun rijbeesten over – in de hoop, dat de dieren ergens beschutting zouden vinden. Maar waar?

De paarden waren, meende Harry te kunnen opmaken, een andere richting ingeslagen dan waarin ze aanvankelijk waren gemend. Liepen ze in een kring? Hij wist het niet – maar de wind hadden ze niet meer tegen. Kwam die van opzij? Een korte poos scheen dat het geval; dan voelde hij, dat ze de wind achter kregen. Ze konden minder moeilijk ademen en de neerdwarrelende sneeuw joeg hen niet meer in het gezicht. Dat betekende dat ze niet naar het oosten, naar de farm, reden, maar westwaarts. Naar de heuvels terug en naar de bossen. Inderdaad was dat het geval. Na een poos kwamen ze tussen struikgroei en bomen. Hier was de wind minder krachtig: hij werd blijkbaar gebroken door de bomen. Maar het rijden was er niet gemakkelijker: de paarden moesten hun weg tussen de stammen door zoeken. Herhaaldelijk sloeg een door de wind gezweept tak de ruiters in het gezicht – Jack voelde lauw bloed langs zijn wang sijpelen. Hoe lang zou dit onbestemde rijden, dit moeilijke en gevaarlijke rijden, nog duren? Hoe lang konden hun beesten volhouden?

Opeens . . . Harry slaakte een kreet, die zijn makker deed opkijken. Wat was er? Wat had Harry?

„Ik geloof, dat ik dit brok bos ken!” hoorde hij hem roepen.

„Wat bedoel je?” schreeuwde de jongen een vraag terug. „Hier in de buurt . . .” begon de ander een weerwoord. Maar hij voltooide het niet.

„We stappen af,” beval hij, en voegde meteen de daad bij het woord.

Jack begreep het niet; Jack verbaasde zich; maar deed, wat zijn oudere makker beval.

„Je paard leiden,” riep deze door het rumoer van de wind heen. „Ik ga voorop.”

Harry voegde de daad bij het woord – hij pakte zijn rijbeest vlak onder het bit bij de teugel en begon te lopen. Acher hem – zo dicht mogelijk achter hem – volgde Jack.

Ze worstelden een poos voorwaarts. Over de ongelijke, met sneeuwbedekte grond. Struikelend soms over een boomwortel; zich soms stotend aan een stam of een laaghangende tak.

En toen . . .

Hij kon het eigenlijk niet geloven, Jack, toen hij in de vallende sneeuw en tussen bomen door een donker ding zag. Een groot, donker ding. Een soort huis, leek het wel.

Als dit zo was, dan kon het, dan moest het . . .

Hij had zijn veronderstelling nog niet tot het einde gedacht, toen Harry zich naar hem omkeerde.

„De blokhut van Bill Stokes!” riep deze.

Ze zouden schuiling vinden.

Op hun vuistgebons op de deur, werd die al gauw open-gedaan. In het gelige licht van een lamp in de kamer achter hem stond de gestalte van een man.

„Kom erin,” zei de man.

Dat was de bedoeling, maar het was eerder gezegd dan gedaan: ze hadden hun paarden.

„Onze beesten,” zei Harry. De man – hij was inderdaad

Bill Stokes, de pelsjager – kwam een paar stappen naar buiten.

„Kom mee,” beval hij.

Langs de blokhutwand liep hij naar achter de woning – de twee die schuilplaats zochten gingen, hun paarden meevoerend, achter hem aan. De-hoek-om kwamen ze in de luwte van het stevige houten bouwsel – ze herademden even. Achter de woning van de pelsjager stond een kleiner gebouwtje. Stokes vond – half op de tast – de weg naar de deur en deed die open. Ging er binnen, zijn gasten vlak achter hem. Je kon er amper iets onderscheiden, zo donker was het er, maar Harry begreep, dat dit de stalling van Stokes was. Hij róók het trouwens. Hij bleef staan, om te trachten in het donker iets te onderscheiden – na enige ogenblikken lukte dat een beetje. Er stond een paard – dat van Stokes. Maar naast het beest was niet veel ruimte – zeker niet, als die voor nog twee dieren dienen moest.

De pelsjager was dieper de stal ingegaan – ze hoorden zijn hand kletsen op de bil van het paard en er was zijn stem: „Een eindje opzij, Snelvoet.” De lichte slag en de paar woorden hielpen blijkbaar: Harry hoorde paardenbenen zich verplaatsen. Toen nam Stokes hem de teugel uit de hand. „Ik zet jouw paard wel even weg,” zei hij.

Het duurde niet lang, dat wegzetten – voor de zwarte van Jack was er minder plaats en daardoor kostte het meer tijd. Maar het lukte toch.

„Erg ruim staan ze niet,” meende Bill Stokes, toen hij de dieren ondergebracht had, „maar in ieder geval zijn ze beter in deze nauwte dan in de ruimte buiten. Kom mee, mannen.”

Dat was de uitnodiging, om met hem naar zijn blokhut te gaan. Ze deden het graag, Harry en Jack. Nu ze liepen, al was het maar een klein stukje, voelden ze, hoe koud en stram ze geworden waren op hun bezwaarlijke tocht hierheen.

Het was een laag, nogal ruim vertrek, waar ze in kwamen. Jack was er nog nooit geweest – hij keek nieuwsgierig rond. Niet lang, want de pelsjager zei: „Neem een zit, mannen,” en wees naar een bank, die aan de ene zijde van de houten tafel stond.

„Jullie zullen wel wat warms lusten,” zei hij, en zonder hun antwoord af te wachten haalde hij uit een wandkast een paar koppen. „En dat treffen jullie: er is nog voldoende koffie voor een eerste dronk.”

De koffiepote stond op een kachel – roodgloeiend stond die.

„Graag,” nam Harry het aanbod aan, „ik ben door en door koud.” Hij voelde dat pas goed, nu hij in een warm vertrek was.

De bruine straal dampte, toen Bill Stokes koffie schonk; de geur was al een verkwikking. Harry had te veel haast: hij nam de gevulde kom in beide handen en bracht ze aan zijn lippen. Maar hij zette ze ogenblikkelijk weer neer. „Dat is me nog te heet,” zei hij.

„Even wachten dan,” ried Stokes aan. „En vertel eens, hoe komen jullie hier? Verdwaald zeker?”

Hij kende de cowboy en de zoon van de boss wel – ze hadden elkaar vaak genoeg ontmoet in het wijde land. Harry vertelde. Van hun werk van die dag en hoe ze door het slechte weer waren overvallen.

„Had je niets zien aankomen?” vroeg de pelsjager. Hij vond dat maar verwonderlijk: Palmer reed toch niet voor het eerst in deze streek. Had toch vaker lucht en wolken gezien en moeten beoordelen.

„Niet, dat het zó erg worden zou,” zei de cowboy. „Een blizzard had ik niet verwacht.”

„In elk geval ben je nu veilig,” stelde Stokes vast.

„Maar thuis zullen ze zich afvragen, waar we blijven,” overwoog Jack. „Als ze ons gaan zoeken . . .” Hij hield er zich van overtuigd, dat dat gebeuren zou als het maar enigszins kon.

„Gaan ze niet,” zei Harry. „Dat zou onbegonnen werk

zijn. Veel te gevaarlijk ook. Je ziet buiten geen hand voor ogen en waar zouden ze heen moeten rijden? Nee, zoeken kunnen ze ons niet."

„Dan heeft moeder een benauwde nacht," zei Jack. Hij wist, dat zijn moeder in angst zou zitten. Zijn vader ook wel, maar die kon zichzelf beter beheersen.

„We gaan zo gauw mogelijk naar huis," beloofde Harry. Dat had hij niet hoeven te beloven: het sprak immers vanzelf. Maar wanneer zou het wezen?

Ze luisterden naar het geluid van de storm buiten – dat verminderde niet. Je hoorde het loeien van de wind en het zwaaien en kraken van de bomen. Opeens was er het geluid van brekende takken, van een vallende boom. Met een harde slag viel zwaar hout tegen de wand van de hut – de mannen schrokken. Stokes kwam half over-eind – keek naar de deur. Alsof hij naar buiten wilde gaan. Dat deed hij niet onmiddellijk – luisterend nog wachtte hij even. Het geluid van vallen en breken werd minder – hield op.

„Een boom afgeknapt," zei Palmer.

„Geloof ik ook," zei Stokes. „Maar mijn hut heeft het gehouden."

„Gelukkig wel, man."

„Ik ga toch kijken," besloot de jager.

„Dat doen we," zei Harry.

Gedrieën gingen ze naar buiten. Je moest de deur stevig beethouden, anders zou de storm die uit je hand rukken. Ze was niet helemaal open te krijgen – toch wel zó ver, dat de mannen door een brede kier buiten konden komen. Toen zagen ze: een boom lag op het erf, vlak bij de deur. Stokes liep eromheen: hij wilde zien, hoe zijn paardestal het er afgebracht had.

Dat viel mee: de vallende boom had het kleinere gebouw niet geraakt. Harry en Jack kwamen vlak achter de jager aan – zagen als hij, dat de stalling ongeschonden was. Ze hoorden de dieren erbinnen met de benen schuifelen en stampen – Harry liep naar de deur.

Stokes hield hem tegen, toen hij die wou opendoen. „Waarom zou je?” vroeg hij. „Onze beesten staan daar goed.”

„Oké,” stemde Harry toe, maar hij voegde er weifelend bij: „Zolang het duurt.”

„Dat spreekt – maar dat geldt voor mijn blokhut en voor ons evengoed. Kom, we gaan weer naar binnen.”

Dat deden ze. De pelsjager schonk nog een kop koffie; bood aan: „Als jullie een hap eten lusten . . .? Ik heb brood en gedroogd vlees.”

„Graag een hap brood dan,” namen ze aan – ze kregen vlees als beleg.

De mannen bleven een hele poos zitten – al was hun gesprek niet onafgebroken. Daar vielen telkens stilten in. Dan luisterden ze naar het geweld van de wind; dan hoopten ze, dat dat verminderen zou.

Pas in de late uren van de nacht gebeurde dat – toen meenden ze, dat het niet onverantwoord was, als ze gingen slapen.

In een hoek van het vertrek legde Stokes een paar berevellen op de grond – hij had voor zichzelf een éénpersoons slaappleaats en meer niet.

Lang lagen de mannen niet wakker.

2

Jack lag al een poos met ogen ogen. Hij had diep geslapen, maar niet uren lang. In zijn slaap had hij onrustig gedroomd – over thuis, over moeder.

Hij luisterde naar de geluiden buiten. Die waren heel wat minder rumoerig dan de vorige avond. Je hoorde nog wel de wind door de takken, maar hij loeide niet meer zo dreigend. Als hij scherp luisterde, meende hij zelfs door de dikke balkenwand van de blokhut heen het geschuifel te horen van paardebenen in de stalling. Een zwak licht kwam door het raam naar binnen – het moest nog vroeg in de ochtend wezen. Zouden de anderen ook wakker zijn?

De ademhaling in het bed van de jager ging regelmatig en rustig; die van Harry was minder hoorbaar. Jack ging van zijn zij op zijn rug liggen – zo maar, om het wat anders, wat gemakkelijker te hebben. Maar zijn beweging kon betekenen, dat hij wakker was. Tenminste: zo bleek Harry ze te hebben uitgelegd, want hij vroeg: „Uitgeslapen, Jack?”

„Ja. Jij ook?”

„Nog niet helemaal, maar genoeg om eruit te komen,” antwoordde de cowboy. Hij schoof de berepels, die hem als deken gediend had, van zich af en kwam overeind. Hun praten en zijn beweging maakten Bill Stokes wakker. Ze hoorden hem eerst uitvoerig gapen; toen was er zijn groet: „Môge, mannen.”

„Ook goedemorgen.”

„Het weer lijkt heel wat gekalmeerd,” zei Stokes. „Kom, ik zal me eens aankleden en voor brood zorgen.”

Hij was van de drie de eerste, die op de been was – hij

was niet lang de enige. Harry en Jack kwamen onmiddellijk ná hem op.

Bill was naar het raam gegaan en keek naar buiten. „Zover ik zien kan, sneeuwt het niet meer,” rapporteerde hij. „Maar alles ligt wel dik onder.”

„We zullen er toch wel dóórkunnen?” vroeg Harry. Hij had zich gekleed en wilde ook naar buiten kijken. Maar hij kreeg niet onmiddellijk de gelegenheid: Bill had uit de wandkast een brood en een broodplank te voorschijn gehaald en reikte hem die toe. „Leg even op tafel,” verzocht hij.

Dat deed de cowboy. „Nog meer?” vroeg hij, zich naar Bill kerend.

„Ja – dit nog, en hier, deze ham.”

Door dit klaarzetten van het ontbijt had Harry niet de kans, uitvoerig naar buiten te kijken – het was ook eigenlijk niet nodig na wat de jager gezien en gezegd had. „Eerst een hap eten,” zei Stokes. „Dan eens buiten zien en afspreken wat jullie doen.”

„Naar huis rijden natuurlijk,” wist Jack zonder aarzelen. „Als dat kan, bedoel je,” zei Stokes. „En dat zullen we bekijken en overleggen, als we gegeten hebben.”

„Afgesproken,” en terwijl hij het zei keek Harry Palmer naar zijn gastheer. Wat die doen zou. Hij had nog nooit met hem gegeten, en wist dat niet. Van Jack wist hij het wel.

Deze keek ook naar Stokes. „Ik ben gewoon, voor mijn eten te bidden,” zei hij. Dat was een vraag om gelegenheid daarvoor.

„Ik ook,” antwoordde de jager. Hij vouwde de handen en sloot de ogen. Harry wachtte, tot ze hun gebed gedaan hadden. Toen begon de maaltijd.

Die duurde niet lang – ze waren alle drie benieuwd te zien, hoe het buiten stond met het weer, en of er kans zou wezen om te rijden.

„Dat zal misschien wel,” meende Stokes. „Het wordt al behoorlijk licht.”

„Wat bedoel je?“ wilde Harry weten.

„Nou, dat betekent, dat de lucht niet zwaar bewolkt is. En dát betekent, dat er mogelijk geen sneeuw meer komt.”

„Er zal genoeg liggen,” mompelde Jack. Hij had op zijn berehuid liggen bedenken, dat het niet mee zou vallen de weg terug zonder mankeren te vinden als alles egaal wit was.

„Jullie kunt nog een poos bij mij blijven, als dat nodig is,” bood Stokes aan.

„Het zal niet nodig wezen, schat ik,” zei Harry. „Als het niet sneeuwt en de wind is niet te sterk, komen we wel heelhuids thuis.”

„Daar zullen ze naar jullie uitkijken,” dacht Stokes. „En daarom zeg ik ook: als het even kan, moesten jullie rijden. Maar voor mij hoeft het niet: al bleef je nog morgen-over.”

„Dat in geen geval,” vond Jack. Hij dacht aan moeder. Het hoefde niet.

Toen ze – hun ontbijt gebruikt – buiten de blokhut kwamen, viel het weer zeker niet tegen. Er was een prikkelende kou, dat wel, maar de wind was grotendeels gaan liggen. Zover ze tussen de besneeuwde boomkruinen dóór konden zien, was de hemel onbewolkt. Ze liepen naar de zoom van het bos, – het was wel bezwaarlijk, dat lopen door de rulle sneeuw, maar ze wilden de wijde lucht en de grote vlakke zien.

Die lucht was schoongewaaid – die vlakke strekte zich blank uit zover ze zien konden. De zon was een stuk boven de einder geklommen – ze liet de sneeuw oogverblindend schitteren.

„We gaan,” besliste Harry, zonder Jack te vragen. Hij wist immers, dat deze liever ging dan bleef.

„Het lijkt mij doenlijk,” stemde de jager met zijn zeggen in. „Ik zal jullie een eind brengen.”

Dat hoefde niet, weerde Harry af, maar Stokes vond het veiliger. Tot aan de voet van de heuvels zou hij mee-

gaan: hij kende de helling en de oneffenheden van die helling als zijn broekzak – nu die oneffenheden niet zo duidelijk te zien waren doordat de sneeuw ze vervaagd had, was het veiliger als hij de weg wees.

„Graag dan,” nam Harry aan.

Ze gingen naar de blokhut terug. Ze zadelden hun paarden – dat van Stokes niet. Die zou hen te voet tot aan de vlakte brengen.

Hij nam zijn geweer mee. „Doe ik om zo te zeggen uit gewoonte,” legde hij lachend uit. „Je weet nooit, wat je onder schot komen kan.”

Al rekende hij, dat het ditmaal niet veel wezen zou. „En onze dank voor de gastvrijheid en de hulp,” zei Harry, toen ze gedrieën op pad gingen.

De pelsjager gaf geen antwoord: die hulp was voor hem vanzelfsprekend geweest.

Het was maar goed, dat Bill Stokes was meegegaan – een paar keer moest hij waarschuwen bij een onverwachte en haast onzichtbare kuil in de weg, of voor een bocht, waar onder de sneeuw een knoestige boomwortel gevaar van struikelen opleverde. Trouwens: een paar keer strompelde een van de paarden, maar gelukkig kwamen ze ongedeerd aan de heuvelvoet.

Daar nam Stokes afscheid – nee, hij ging niet regelrecht naar zijn blokhut terug: nu hij toch op pad was wilde hij proberen, iets onder schot te krijgen.

„Good luck dan,” wenste Harry hem.

Met Jack reed hij verder naar het oosten. De vlakte lag eenkleurig voor hen: wit, wit . . . Weinig of geen terreinvoorwerpen die hun de weg konden wijzen, waren te onderscheiden; maar de zon was in volle helderheid zichtbaar. Verblindend. Op de zonnestand konden ze zich oriënteren.

Ze kwamen niet snel voorwaarts: hun paarden zonken tot zowat aan de knieën in de sneeuw; het lopen was bezwaarlijk voor de dieren.

„Daar!” zei Jack opeens.

„We moeten uitkijken, of we misschien nog koebeesten zien,” zei Palmer. Tenslotte waren ze de vorige dag uitgereden om zoveel runderen als hun mogelijk zou zijn, naar de winterstalling te drijven.

„Ja,” antwoordde Jack. Hij kéék ook wel uit – maar meer naar ruiters dan naar runderen. Ruiters van thuis. Want hij rekende erop, dat vader zoekers zou hebben uitgestuurd; zelf zou zijn meegetrokken op de speurtocht om te weten te komen, wat er van hen geworden was. Om hun, als het nodig en mogelijk was, hulp te brengen. Maar het vlakke land lag leeg en wit voor hen. Soms meende Harry iets van de weg te herkennen: als er een struik stond, of als hij een ondiepe glooiing dacht te zien. Maar in hoofdzaak was de zon hun wegwijzer.

Ze waren nu al een uur of twee onderweg: je zag haast niet, dat je opschoot. Alleen als je achterom keek en de paardesporen, die je achtergelaten had, zich in de verte zag verliezen begreep je, dat er toch een flinke afstand was afgelegd.

„Daar!” wees Jack opeens naar voor hen. Tegen het wit van de sneeuw staken dieren af. Niet eens zo héél ver van hen vandaan.

„Koeien,” stelde Harry dadelijk vast. „Daar moeten we heen.”

Ze hoefden hun richting niet veel te veranderen: de beesten bevonden zich links voor hen uit. Ze liepen niet – ze stonden te staan. Toen de ruiters dichterbij kwamen, konden ze langgerekt, klaaglijk loeien horen.

„Die zijn van ons,” beweerde Harry. „Ik zou niet weten, van welke andere farm hier beesten konden lopen.”

Zijn metgezel gaf daar geen weerwoord op: Jack vond, dat je niet kon weten hoe dieren in dat weer van gisteren uit hun koers konden geraakt zijn.

Toen de mannen dichterbij kwamen, maakten de koebeesten niet in het minst aanstalten om hen te ontlopen – ze bleven staan.

„Ik heb gelijk,” stelde Harry vast, „kijk maar naar het

brandmerk." Op korte afstand was dat brandmerk te zien en te herkennen: het was inderdaad de B van Briton, die op de achterschoften stond.

„Opjagen," zei Jack.

Dat deden ze. De runderen lieten zich met enige moeite opjagen. Niet dat ze snel liepen. Je kon merken, dat ze afgemat waren door de sneeuwstorm en de winternacht; maar ze zetten zich toch in beweging. Liepen moeizaam en aarzelend.

„Zouden we erbij blijven?" vroeg Jack aan zijn oudere makker. Hij voelde zich de zoon van de eigenaar; de man, die voor het bezit van zijn vader moest zorgen.

„Dan komen we te langzaam vooruit," antwoordde de cowboy. „En ze zullen thuis meer naar ons dan naar de dieren uitzien."

„Dat is zo," gaf Jack dadelijk toe.

„Bovendien: we komen misschien nog wel een paar stuks op het spoor," gaf Harry een tweede reden om door te rijden.

Ze gingen de koeien voorbij – onder het rijden keek Jack herhaaldelijk om om te zien, of de beesten kwamen. Inderdaad deden ze dat, zolang hij hen in het oog had – daarom vertrouwde hij, dat ze de goede koers en de goede gang wel zouden houden. Maar méér koebeesten . . . daar stotten ze niet op.

Wel hadden ze een andere ontmoeting. Ruiters reden hen tegemoet – Harry zag hen het eerst. Herkende hen al uit de verte.

„Je vader," zei hij tegen Jack, en er lag opluchting in zijn toon. Opluchting: niet alleen, omdat ze helpers zagen, maar evenzeer omdat deze ontmoeting bewees, dat zij beiden niet veel uit hun koers waren geraakt.

„Wie heeft hij bij zich?" vroeg Jack. Hij zag, dat er drie man kwamen aangereden.

„Kan ik nog niet precies zien – ik herkende het paard van de boss," verklaarde Harry. „Aan de gang."

Hij trok zijn pistool uit de holster en loste een schot in

de lucht. Een vreugdeschot. En ook: een schot om de aandacht te trekken. Maar dat laatste was overbodig: ze waren al gezien door de mannen, die op zoek naar hen waren uitgereden. Het schot van Harry werd beantwoord – toen zagen ze armgezwaai.

„Vooruit,” zei Harry en gaf zijn paard de sporen. Het hielp niet veel: de sneeuwlaag werd er niet dunner door en het lopen voor het paard niet gemakkelijker. Toch liepen de twee dieren iets vlugger.

„Je vader heeft Rob en Danny bij zich,” stelde Harry vast, toen ze dichterbij elkaar waren gekomen. „Hallo, mannen!” schreeuwde hij er luid achteraan. „Hallo! Blij, jullie te zien!”

„Gevonden,” zei James Briton, toen hij met de twee cowboys die hem vergezelden, Harry en Jack op spreekafstand genaderd was. „God dank.”

Jack wist, dat dit meer dan een ondoordacht woord was; dat zijn vader werkelijk God dankbaar was om zijn, om hun, behouden terugkeer.

„Hebben jullie erg in spanning gezeten, vader?” vroeg hij.

„Moeder vooral – dat snap je.”

Ja, dat snapte de jongen; maar hij begreep evengoed, dat vader dezelfde zorg, dezelfde vrees had gekend. Al uitte hij zich minder dan moeder; al uitte hij zich met een enkel woord. Maar dat enkele woord moest je dan naar zijn bedoeling, naar zijn waarde schatten. „God dank,” was zo'n woord.

„Maar nu ben ik er,” antwoordde hij – en hij vergat in zijn denken aan moeders angst, dat hij niet alléén er weer was.

„Nu zijn jullie er,” verbeterde en bevestigde zijn vader.

„Kom, mannen, naar de farm.”

Hij reed voorop – Jack aan zijn ene kant, Harry aan de andere. Onder het rijden kreeg hij het verhaal van hun verblijf in de blokhut; ook van de dieren, die ze de vorige dag en deze morgen hadden gevonden.

„Die van gisteren zijn in de corral,” vertelde hij. „Er zijn tenminste verschillende troepjes gekomen. Vóór de blizzard, dat spreekt.”

„Of ze het allemaal zijn . . .?” zei Harry weifelend.

Ja, dat kon de boss niet zeggen: hij wist natuurlijk niet, hoeveel stuks Harry en Jack hadden opgejaagd. Hij wist wel, dat nog niet zijn hele veebestand binnen was – reken alleen maar de koeien, die deze ochtend door Jack en Harry gevonden waren.

„Als het weer en de sneeuw het ook maar éven toelaten, moeten we er opnieuw op uit,” verklaarde James Briton.

„Ga ik weer mee, vader,” zei Jack – en dat was géén verzoek, dat was een aanbod, waar hij geen weigering op verwachtte.

„Zullen we wel zien,” ontweek de vader een rechtstreeks antwoord. Hij dacht, aan wat zijn vrouw zou zeggen en willen.

Ann Briton zag de vijf ruiters al in de verte. Niet te verwonderen was dat, want ze had in de loop van de ochtend herhaaldelijk naar hen uitgekeken. Emmy, Jacks zuster, had er geen enkele keer iets van gezegd, als moeder het werk dan liet rusten: zelf was ze ook gespannen. Wachtte ze ook de terugkomst van de mannen, die waren uitgereden om te zoeken; van Jack en van Harry. Die alleen waren met hun tweeën niet thuisgekomen vóór de sneeuwstorm – de andere cowboys hadden de bui tijdig zien aankomen, en de opkomende waarschuwing ter harte genomen.

Moeder Briton liep naar buiten, toen ze haar man en haar zoon komen zag – ze stond voor het woonhuis, toen de mannen op het grote erf uit de zadel sprongen.

„Gelukkig dat je er bent,” zei ze, en wat ze anders niet meer deed deed ze nu: ze omhelsde haar grote jongen en gaf hem een zoen.

Dan kreeg Harry Palmer een hand.

„Blij, dat je terug bent, Harry.”

„Ben ik ook, vrouw,” zei deze echt gemeend. „We hebben het wel even moeilijk gehad.”

Rob en Danny namen de zorg voor de paarden op zich; brachten de dieren op stal. Boss Briton zei: „Een warme dronk zal ons goed doen, moeder,” en tegen Harry en Jack: „Kom jongens, naar binnen.”

„Graag,” nam Harry aan.

Ann en Emmy zorgden voor koffie, voor brood. „Of wachten jullie liever tot de middagpot klaar is?” vroeg de vrouw des huizes half lachend.

„Dan doen we wéér mee,” verzekerde Harry. Hij kon uitstekend eten, dat was bekend.

„Afgesproken,” zei de vrouw.

Maar Harry en Jack dronken toch meer de warme koffie, dan dat ze van de dikke boterhammen aten. Als het erop aankwam, hadden ze na hun tocht liever warm eten dan brood. Dus lieten ze voor dat komende warme eten plaats.

Onder het eten door vertelden ze. Dit keer vooral voor de vrouwen: James Briton wist immers de hoofdzaak van hun wedervaren al.

„Had ik wel willen meemaken,” zei Emmy, toen Harry aan het verhaal van hun zoeken in de verblindende sneeuwjacht bezig was.

De cowboy schudde het hoofd: hij kon die opmerking maar matig waarderen.

„Je weet niet wat het is, Em,” zei hij. „Het verhaal is natuurlijk erg spannend, en als het gedaan wordt door lui, die heelhuids thuisgekomen zijn lijkt het, of zo’n thuishkomen er altijd bijhoort. Maar als je loopt te dwalen en te zoeken, doodmoe en lang niet zeker, dat je er goed zult afkomen, maak je het niet voor je plezier mee.”

„We waren tenminste erg blij, dat we onderkomen vonden,” viel Jack hem bij. „Nou, Bill Stokes heeft ons prachtig geholpen, dat moet gezegd zijn.”

„Als we zijn blokhut niet hadden gevonden . . .,” zei

Harry. Hij maakte de zin niet af. Dat hoefde niet: ze begrepen zijn bedoeling. Als je in een donkere stormnacht nergens onderkomen vinden kan, als je tenslotte uitgeput niet meer verder kunt en in de snijdende wind en de bijtende kou neervalt . . . liggen blijft . . .

Emmy gaf geen antwoord – ze keek naar de cowboy; naar haar broer. Ja, het was wel zo, dat die een gevaarlijk avontuur achter de rug hadden. En toch . . . nu konden ze daarvan vertellen. Nee, Emmy kon haar wens niet helemaal laten vallen. Maar dat zei ze niet. „Nog koffie?” bood ze aan, toen Harry zijn kom had leeggedronken en op de tafel zette.

„Eén kop nog,” nam deze aan.

Toen lachte ze en zei plagend: „Dacht je, dat je er méér kreeg?”

In de loop van de dag kwamen in de naaste omtrek van de farm nog verscheidene groepjes runderen aan – ze werden door de cowboys, die – niet te ver de prairie op – waren uitgereden om naar beesten te zoeken, opgedreven naar de corral. Harry en Jack hoefden aan dat werk niet mee te doen, al zouden ze best hebben gekund en zeker hebben gewild. Maar ze kregen een verder-vrije dag.

Toen het donker begon te vallen en de beesten werden geteld, die nu veilig waren, bleek, dat er nog ettelijke stuks ontbraken. Daar zou naar gezocht worden, zodra dat mogelijk zou wezen: als de sneeuw grotendeels was verdwenen en de streek weer berijdbaar zou zijn. Maar de farmer rekende ermee, dat niet alle dieren het leven er zouden hebben afgebracht. Een schadepost.

3

Op de farm van James Briton was het meeste werk voor dit seizoen achter de rug. Het overgrote deel van het vee was – ondanks de blizzard – veilig in de winterstalling. Na de sneeuwstorm waren er rustiger dagen gekomen, met hogere temperaturen. De sneeuw was weggesmolten en de mannen van de farm hadden de weidestroken rondom kunnen afrijden op zoek naar nog achtergebleven beesten. Ze hadden er niet veel gevonden – en wat ze vonden waren merendeels kadavers geweest van in de storm en de kou omgekomen dieren. Een paar uitgeputte runderen nog hadden ze met veel zorg naar de farm weten te drijven. In langzaam, zeer langzaam, tempo.

Ze hadden lange dagen, de veehoeders – doordat er niet genoeg werk was om die dagen helemaal te vullen. Ze verzorgden de dieren in de corral, ze repareerden zadels en tuigen, ze onderhielden hun wapens – maar dat was weinig werk – en enkelen van hen reden in opdracht van de boss de fences langs, de rasterafscheidingen rond het geweldige terrein, waar in de zomer de kudden vrij graasden. Om de palen en het rasterwerk na te zien en waar dat nodig was te herstellen of te vervangen.

Jack was óók meegereden met de mannen – omdat zijn vader het nodig en nuttig vond, dat de toekomstige eigenaar van het bedrijf van alles wat daarbij kwam kijken op de hoogte zou zijn.

Jack was uitgereden met Harry Palmer en Rob Mundy, en de richting, die zij kiezen moesten, was westwaarts. Andere cowboys waren door de boss andere kanten opgezonden.

„Beter rijden dan de vorige keer, dat we hier waren, Harry,” zei de jongen, toen ze door het wijde land naar hun grens reden.

Het was zo: de lucht was dun bewolkt, en regen of sneeuw scheen niet te dreigen. Er woei een frisse wind. Zover ze zien konden, lag de prairie leeg voor hen – slechts boven hun hoofden cirkelden soms vogels.

„Ik wou, dat we wild tegenkwamen,” wenste Mundy. „Al waren het niet meer dan een stuk of wat prairie-wolven.”

„Wat je daar nou voor aardigheid aan vinden kunt,” mopperde Harry. „Je hebt niks aan de beesten, als je ze geschoten hebt en . . .”

„Niks?” voerde Mundy tegen. „De huid in ieder geval.” „Een wolfspels is niet bar veel waard,” zei Harry. „En waar wou jij die gaan verkopen?”

„Wou ik niet gaan verkopen. Zo’n ding zou ik zelf houden. Lekker warm op je bed.”

Jack schoot in een lach. „Dat is nou echt de huid verkopen, vóór de beer geschoten is,” spotte hij.

„Voor de wolf geschoten is, zul je bedoelen,” verbeterde Harry hem. „Nou, niet dat ik bang ben voor zo’n vraat, maar een gevecht met wolven levert altijd gevaar op. Meer, dan mij een pels waard is.”

„Gevecht . . . gevecht . . .” sleepte Rob Mundy dat woord. „Zo erg wordt het wel niet. Jacht kun je beter zeggen.”

„Behalve als die beesten uitgehongerd zijn – dan laten ze zich niet jagen. Dan vallen ze zelf aan.”

„Er zijn er geen,” zei Jack, nog eens de omtrek afspeurend. „Ik zie tenminste geen kop.”

„Laten we hopen, dat dat zo blijft,” wenste Harry. „We hebben wel wat anders te doen dan wolven te schieten.”

Dat was inderdaad het geval: ze waren immers met een bepaalde opdracht uitgereden: de fences.

Laat in de morgen bereikten ze de afrastering.

„We rijden er langs tot aan de Caribou Creek,” besliste

Harry. „Wat we kunnen repareren repareren we, en als het nodig is komen we morgen of overmorgen terug.” Ze vonden niet veel schade – de eerste plek die ze ontdekten, was losgeraakt prikkeldraad over een lengte van een honderd meter. Dat mankement was gauw hersteld; ze reden verder.

„Hier waren we zowat, toen de sneeuwstorm kwam,” zei Jack. Hij herkende de streek.

Harry knikte. „We zijn hier niet eens ver van de blokhut van Stokes,” zei hij. „Toen kon ik dat niet zien in het donker en in de sneeuwjacht – nu zou ik er regelrecht heen kunnen rijden.”

„Laten we dat doen,” stelde Jack voor, maar zijn oudere makker schudde het hoofd. Nee, dat zou te veel tijd kosten, vond hij. Afgezien van de kans, dat ze de pelsjager niet thuis zouden treffen.

„Dan niet,” mompelde de jongen, maar aan de toon waarop hij dat zei was heel goed te horen, dat hij met de afwijzing van zijn wens niet bijster ingenomen was. Ze reden nu aan de heuvelvoet – Jack keek tegen de glooiing op en speurde tussen de bomen. Of hij misschien het geluk zou hebben, Stokes te ontdekken.

Hij had dat geluk niet.

Wat ze wel ontdekten was een tweede stuk kapotte afrastering. Een zó groot stuk, dat ze niet genoeg materiaal bij zich hadden om het weer helemaal te herstellen. Ze namen de schade op; keken, welk materiaal er nodig zou zijn.

„Daar moeten we met een volgeladen wagen naar toe,” stelde Rob vast. „Vier, vijf, zes palen – nee, nog meer, kijk maar een eind verder. En een paar flinke rollen prikkeldraad.”

„Gelijk heb je,” zei Harry. „Nou, dan rijden we nu op huis aan – het zal toch tamelijk donker zijn tegen de tijd dat we de farm bereiken. En morgen of overmorgen weer hierheen, zal de boss wel beslissen.”

„Ja,” zei Jack. En toen bofte hij.

Ze hadden een eind gereden en waren een heel stuk van de heuvelrij vandaan; geen haar op zijn hoofd dat er meer aan dacht, Bill Stokes nog tegen te komen. Rob zag het bootje het eerst – de kano, die een eind voor-hen-uit de Caribou Creek kwam opvaren. Eén man zat erin. „Als ik goed zie . . .,” zei Rob. „Die kano ken ik.” Hij wees voor zich uit.

„De kano van Stokes,” zei Harry. „Waar die geweest kan zijn?”

De man in het vaartuig had de drie ruiters gezien – hij hief zijn hand op en zwaaide een groet.

„Zou hij ons herkend hebben?” vroeg Jack.

„Mogelijk; mogelijk ook niet. ”Dat was niet bijzonder duidelijk, maar Harry wist geen beter antwoord.

„Hij stuurt naar de kant,” zei Jack. Hij hoopte dat. Of hij goed zag, was iets anders.

„Wat zou dat?” vroeg Rob. „Dacht je, dat hij ons moet hebben?”

„Hij zal zijn kano hier ergens meren en dan te voet verder naar zijn hut gaan,” veronderstelde Harry. „De Creek wordt hier stukken smaller en stroomt veel sneller doordat ze van de heuvels komt. Daar kan hij met zijn bootje niet tegenop varen.”

Inderdaad naderde de kano de oever. Zonder overleg met een van zijn makkers stuurde Jack zijn paard daarheen.

„Hallo, Stokes!” schreeuwde hij.

Zijn makkers hielden hun paarden in; Harry riep hem niet terug.

De man in de kano keek achterom en zag de jonge ruiter aan de waterkant.

„Jack Briton!” riep hij terug. „Ik dacht al, dat ik jou en Harry herkende.”

Ja, toen zou het haast beledigend geweest zijn, als Harry Palmer was doorgereden. Hij gaf zijn paard een licht klopje op de nek. „Hort, bruine.”

Bill Stokes meerde zijn boot – kwam dan aan land.

De drie ruiters waren aan de oever, toen de kano daar aanlegde.

Maakten een praatje: waar ze vandaan kwamen en wat ze gedaan hadden.

Zo, hadden ze de grensafscheiding gecontroleerd? Veel schade?

„Gaat nogal,” vertelde Harry. „Op één plek moeten we terugkomen, omdat we geen materiaal genoeg bij ons hebben. Morgen of overmorgen.”

„Ver hier vandaan?”

Ging nogal – een klein uur rijden.

„Nou, als je weer in de buurt komt en ik ben thuis . . .

Een kop koffie en een pijp tabak schiet er altijd wel over.”

Rob Mundy lachte. „De boss zal ons zien aankomen, als we zeggen dat we bij jou op koffiebezoek gaan,” zei hij.

„Ik zou wel willen,” zei Jack, „En of vader het erg zou vinden?”

„Zo druk is het in deze tijd op de farm toch niet?” veronderstelde de jager half-vragend.

„Er is altijd wel wat te prutsen, dat wel, maar bepaald druk . . .,” gaf Harry zo'n beetje toe. En ineens lachend om zijn eigen gedachte: „We konden hem wel om een paar vrije dagen vragen, om jou gezelschap te kunnen houden.”

„Kon je mee op jacht,” zei Stokes.

„Dan vraag ik het,” besloot Jack in een opwelling.

„Je zal welkom zijn,” beloofde de pelsjager.

Toen wierp hij zijn geweer aan de draagriem over de schouder, keek nog eens of zijn bootje goed gemeerd lag en zei: „Nou, ik ga. Wel thuis, mannen.”

„Wel thuis,” wenste Rob terug. Toen reden de drie verder – naar de farm.

Ze brachten verslag uit van hun werk en hun weder- varen deze dag: Harry, Rob en Jack. Vooral over het werk natuurlijk – dat was de hoofdzaak. Maar ook –

waarom zouden ze niet? – vertelden ze van hun ontmoeting met de pelsjager.

„Hij kwam de Caribou Creek opgevaren,” zei Rob. „Zeker verderop in de prairie op jacht geweest.”

„Hij haalde anders geen geschoten dieren uit zijn bootje,” herinnerde Harry zich nu. „Als hij die gehad had, zou hij ze wel meegenomen hebben naar zijn blokhut.”

„Niet iedere jacht levert iets op,” beweerde James Briton. „Geloof maar, dat een jager meer dan eens met lege handen thuiskomt.”

„Ik zou best eens met hem mee willen,” begon Jack. Dat was de inleiding tot het verzoek, dat hij van plan was zijn vader te doen.

Die lachte. „Stokes zal je zien aankomen! Wat moet hij met een ongeofende maat?”

Toen nam Jack zijn kans waar. „Zeker wil hij mij zien aankomen, vader,” zei hij. „Hij heeft gezegd, dat ik welkom zal zijn in zijn blokhut.”

„Heb je het daarover gehad?”

„We zijn er om zo te zeggen vanzelf opgekomen,” kwam Harry Palmer de jongen te hulp. „Uit gekheid eigenlijk. Hij zei, dat we wel een kop koffie bij hem konden halen als we in de buurt kwamen . . .”

„En toen?” vroeg de farmer. Hij zou niet graag hebben, dat zijn zoon zelf om een paar dagen gastvrijheid had gevraagd.

„Nou, toen maakte ik een grap – ik zei, dat we dan beter om een paar dagen vrij konden vragen om hem gezelschap te houden. En toen zei hij, dat we welkom zouden zijn.”

„Jullie alle drie?” De farmer geloofde dat niet voetstoots.

„Nou, wij alle drie . . . Dat zou wel een beetje teveel van het goede zijn,” zei Mundy.

„Wie dan?” wilde Briton weten.

„Een van de drie, boss. Ik denk, dat-ie het meest Jack bedoelde.”

„Nou ja . . . Vermoedelijk heeft hij het niet helemaal in ernst gemeend.”

„Dat wel, boss,” zei Harry. „Hij zal het prettig vinden, een paar dagen gezelschap te hebben.”

James Briton schudde het hoofd. „Aan alleen-zijn is hij wel gewend. Dat heeft-ie trouwens zelf gekozen: hij had ook op een farm werk kunnen zoeken.”

„Als je jager bent? Nee, dan is cowboy je begeerte niet.”

„Vindt u het goed, vader?” bracht Jack het gesprek weer op het onderwerp, dat hem het meest belang inboezemde.

„Goed; goed?” De farmer overlegde een ogenblik, dan zei hij: „Als jullie, wanneer je in de buurt daar aan het werk bent en hem ziet . . .”

„Prachtig,” zei Jack enthousiast. Hij meende, de vaderlijke toestemming te hebben. Maar dat was niet zo.

„. . . dan vraag je het niet,” maakte zijn vader de zin af, die Jack onderbroken had. „Maar als hij erover begint — goed dan.”

„Beloof ik, vader.”

Jack hield zijn belofte. Maar . . . het werd hem gemakkelijk gemaakt. Toen ze een dag naderhand weer met z'n drieën naar de kant van de heuvels reden, zei Harry Palmer: „Als het niet onverhoopt tegenloopt, zien we Stokes vandaag.”

„Dacht ik al,” zei Mundy, en keek zijn makker van terzijde aan. „Ik heb zo'n idee, dat jij bij hem op de koffie wilt.”

„Goed begrepen. Als we daar tenminste tijd voor hebben.”

„Dan werken we hard door,” stelde Jack voor. „Als het dan meezit . . .”

„Het zal meezitten,” beloofde Harry. Hij had zich iets voorgenomen, en als Harry Palmer dat deed, werd het als regel ook ten uitvoer gelegd. Hij mocht Jack graag; hij had terdege gemerkt, hoe deze erop gebrand was,

een paar dagen bij Stokes te zijn en mee te mogen op de jacht: nou, dan zou dat gebeuren, zover Harry Palmer daar iets aan doen kon. En dat zou behoorlijk ver wezen, daar kon je van opaan.

Ze kwamen met hun wagen met materiaal bij de beschadigde plek van de fence; ze begonnen onmiddellijk met hun werk. Onder het werk door aten ze de proviand op, die ze meegenomen hadden. – „Straks bij Bill drinken we wel koffie op ons gemak,” beloofde Palmer zijn makkers en zichzelf.

„Als we daar lang blijven plakken, komen we niet voor de nacht thuis,” voorspelde Rob Mundy plagend.

„Jack komt helemaal niet thuis,” beweerde Palmer. „Let op wat ik zeg.”

„Wat jij zegt is niet zo erg belangrijk,” hield Rob zijn geplaag vol. „Belangrijker is, wat Stokes zegt of vraagt.”

Hij kreeg geen antwoord – maar Jack was het wel met hem eens. Jammer, dat hij van vader Bill Stokes niet aan diens halve belofte mocht herinneren . . . Nou ja, hopelijk dacht deze er zelf aan.

Dat deed de pelsjager niet.

De drie waren tamelijk vroeg in de namiddag met hun werk klaargekomen – máár: in de námiddag. Rob kon niet nalaten, Jack een beetje op stang te jagen. „We moesten maar regelrecht naar de farm rijden,” stelde hij voor. „Ten eerste weten we helemaal niet, of Bill thuis is en ten tweede: als we nog naar hem toegaan, wordt het nachtwerk.”

„Hangt ervan af, hoe lang we blijven zitten,” meende Harry. Het bezorgde hem een dankbare blik van Jack. „En al komen we wat laat terug: dat zal niemand ons kwalijk nemen.”

„Toe dan maar,” gaf Rob toe – alsof hij dat niet van het-begin-af-aan van plan was geweest.

Jack zat wel wat in spanning, toen ze de blokhut naderden. Hun wagen hadden ze aan de voet van de heuvels laten staan – de klim naar de blokhut kon grotendeels

te paard worden gemaakt. Alleen het laatste eind, waar de weg smal en steil was, moesten ze hun rijdieren aan de teugel achter zich aan leiden.

Zodra hij de hut in het oog kreeg zag Jack, dat er rook uit de schoorsteen kwam – „Stokes is thuis,” zei hij opgelucht.

„Tref je,” antwoordde Palmer.

„Jullie ook,” zei Jack. „Om de koffie.”

„Jij om meer dan?” vroeg Rob. Hij kon het plagen niet laten.

„Wie weet,” bromde de jongen.

„Ben je van plan, hem aan zijn belofte te herinneren?” wilde de plaagzuchtige cowboy weten.

Maar dat ging Harry te ver. „Nee, dat is hij niet van plan, dat weet je. Want dat heeft hij zijn vader beloofd.” Ze bereikten het erf voor de hut. Nog hadden ze niet op de deur geklopt, of die werd al opengedaan en Bill Stokes stond op de drempel.

„Ik had jullie half en half verwacht,” zei deze. „Gisteren of vandaag of morgen.”

„Daar zijn we dan,” en Harry reikte hem de hand.

„Om koffie.”

„Die krijg je. En een pijp tabak. Zoals ik jullie beloofd heb.”

„Hadden we niet anders verwacht: we rekenden erop, dat jij je beloften zou nakomen.”

Jack hoorde in die woorden een duidelijke toespeling – hij keek naar de pelsjager, of die de toespeling begreep. Het scheen wel van niet, want Stokes gaf er geen antwoord op.

„Jullie paarden, moeten die te eten hebben?” vroeg hij. Mundy schudde het hoofd. Nee, dat was niet nodig: de dieren hadden kunnen grazen terwijl de mannen aan het werk waren.

„Mooi – dan ga ik koffie zetten.”

Stokes voegde de daad bij het woord: hij hing een ketel water boven het vuur en zette kommen klaar. Onder het

werk door keek hij naar de drie paarden, die op het erf vastgebonden stonden. Eén herkende hij: de bruine van Palmer.

„Jij had de vorige keer toch een moorkop bij je?” keerde hij zich naar Jack.

Ja, dat was zo – maar de moor was meer uitsluitend een rijpaard. Ze hadden twee andere paarden voor hun wagen: de beesten, waarop hij en Rob hierheen gekomen waren. Die kon je onder de man berijden en als wagenpaarden gebruiken.

„We blijven niet lang,” zei Mundy, toen de koffie was gezet en ingeschonken. „Ik wil tenminste niet midden in de nacht thuiskomen.”

„Nee, wij blijven niet lang,” herhaalde Harry zijn woorden. Maar met een opvallende nadruk op ‚wij’. Daarbij keek hij van Jack naar Bill Stokes.

Bill hoorde de nadruk – Bill zag de blik. Toen herinnerde hij zich . . .

„Da’s waar ook,” zei hij, „we hebben het erover gehad, dat Jack zou mogen blijven. Bedoel je dat, Harry?” De cowboy knikte. „Als jij het vroeg, vond zijn vader het goed,” zei hij.

„Ik had het toch al gevraagd; wat wou Briton nog meer?”

„De boss wist niet zeker, of het zomaar een losse opmerking was geweest of een gemeente uitnodiging,” verontschuldigde Harry zijn baas.

„Jack blijft,” besliste Stokes. „Dat was toch je bedoeling, jongen?”

De jongen knikte.

„Dan moesten wij nu maar gaan,” stelde Harry zijn andere makker voor. „Dan kom jij niet te laat thuis en op bed.” Hij lachte, terwijl hij het zei. Niet, om Rob te plagen, maar omdat zijn opzet zo mooi gelukt was. Jack had niets hoeven vragen, en in wat Harry zich voorgenomen had was hij volkomen geslaagd.

„Nog een kop koffie?” bood Stokes aan.

„Daar is nog wel tijd voor,” accepteerde Rob. „Maar dan . . .”

„. . . gaan we,” vulde Palmer aan. „Om te gaan vertellen, dat Jack achtergebleven is.”

„Zeg maar, dat ze me wel zien thuiskomen,” zei deze.

„Met een dag of wat.”

„Ik breng de boodschap over,” beloofde Harry.

Hij en Rob dronken op hun gemak hun koffie op – toen gingen ze.

„Kijk, dit zijn sporen van een grijze beer,” wees Bill Stokes.

Jack bukte zich om de door de jager aangewezen afdrucken nauwkeurig te bekijken. Hij had een enkele maal wel meer op sporen gelet, maar eigenlijk nooit met bijzondere aandacht. Spoorzoeken kwam in het bedrijf van zijn vader niet zozeer te pas. Daar volgde je, als je met verkochte runderen naar de stad ging om de beesten af te leveren, de brede, platgetrapte banen door de prairie – of je ging zoveel mogelijk rechttoe, rechtaan in de juiste richting. Je zorgde er zo goed je kon voor, dat er geen dieren van de grote troep afdwaalden, en als dat toch gebeurde, wel, op de vlakke velden was zo'n dwarskop vanuit het zadel goed genoeg te zien.

Voor een jager lag dat heel anders dan voor een vee-drijver, dat had Jack allang geweten; dat merkte Jack nu op zijn tocht met Stokes. Ze waren tamelijk vroeg in de morgen er op uitgegaan – Stokes gewapend met een geweer en een jachtmes; Jack met een revolver.

Bill had nog wel een ander geweer, maar Jack had nooit geweurschieten geleerd. Met een revolver omgaan kon hij wel.

„Waar zie je nu aan, dat dit sporen van een beer zijn?” vroeg hij, op zijn hurken bij de afdrucken zittend en opkijkend naar zijn gastheer.

Bill Stokes legde hem dat uit; wees hem, hoe de stand van de tenen liet zien, met wat voor beest je te doen had. En de diepte van de afdruk – al hing die óók af van de weekheid van de grond.

„We gaan er zeker achteraan?” vroeg Jack, overeind komend.

Hij kreeg niet dadelijk antwoord: de jager overlegde blijkbaar bij zichzelf.

„Of niet?” vroeg Jack. Ongeduldig en begerig.

„Een grizzlybeer is een gevaarlijk beest,” zei Stokes.

„Als hij woedend wordt en aanvalt . . .”

„We zijn toch gewapend,” voerde Jack aan. Hij was gebrand op deze jacht.

„Of jij veel met je revolver zou beginnen, als het beest op je aankwam . . .,” aarzelde Bill. Hij was er lang niet zeker van dat zijn jonge makker bedaard en koelbloedig genoeg zou kunnen blijven, als de toestand gevaarlijk werd. En . . . hij was voor de jongen verantwoordelijk! Hij zou niet graag zien, dat hem iets overkwam.

„Maar we hebben toch een geweer.”

Dat was zo. En het was ook zo, dat de huid van een grijze beer waardevolle buit was.

„Goed dan,” besloot de pelsjager. „Maar je doet precies wat ik zeg en je blijft dicht bij me. Achter me.”

Jack beloofde.

En om te laten zien hoezeer het hem met dat beloven ernst was, ging hij nú al achter Bill Stokes lopen. Op een paar pas afstands.

Bill glimlachte om de gehoorzame ijver van de jongen, en liet het maar zo. Met flinke passen liep hij verder, zijn ogen telkens op de grond gericht om daar de afdruksels van de berepoten in de gaten te houden, die hij volgen wilde. En telkens naar links en rechts speurend, of er tussen het geboomte van het heuvelbos, waarin ze zich bevonden, mogelijk wild te ontdekken zou zijn: de achtervolgde beer of misschien ander ge-dierte.

Er kwamen werkelijk andere dieren in zicht: een was-beer, een eind links van hen, en kort daarop een prong-horn.¹⁾ Maar Stokes liet zich niet verlokken, een van deze twee te gaan jagen: hij was groter wild, kostbaarder buit op het spoor.

¹⁾ soort antilope

Dat spoor maakte soms een onverwachte wending – hun weg door het bos kronkelde sterk. Jack deed zijn best, óók de sporen te lezen – af en toe lukte dat niet onaardig, maar de zekerheid, waarmee Stokes zijn weg koos – die volgde de pootafdrukken zonder zijn gelijkmatige loop ook maar even te vertragen – dáár was Jack nog niet aan toe.

Het spoor leidde omhoog; soms was het moeilijk voor de jongen de steile klauter zonder glijden of struikelen te volbrengen. Hij hield vol.

Toen bleef de jager staan, met aandacht kijkend naar de grond.

„Ziet u iets?” vroeg Jack.

„Daar,” wees Bill Stokes. Nu zag Jack ook, nu de ander het hem aanwees. Niet alleen de afdruk van berepoten, maar daarnaast nog een tweede spoor, dat het eerste kruiste. Van een mensenvoet, meende de jongen te zien.

„Hier is iemand geweest,” zei hij.

Stokes knikte. „Ja. Ik vraag me af, waar die kerel of die kerels heen zijn gegaan.”

„Net als wij, de beer achterna,” veronderstelde Jack.

„Zou je wel denken, ja. Maar dan moest de richting van hun spoor toch anders lopen.”

Stokes zocht langs de grond – de beresporen liepen door in de richting, die ze al de hele tijd hadden; de voetsporen van de man of de mannen bogen een eindje verder af. En gingen toen verloren, doordat de grond daar rotsachtig was en geen sporen achterliet.

„Ik snap er niet veel van,” mompelde de jager. Meer in zichzelf dan tegen de jongen. „Ik kan me niet indenken, dat die lui het berespoor niet hebben gezien.”

„Misschien maken ze geen jacht op ons beest,” veronderstelde Jack, die de gemompelde woorden had verstaan.

Hij kreeg geen antwoord: de jager overlegde nog een ogenblik en zette toen zijn speurtocht achter-de-beeraan voort. Om de andere sporen scheen hij zich niet te

bekommeren. Jack volgde hem. Hij was dicht achter zijn oudere makker, lette erop, waar deze liep en wat deze deed. Opeens stond Stokes stil, met de hand maakte hij achter zijn rug een teken, dat Jack dat ook moest doen. De jongen volgde de wenk op, maar niet dan nadat hij vlak naast de jager gekomen was.

„Ziet u iets?” fluisterde hij.

Stokes knikte en legde de vinger op de lippen. Er mocht niet gesproken worden, begreep Jack. Dus zweeg hij. Langzaam begon de jager weer voorwaarts te gaan, scherp speurend. Zijn geweer had hij van de schouder genomen; hij hield het schietklaar. Jack begreep, dat de beer in de buurt moest zijn – hij trok zijn revolver.

Weer bleef de jager staan; weer wenkte hij, dat Jack hetzelfde moest doen. Dan hief hij zijn wapen op en legde aan. Jack keek in de richting, waarin de loop van het geweer wees – ja, hij zag het. Een eindje verderop, half aan het oog onttrokken door een boomstam, stond de grijze beer. Maar het dier had de kop niet naar hun kant gewend. Het leek, alsof het ergens anders gevaar ontdekte. Een diep gegrom kwam uit zijn keel; het maakte de beweging van te willen aanvallen.

Toen klonk een schot. Het schot uit het geweer van de pelsjager. Het beest rees met een ruk op de achterpoten en keerde de kop naar de kant, waar Stokes stond. Die vuurde voor de tweede maal – weer trof de kogel. Jack zag rood bloed door de grijze pels naar buiten dringen: het dier was in de nek en in de kop geraakt. Het stiet een grimmig gebrul uit . . . Op hetzelfde ogenblik klonk een derde schot. Jack hoorde duidelijk, dat dat niet uit het geweer van Stokes kwam. Het klonk van rechtvoor-hen. Verwonderd en vragend keek hij naar de jager. Wie had geschoten?

Hij hoefde de vraag niet te stellen, want tussen de boomen werd een man zichtbaar, met een geweer in de hand. „Net te laat!” riep deze, terwijl hij op de beer toeliep. Het getroffen beest was neergevallen – met een schot

door de kop maakte de plotseling opgedoken schutter een einde aan de doodsstrijd.

„Dat ben je zeker,” zei Stokes, naar hem toekomend. „Ik had het beest al geraakt.”

De man grijsde; een onaangename grijs.

„Kun je beweren, makker,” zei hij, „maar het is mijn beer. Ik ben de sporen gevolgd, de heuvels over en door het bos en . . .”

„Wij ook,” antwoordde Bill Stokes. „En ik heb het eerst geschoten.”

„Mag zijn, maar mijn schot was dodelijk.”

Terwijl ze stonden te praten was tussen de bomen door een tweede man op het toneel verschenen, en tot hem keerde zich de onbekende schutter: „Waar of niet, Eddy?” vroeg hij.

Eddy bleek de laatste bewering gehoord te hebben.

„Gelijk heb je, Jim,” zei hij. „Jouw schot heeft dat beest gedood en daarom is het voor ons.”

„Je hoort het,” wendde Jim zich naar Bill Stokes. „Wij tweeën hebben recht op de buit.”

In dat „wij tweeën” zat een waarschuwendende bedreiging: een tegen twee was immers een verloren partij. Eddy noch Jim scheen de jongen, die Bill Stokes bij zich had, te tellen.

Bill hoorde de bedreiging wel, maar hij werd er niet bang door.

„Jouw schot . . .,” zei hij smalend. „Dat was het derde – toen had ik de beer al twee keer geraakt. Het beest is van mij.”

„Daar vergis je je in, maat,” snauwde Jim.

Bill bleef bedaard. Rustig schudde hij ontkennend het hoofd.

„De vergissing is aan jullie kant,” verzekerde hij. „Wij waren het beest op het spoor en ik heb het neergeschoten.”

Jim maakte zich nijdig. „Wij waren het net zo goed op het spoor. Alleen heb ik het verstand gehad, te zorgen

dat ik om het beest heengelopen ben om het van voren te kunnen aanvallen.”

„Wil ik niet ontkennen,” zei Stokes. „Maar van voren of van achteren: het eerste rake schot geldt. En dat kwam van mij.”

„Als je vechten wilt . . .,” mengde Eddy zich dreigend in het twistgesprek.

Maar dat bekwam hem slecht.

„Dan is het eerste schot van mij,” hoorde hij opeens de stem van de jongen, op wie hij noch Jim veel acht geslagen had. Die jongen richtte dreigend een revolver op hem. „Als je je beweegt of je geweer aanlegt, druk ik af,” dreigde hij.

Zó nadrukkelijk, dat de ander aan die dreiging gehoor gaf en doodstil bleef staan.

Maar zó gemakkelijk wilde Jim zich de beer niet laten ontgaan: hij legde zijn geweer aan. Hij kwam niet tot schieten: met een slag van zijn geweercolf sloeg Bill de kerel diens wapen uit handen. Het viel op de grond. Jim wilde zich bukken om het op te rapen – voor dit oprapen kreeg hij de kans niet, want met een stevige trap schopte Bill Stokes het buiten zijn bereik.

Het leek een ogenblik, als wilde Jim zich op de jager werpen en een vuistgevecht beginnen – maar niet langer dan een ogenblik.

„Ik heb zes schoten op mijn revolver,” zei de jongensstem.

„En ik nog een paar op mijn geweer,” voegde Bill Stokes daaraan toe.

„Als ik . . .,” begon Eddy.

Bill luisterde niet naar wat de vent wilde zeggen.

„Als jullie eerlijk en verstandig bent, maak je dat je wegkomt. Jullie weet even goed als wij, dat de beer door mij geschoten is. En mijn rechtmatige buit laat ik me niet ontroven.”

Weer wilde Jim bukken om zijn wapen op te rapen.

„Liggen laten,” beval Stokes scherp. „Je zult zonder

geweer weg moeten, maat." Hij begreep dat een wapen in de hand van zijn tegenstander de kans kon doen keren. Ook als die tegenstander niet Jim maar Eddy heette. En de laatste – nog onder bereik van Jacks revolver – had het zijne nog in de hand. Op een afstand zou hij ermee kunnen vuren. Zou hij ermee vuren, als hij en Jim een eindje weg waren, en achter een boom dekking konden vinden. Daar was de pelsjager van overtuigd. „Gooi je geweer weg!” beval hij, zich naar Eddy kerend. „Nee,” weigerde deze.

De weigering hielp niets. „Dan zeg ik, dat de jongen schieten moet,” dreigde Bill.

„En ik doe het,” verzekerde Jack.

Toen moest de kerel wel – zijn geweer viel op de grond.

„En nu benen maken, jullie,” beval Stokes.

Hij bleef hen oplettend nazien, terwijl ze de plek verlieten. Pas toen ze goed en wel uit het gezicht waren zei hij: „Je hebt je kranig gehouden, Jack. Zonder jou had ik dit niet klaargespeeld.”

„Ik zou geschoten hebben,” zei de jongen.

„Ik verwachtte niet, dat dat nodig wezen zou,” zei Bill.

„Die kerels zagen wel, dat ze geen schijn van kans hadden, en daarom kozen ze eieren voor hun geld.”

„Als u gezegd had, dat ik schieten moest . . .,” herhaalde Jack met andere woorden zijn bereidheid daartoe.

„Zou ik niet hebben gezegd, jongen.”

„Nee?” Het was te horen, dat het antwoord van Bill Stokes de jongen min of meer verbaasde.

„Nee. Een mens doodschietsen is een heel erge zaak – ik zou je dat nooit hebben opgedragen. Dan had ik die berepels maar moeten kwijt zijn.”

„Die hebben we nu,” zei Jack. Hij was er mee in zijn schik, dat wel, maar dáárom zei hij het niet. Hij wilde – hij wist zelf niet precies waarom – over wat anders praten dan over dat schieten. Nu alles voorbij was voelde hij, dat wat hij gedreigd had te zullen doen, een kwalijke zaak geweest zou zijn. Een verschrikkelijk iets. Nee,

als hij weer eens in zo'n omstandigheid kwam, zou hij niet zo gauw zijn revolver trekken. Of toch, als hij zich verdedigen moest?

„We gaan de beer villen,” hoorde hij Bill zeggen. „Dan nemen we de pels en een paar mooie stukken vlees mee – de rest laten we liggen en gaan we morgen halen.” Dat zouden ze wel moeten: alles in één keer mee te nemen, daar was de beer te groot voor.

Onder het ontweien van hun buit luisterde Bill Stokes telkens naar de geluiden in het bos. Luisterde hij eigenlijk naar één geluid: stappen van mensen. Nee, ze zouden wel niet wagen terug te komen, de twee weggejaagde wilddieven, maar een mens kán nooit weten. Maar naderende sluipende voetstappen werden niet gehoord. Toen de man en de jongen – beladen met de berepels en een paar stukken berevlees – de weg zochten naar de blokhut, hadden ze onder hun werk geen mens gezien en kwamen ze onderweg geen mens tegen.

Maar Bill Stokes was er lang niet zeker van, dat hij nooit meer iets met Jim en Eddy te maken zou krijgen. Al zei hij daarvan geen woord tegen zijn jeugdige maker.

Het avondeten was gedaan, de potten en pannen en borden opgeruimd en Bill Stokes zat een pijp te roken. Zat te denken. In gedachten ging hij het gebeuren van die dag nog eens na. Wie konden die kerels geweest zijn?

„Kende jij die lui?” vroeg hij aan Jack.

„Nee – ze lijken me hier in de buurt vreemden.”

„Ze waren op jacht,” peinsde Bill hardop. „Dan komen ze niet van heel ver.”

„Wie weet,” zei Jack. „Misschien komen ze wel een heel eind weg en hebben ze zich pas hier in de buurt gevestigd.”

„Zou ik allicht de een of andere dag hun hut hebben ontdekt.” meende de jager.

„U komt toch niet overal?” wierp Jack tegen. „Als ze

ergens in de heuvels een afgelegen dal hebben gevonden . . .”

„Zou kunnen,” gaf Bill toe. „Maar waarschijnlijk lijkt het me niet.”

„Of ze trèkken nog – zijn een paar dagen hier en gaan dan verder,” veronderstelde Jack.

„Laten we dat dan maar hopen, jongen. Op zulke burenen ben ik niet erg gesteld.”

„Nee. De gezichten van die lui . . .”

„En hun manier van optreden . . . Bepaald betrouwbaar lijken ze me geen van de twee.”

Dat was zacht uitgedrukt: Jim en Eddy hadden ongunstige betrouwbare. En hun opeisen van de geschoten beer was bepaald onredelijk geweest.

„Als ze hun geweren hadden kunnen houden . . .” zei Jack.

„Dan was het een vuurgevecht geworden misschien,” dacht Bill. „Of ik had hun de huid en alles moeten laten.”

„Het zijn goede geweren, niet?” vroeg de jongen. Ze hadden de wapens als rechtmatig-veroverd meegenomen; die stonden in een hoek van het vertrek tegen de wand.

„Dat zijn het. Eén ervan is voor jou – kies maar welk.”

„Fijn!” zei Jack enthousiast. „Maar zegt u maar, welk geweer ik nemen moet.”

Dat was min of meer uitgerekend: Jack was ervan overtuigd, dat de jager hem het beste geven zou.

Zo gebeurde het inderdaad. „Dit is het beste,” zei Bill, een van de twee wapens pakkend. „Dat is dan voor jou.”

Jack nam het van hem over en ging het zitten bekijken. Deed het magazijn open en keek, hoeveel schoten er nog op het wapen zaten.

„Voorzichtig aan, jongen,” waarschuwde de jager. „Ik zou zeggen: leg het ding voorlopig weg – morgen komt er weer een dag en dan gaan we samen oefenen. Dan leer ik jou een geweer laden en zo, en vooral ermee schieten.”

Jack zette het wapen weer in de hoek.

„Dan zou ik zeggen: we moesten gaan slapen, jongen. We hebben een stevige tocht achter de rug. Ik zal niet lang wakker liggen.”

„Doe ik nooit,” lachte Jack.

Hij had zijn slaappleaats op een paar huiden in de hoek tegenover die, waar de geweren stonden.

Ze kleedden zich uit – deden hun avondgebed. Dan kropen ze op en onder de warme dierehuiden.

Deze avond kwam het niet zó uit, als Jack gezegd had. „Doe ik nooit,” had hij beweerd, toen het over lang wakker liggen ging; maar dit keer sliep hij minder vlug in dan anders. Doordat zijn gedachten bezig bleven met het grote, het gevaarlijke avontuur van hun jachttocht. Hij zag de kerels weer voor zich; hij beleefde opnieuw de dreigende situatie van de twist om de buit. Hij was blij, dat hij niet had hoeven te schieten – na wat Bill Stokes daarvan later gezegd had, was Jack er niet meer zo zeker van, dat hij zijn revolver vlug gebruiken zou. Eigenlijk was hij dankbaar, dat dat die dag niet gebeurd was. Dat hij ervoor bewaard was. Want zó was het, overdacht hij nu: ervoor bewaard.

Hij dommelde toch eindelijk in. Nee, een diepe slaap was het niet, maar zijn gedachten vervaagden en hij was zich niet bewust van wat er in de kamer was, van wat er mogelijk gebeurde.

Ineens drong tot zijn verflauwd bewustzijn geluid door. Geluid, dat van buiten kwam. Hij richtte zich een beetje overeind, alsof hij daardoor beter horen kon. Vanwaar Bill Stokes lag klonk regelmatig gesnurk.

Nu hield het geluid, dat Jack buiten meende te horen, op – de jongen liet zich weer achterover zakken. Om opnieuw de slaap te zoeken. Wat kon er buiten wezen, hier, waar in de verre omtrek geen man woonde? Hij zou het zich verbeeld hebben, dat geluid, wilde hij zichzelf wijsmaken. Maar nog was hij daar niet helemaal in geslaagd, toen hij opnieuw iets hoorde. Alsof iemand

De kerels gingen er vandoor.

langs de blokhut liep; alsof iemand aan het luik voor het venster morrelde.

Nu was hij opeens klaar wakker – luisterde scherp. Nee, hij vergiste zich niet: buiten was iemand. Hij kwam haastig van zijn slaapplek af; liep op de tast en op de snorkende geluiden van Bill af naar waar de jager lag te slapen. Hij pakte hem bij de schouder en schudde hem. Bill werd half wakker. „Wat is er?” mompelde hij.

„Luister,” antwoordde de jongen.

Het geluid bij het vensterluik werd sterker; het klonk alsof er iets tussen de kieren werd gestoken om het luik open te wringen.

„Lui, die binnen willen komen,” stelde de jager vast. Met een snelle beweging was hij op de been; haastig schoot hij een broek aan, een buis. Dan greep hij zijn geweer.

„Wie daar?” riep hij achter het gesloten luik.

Er kwam geen antwoord – natuurlijk kwam er geen antwoord. Maar het krakende geluid hield op. Hoorden ze voetstappen?

„Kom mee,” beval Stokes. Hij rukte de deur open en was met een paar stappen buiten.

Jack kwam vlak achter hem.

Het geluid van de opengetrokken deur had de lui bij het luik gealarmeerd. Twee gedaanten waren het – nauwelijks zagen ze de bewoner van de blokhut gewapend verschijnen, of ze keerden zich om en holden weg. Het heuvelpad af naar omlaag.

„Sta!” schreeuwde Stokes, maar hij verwachtte zelf niet, dat aan dat bevel gevolg zou worden gegeven. Hij volgde de vluchtende gestalten een eindweegs – Jack deed dat ook. Ze probeerden, de kerels in te halen – te pakken te krijgen.

„Sta of ik schiet!” riep de jager nog eens – maar zijn bedreiging haalde evenmin uit als zijn bevel. Na een paar minuten minderde Stokes vaart: het was gevaarlijk hollen in het duistere bos. Zelfs voor iemand, die er bekend was.

De vluchtelingen keken niet op of om: ze holden door. Tot ze tussen het geboomte verdwenen.

„Als ik goed gezien heb . . .,” zei Jack, toen hij en Bill hijgend stilstonden na hun vergeefse achtervolging.

„Wie dacht je?” vroeg Stokes.

„Die lui van de beer,” beweerde Jack.

„Meende ik ook.”

„Je zou zeggen: wat wilden die,” mompelde de jongen. Inbreken in de blokhut scheen hem een gewaagd stuk werk – temeer als je bedacht, dat die kerels hun geweren kwijt waren.

„Misschien hoopten ze die terug te stelen,” meende de jager. „En ze rekenden natuurlijk, ons in onze slaap te verrassen. Dan begin je met een mes ook wel wat.”

Jack voelde een huivering – als die lui hen in hun slaap hadden verrast . . . Het waren kerels, die nergens voor stonden.

„Als ze alleen om hun geweren kwamen . . .,” zei hij.

„Dat lijkt me . . .”

„Niet erg aannemelijk, wil je zeggen? Is het ook niet: ze hebben meer gewild. Wraak nemen voor gisteren misschien.”

Bill Stokes zei er niet bij, wat hij er wel bij dácht: „Als het om wraakneming te doen is, ben ik niet met deze keer van die lui af.” Waarom zou hij Jack ongerust maken?

„Ik wou dat we wisten, wie het geweest zijn,” wenste Jack. „Dan kon je hen in de gaten houden.”

„Kon je,” stemde Bill toe. Terwijl hij zich afvroeg, of de jongen wat die kerels betrof, dezelfde verwachting had als hij.

Ze gingen naar binnen; ze kropen weer in hun ‚bedden’. Maar van slapen kwam niet meer: allebei lagen ze te luisteren of er opnieuw verontrustende geluiden komen zouden. Al rekenden ze beiden, dat dat wel niet het geval zou wezen. Zeker deze nacht niet. Ze kregen gelijk – en toch waren ze blij, toen het morgenlicht kwam en de nieuwe dag.

5

Jack bleef nog een dag of twee in de blokhut – maar Bill Stokes ging die dagen niet op de jacht. In de late morgen van de dag ná de mislukte poging van de onbekende boeven om in te breken, trok hij met de jongen er op uit, om de rest van de geschoten beer te halen: berevlees was smakelijk. Ze vonden niet veel meer van wat ze niet hadden kunnen meenemen – het was duidelijk, dat anderen zich van het grootste deel van het vlees hadden meester gemaakt. En je hoefde niet lang te raden, wie die anderen geweest zouden kunnen zijn: natuurlijk de kerels die wisten, waar de geschoten beer lag. De twee, die hen de buit hadden betwist.

Waarschijnlijk waren die dus nog ergens hier in de om-
trek.

Bill overlegde, dat Jack weleens gelijk kon hebben met zijn veronderstelling, dat de mannen ergens op een afgelegen plek hun bivak hadden opgeslagen. Dat betekende de kans, hen nog vaker te ontmoeten; dat betekende de kans op een nieuw gevecht.

Die kans wilde hij Jack niet laten lopen. Daarom ging hij de dagen dat deze nog bij hem bleef, niet de bossen in, maar deed hij werk in en om de blokhut. Dat was er genoeg. Want binnenkort zou hij met de voorraad pelzen, die hij in de laatste maanden bij elkaar geschoten had, naar het westen gaan, naar Grahamstown. In die stad woonde de bonthandelaar, aan wie hij geregeld zijn voorraad verkocht. En het was goed en nodig, die voorraad na te zien; gereed te leggen voor vervoer.

Jack hielp hem daarbij. Graag en ijverig. Dit was heel ander werk dan op de farm te doen viel – de jongen

vond, dat het prettiger werk was. Maar daar waarschuwde Bill hem tegen: dat kon nu wel lijken, omdat het nieuw was voor hem, op den duur zou hij denkkelijk zich toch beter op zijn gemak voelen op de farm van zijn vader en bij het werk, waaraan hij gewend was. Bovendien: het zou voor zijn vader ongetwijfeld een stevige teleurstelling zijn, als diens vermoedelijke opvolger een andere toekomst koos en daardoor de farm en het veebezit in andere, in vreemde handen zouden overgaan. „Jagen lijkt me anders erg fijn,” zei Jack. Hij kon de argumenten van Stokes niet afdoende weerleggen, maar het vrije leven van een woudloper – ja, dat trok hem toch.

„Is het ook,” gaf Bill toe. „Doe jij het later voor je plezier, zo tussen het werk op de farm door. Maar kies het niet als je broodwinning.”

„En u dan?” Jack was nog niet helemaal overtuigd.

„Dat is iets anders: ik ben nu eenmaal jager. Enne . . . jij verdient later ruimer je brood als veefokker en farmer, dan als beren- en wolvenjager.”

Dat was niet tegen te spreken. De jongen deed het ook niet. Maar hij vroeg: „Wanneer leert u me een geweer hanteren?” Waar zo'n beetje uit op te maken viel, dat zijn zin in de jacht zeker niet verdwenen was door wat de pelsjager hem had voorgehouden.

„Vanmiddag,” beloofde Bill. Hij hield woord. Maar dat schieten gebeurde vlak bij de blokhut – om welke reden zei Bill niet. En Jack vroeg daar niet naar. Had misschien in de opzet van Stokes en de reden van die opzet geen erg.

„Je vindt de weg wel alleen?” vroeg Stokes.

Het was na de middag; ze hadden gegeten en Jack zou naar huis gaan. Op de bruine van Harry Palmer, die ze voor hem hadden achtergelaten.

En mèt het geweer, dat hij ‚veroverd’ had in het gevecht om de geschoten beer.

„Oké,” antwoordde de jongen. „Ik heb hem vaker gereden.”

„Wel thuis dan,” wenste de jager.

„En nog eens bedankt voor de mooie dagen,” zei Jack. Hij reikte vanuit het zadel Bill de hand – toen begon hij, langzaam en bedaard, de rit heuvel-af naar de prairie en naar de farm.

Hij keek achterom: Bill stond nog op het erf voor de hut; zwaaide, toen hij de jonge ruiter zag omkijken. Jack wuifde terug – toen, waar het pad een kronkel maakte, kon hij de man en de hut niet meer zien.

Het was rustig in het bos. Er woei een zachte wind en je hoorde het getjilp en gekwetter, het gekrijs ook, van vogels. Tussen de takken zag hij ze – een ogenblik overlegde hij, om zijn geweer te nemen en zijn pas geleerde schietkunst te beproeven – hij deed het niet. Wat had je aan een geschoten vogel? En waarom zou je een dier doden als je met het geschoten beest niets nuttigs beginnen kon?

Hij naderde de heuvelvoet – tussen de bomen door zag hij de wijde grasvlakte van de prairie liggen.

Bewoog daar iets of iemand? Daar, waar die groep berkebomen was? Zonder argwaan keek hij – bleef rustig doorrijden. Tot hij opeens zag . . . Een man kwam van achter de berken te voorschijn en plaatste zich midden op het pad waar de ruiter langs kwam. Met de duidelijke bedoeling, die ruiter tegen te houden. Jack herkende hem: dat was de kerel, die Jim heette.

„Afstijgen!” schreeuwde de vent bevelend. Op hetzelfde ogenblik zag Jack de tweede kerel te voorschijn komen. Links van hem.

Hij aarzelde geen seconde. Alleen tegen twee: dat zou hij verliezen. Hij deed toch een greep naar het geweer, dat over zijn schouder hing.

Jim zag het – hief dreigend z'n met een revolver gewapende hand. „Als je dat geweer neemt . . .” Hij maakte de zin niet af; hij kón de zin niet afmaken. Want

Jack was plotseling van gedachten veranderd; had een besluit genomen. Hij gaf zijn paard een scherpe spoorslag en stuurde het dier in de richting van zijn aanvaller.

Slechts een snelle zijsprong redde Jim – in galop rende het paard hem voorbij, het laatste stuk heuvelhelling af, de prairie op.

De kerel schreeuwde een rauwe vloek; zijn makker stiet een verwensing uit. Er klonk een schot – Jack hoorde een revolverkogel langs zich heen fluiten. Hij boog zich instinctief diep voorover. Weer was er een schot – weer miste het.

„Vooruit, bruin!” zette de jongen zijn rijdier aan. Hij moest zo gauw mogelijk buiten bereik van de revolvers komen. De hoeven klopten dof op de zachte weidegrond.

Jack keek niet om; luisterde zo goed het ging naar de geluiden achter zich. Dat waren kreten; dat waren nog een paar schoten. Die geluiden werden zwakker – die schoten hielden op. Toen waagde hij het, wat rechter in het zadel te gaan zitten en om te zien. Een eind weg stonden de twee; ze hadden blijkbaar begrepen, dat inhalen van een galopperende ruiter onmogelijk was.

„Wacht maar!” schreeuwde Jim dreigend.

Jack hoorde de dreigende schreeuw, maar verstaan deed hij de woorden niet. Dat hoefde ook niet: hij begreep de vijandige bedoeling.

Hij was niet bang, dat de twee kerels nog achter hem zouden aankomen, nu hij eenmaal galoppeerde... Toch zou hij blij wezen, veilig op de farm te zijn. Hij minderde de vaart van zijn rijdier niet – in volle draf kwam hij het erf van zijn vaders farm opgereden.

James Briton stond daar met Harry Palmer: ze overlegden iets over het werk voor de volgende dag. Toen zagen ze de jongen aankomen.

„Wat een haast,” zei Harry. Meer tegen zichzelf dan tegen de boss.

„Die verlangt naar zijn moeder,” zei Briton. Half schertsend, half omdat hij dat vanzelfsprekend vond. Vlak bij de twee mannen hield Jack zijn paard in – maakte zich gereed om af te stijgen.

Toen zag zijn vader het geweer, dat hij over de schouder droeg.

„Hoe kom je dááaraan?” vroeg hij, ernaar wijzend. Hij begon te vermoeden, dat er iets bijzonders kon zijn: het geweer en de galop – allebei onverwacht.

„Van Bill gekregen, vader,” zei Jack. Hij zwaaide zich uit het zadel en sprong op de grond.

„Van Bill gekregen? Zit die zó dik in zijn wapens?”

„We hebben het veroverd,” zei Jack, niet zonder trots.

„Veroverd?” vroeg Harry verbaasd. „Hebben jullie dan gevochten?”

„Met twee kerels.” Al pratend steeg Jack van zijn rijdier maar hij bracht het niet dadelijk naar de stal. Hij hield de teugel in de hand en begon zijn verhaal. Van de jacht achter de beer aan; van het schieten van de beer door Bill Stokes en van het derde schot. Toen van de twee mannen, die beweerden dat het geschoten dier hen toekwam.

Tot zover hadden Briton en Palmer geluisterd, zonder Jack in de rede te vallen. Maar nu kwam Harry met een vraag.

„Hoe zagen die lui eruit?” wilde hij weten.

„Gewoon, hè,” antwoordde Jack. „Zoals jij en ik.”

„Dus je hebt ze niet goed opgenomen,” zei Harry.

„Niets bijzonders aan hen gezien?”

„Niet, dat ik weet. Maar ik zou ze wel herkennen.”

„Weet je dat zeker?”

Toen lachte de jongen: óf hij dat zeker wist! En hij deed het verhaal van wat hem op weg naar huis overkomen was. „Ik zag direct, dat het die ene kerel was – nogal klein en stevig gebouwd. Jim noemde zijn maat hem.” „Dus je hebt wèl wat bijzonders van die vent onthouden,” stelde Harry vast. „Klein en breed.”

„Nou ja . . .,” zei Jack. Hij vond niet, dat die kenmerken bijzonder opvallend waren.

„En donker haar, met een litteken over zijn gezicht?” vulde de cowboy half vragend aan.

„Dat haar kan wel donker geweest zijn, ja. Maar daar heb ik niet veel van gezien. Hij droeg een hoed.”

„Hm. En dat litteken?”

Jack deed zijn best, zich het gezicht van zijn aanvaller voor ogen te halen. „Kan wel,” zei hij toen, „nu je het zegt, herinner ik het me zowat.”

„Hm,” zei Harry weer. „En de tweede?”

„Die heb ik nog minder goed gezien,” zei Jack. „Hij was wat langer, dat wel. Maar voor de rest . . .”

„Heb je niet erg op hem gelet, begrijp ik,” zei zijn vader. Dan keerde hij zich naar Palmer: „Zegt het jou iets, dat donkere haar en dat litteken?”

De cowboy gaf zijn boss niet dadelijk antwoord: hij had nog een vraag voor diens zoon.

„En de naam, die jij hoorde, was die niet Jim? Dat vertelde je immers daarnet?”

„Jim heet de een en Eddy de ander,” bevestigde Jack.

„Hm.” Dat was blijkbaar een geliefd geluid voor Harry. Vooral, als hij op een bepaald moment weinig of niets zeggen wilde. Op dit moment zei hij niets verder – hij bleef onbestemd voor zich staren, alsof hij in zijn gedachten zocht.

„Denk je, dat je iets van die vent afweet?” vroeg James Briton, die zijn man voldoende kende om diens korte gemompel en diens peinzend gezicht te begrijpen.

„Dacht ik wel, boss. Jim heet de vent; Jim Bernet, zou ik zeggen.” Hij noemde de achternaam, die Jack niet genoemd had. Niet had kunnen noemen.

„Hoe ken je hem?”

„Van vroeger. Uit het oosten nog. Toen ik een eind voorbij Grahamstown werkte op de farm van Nick Staples.”

„Was die Jim daar ook?”

„Ja.” Even zweeg Palmer, dan ging hij door: „Ik wist niet, dat de vent in deze streek verzeild geraakt was.” Voor James Briton was het duidelijk, dat de cowboy liever niet praatte over wat er mogelijk op de farm van Nick Staples was voorgevallen. Dát er iets was voorgevallen meende James te kunnen begrijpen. En als hij de verhalen die Jack had gedaan, naging, dan zou dat bijzondere waarschijnlijk niet erg fraai wezen.

Nu goed, als Harry liever niet vertellen wilde zou hij, Briton, geen vragen stellen.

„Breng je paard in de stal, Jack,” zei hij. Maar dat hoefde Jack niet te doen.

„Laat mij dat maar doen,” bood Harry aan. „Tenslotte is het mijn bruine. En dan kan jij naar binnen – naar je moeder.”

Zo gebeurde het.

Harry Palmer bracht de bruine in de stal en verzorgde het beest. Maar zijn gedachten waren daar niet zo onverdeeld bij als anders. Die hielden zich meer bezig met wat Jack had verteld. Of liever: met de kerel, waar de jongen mee van doen had gehad.

Hij twijfelde er geen ogenblik aan, dat dat werkelijk zijn oude kennis Jim Bernet was, en de herinnering aan die oude kennis was niet prettig.

„Hoe komt de vent hier?” mompelde hij in zichzelf. „En waar heeft hij ergens zijn onderkomen?”

Wie de kameraad van Jim kon wezen, daar had Harry niet het minste vermoeden van. De naam, die Jack genoemd had, „Eddy” zei hem niets. Maar naar wat de twee hadden uitgestoken tegenover Stokes en Jack was het duidelijk, dat Eddy een niet-veel-betrouwbaarder type was dan Jim. Wat zeggen wilde: ‚een vent, met wie je moest oppassen’. Nou ja, wat had hij, Harry, uiteindelijk met die twee te maken? Wat hij met Jim had meegemaakt was lang geleden – het was niet zeker, dat hij die weer eens zou tegenkomen. Ja, dat kon hij zich-

zelf nu wel wijsmaken, maar het was evenmin niet zeker, dat hij de kerel niet tegenkomen zou. Want als die hier ergens in de buurt neergestreken was . . . En dat zou wel, overwoog Harry Palmer. Dat scheen te volgen uit het kort-na-elkaar van de twee keren, dat de vent opgedoken was.

Gek eigenlijk, dat noch hij, noch een van de andere mannen van de farm die lui eerder gezien had in de streek, overwoog hij. Om vlak daarop te bedenken, dat dat misschien kwam doordat de cowboys in de laatste weken in de wind- en regen- en sneeuwbuien van de herfst, veel en veel minder waren uitgereden en de streek hadden doorkruist dan ze in de zomermaanden deden.

Hij maakte zich niet ongerust – waarom zou hij? – maar hij nam zich toch voor, een beetje op te letten en uit te kijken en te speuren. Dat zou hij niet alleen doen: de anderen hoorden – dat sprak – ook van de belevissen van Jack en Bill, en konden evengoed als hij opletten, of ze ergens sporen van de kerels vonden. Misschien een hut, die ze ergens hadden gebouwd. Maar dat ‚ergens‘ zou wel een tamelijk verborgen plek wezen.

Harry Palmer was niet de enige, die zich in gedachten met Jim Bernet en Eddy bezighield: dat deed Bill Stokes ook. En zeker niet minder.

De pelsjager wist wel niet van het avontuur van Jack op diens rit naar huis, maar hij wist van de nachtelijke poging, om in zijn blokhut binnen te breken. Een poging, die zeker wel eens herhaald zou kunnen worden. Bill overlegde wat hij doen moest. Afwachten, of de kerels zich weer vertoonden, of erop uittrekken om te trachten, hun verblijfplaats te ontdekken?

„En als ik die gevonden heb, wat dan?“ vroeg hij zich af. Omdat hij op die vraag geen bevredigend antwoord kon vinden besloot hij, niet op speurtocht naar de kerels te gaan. Mocht hij ze op een jacht tegenkomen, dan zou hij verder zien. Tenslotte – bewijzen kon hij dat niet,

maar voor hem stond het toch vast – hadden die twee hem het grootste deel van de gedode beer ontfroefd. Een diefstal, in strijd met alle gebruiken van eerlijke jagers en bovendien voor hem een niet onbetekenend verlies. Waar Bill Stokes niet over dacht? Over thuisblijven uit voorzichtigheid of vrees. Hij zou nu één zijn tegen twee – en hij wist heel best, wat hij aan de hulp van Jack te danken had. Die hulp was er niet meer, maar Bill was niet van plan, daarom thuis te blijven. Alleen: hij zou nog beter uitkijken dan hij al gewoon was te doen. Maar hoe hij uitkeek en oplette, op de tochten die hij kort na het vertrek van Jack ondernam – zowel op de prairie als in de heuvels zag hij niets van de twee. Ontdekte hij ook geen hut, die ze hadden neergezet. Zouden ze uit de streek verdwenen wezen? Alleen maar op doortocht hier zijn geweest? Op doortocht, waarheen? Bill wist dat niet en het interesseerde hem ook niet veel. Er was één ding, waarover hij een poos overlegde. Het werd de tijd, waarin hij met zijn pelsvoorraad naar Grahamstown wilde – en die tocht stelde hij nu al een poosje uit. Omdat hij zijn blokhut minder gerust zou achterlaten dan hij anders deed: als die kerels . . . Maar het was bij de ene poging om binnen te dringen gebleven – die Jim en die Eddy leken uit de buurt te zijn weggetrokken. Hij kon eigenlijk zijn tocht wel ondernemen.

En toch . . .

Waar kwam dat vage gevoel van mogelijk gevaar vandaan? Het was net, of er iets dreigde. Terwijl hij niet wist, wat dat zou zijn: hij vond immers nergens een spoor van die boeven?

Toen deed hij, wat hij nog geen enkele keer vroeger gedaan had. Hij reed naar de ranch van James Briton. O, daar kwam hij wel vaker op bezoek: bij de boss en diens vrouw of bij de cowboys. Maar dan niet met een speciaal verzoek. En dat had hij dit keer wel.

Hij deed het, terwijl hij met James Briton en Ann in de

grote kamer zat. Ann had voor de mannen een glas whisky ingeschonken; zelf nam ze koffie.

„Ik wou je iets vragen,” zei Bill, nadat hij een teug uit zijn glas had genomen.

„Doe dat,” zei James.

„Je weet, wat jouw zoon en ik een poos geleden 's nachts bij mijn blokhut hebben meegemaakt.”

De farmer knikte. „Je bedoelt die poging van een paar lui om binnen te dringen.”

„Ja. Nou heb ik later niks meer gemerkt en die lui nergens ontdekt, maar toch . . . Ik weet niet hoe het komt, maar ik laat mijn hut niet zó zonder zorg achter als ik anders deed.”

„Dacht je, dat die kerels konden terugkomen?”

„Vind je dat gek?”

„Gek niet – wel onwaarschijnlijk. Je vertelt zelf, dat je die lui nergens meer hebt gezien.”

„Is zo. En daarom ga ik ook met mijn pelzen naar de stad. Maar je zou me een plezier doen, als je jouw mensen vroeg, om als ze in de buurt komen eens een kijkje bij mijn hut te gaan nemen.”

„Komt in orde,” beloofde James. „Ik zou haast zeggen – en hij lachte – dat als het je geruststelt, ik wel een of twee man er wil laten slapen tot je terugbent.”

„Zo erg is het nu ook weer niet,” sloeg de jager dat aanbod af. „Maar zo af en toe een kijkje zal wel goed zijn.”

„Het gebeurt – ga jij maar rustig naar Grahamstown.”

„Doe ik dan,” zei de pelsjager. „Overmorgen vaar ik.”

„Dus je gaat met de kano?”

„Is het gemakkelijkst. Die laadt veel; heel wat meer dan ik op een pakpaard mee kan nemen. En het is een rustige manier van reizen.”

„Hoe lang blijf je weg?”

„Weet ik niet precies. Maar als ik terugkom, kom ik eerst hier aan om jullie te zien.”

„En waarschijnlijk om te horen, of er iets bijzonders te vertellen valt,” zei de farmer.

„Goed begrepen,” lachte Bill.

Hij dronk zijn glas leeg en stond op.

„Dan ga ik nu,” zei hij. „Van te voren bedankt en tot ziens.”

„Tot ziens,” zei Ann Briton, en James ging met de jager naar buiten. Daar namen de twee mannen afscheid.

6

De kanovaart, de Caribou Creek af, had drie dagen geduurd. In de nachten had Bill Stokes zijn vaartuig bij de oever gemeerd en zich een behoorlijke nachtrust gegund.

Het liep tegen de avond van de derde dag, toen hij in de verte de huizen van Grahamstown zag. De stad lag langs de rivier, en dat was gemakkelijk: hij kon nu tot dicht bij het logement komen, waar hij gewoon was zijn intrek te nemen. „The purple Eagle” was dat – in het midden van de kleine stad.

Toen hij aanlegde, stonden er verscheidene mannen vlakbij te roken en te praten. Een paar van hen kenden de pelsjager – een kwam naar hem toe en groette. „Zo, ben je daar weer eens, Bill? Huiden verkopen natuurlijk.” „Goed gezien en goed geraden, Jarvis,” antwoordde de pelsjager. Hij kwam aan wal.

„Naar de Eagle, zeker?” vroeg Jarvis naar zijn bedoeling.

„Precies. John Rice zal wel een plekje voor me hebben.” John Rice was de waard in de herberg.

„Voor jou en voor je voorraad,” zei Jarvis. „Of wou je die vannacht in je boot laten?”

Stokes schudde het hoofd. „Nee, dat wou ik niet,” zei hij. „Je moet geen mensen in verzoeking brengen.”

Dat was een duidelijke reden: een onbewaakte, beladen kano betekende voor verscheidene lieden een verleiding, en dat wist Bill. In Grahamstown kwamen lui uit verschillende streken en vooral: met verschillende bedoeling. Er waren eerzame handelaars en eerlijke cowboys, die werk zochten of met het vee van hun boss naar de

stad waren gekomen; er waren ook avonturiers, zwerwers op zoek naar wat werk; meer nog: naar wat geld, dat ze niet altijd door werken wilden verkrijgen. En een kano: als die zonder toezicht ligt, kun je er zonder veel moeite mee wegvaren. Nee, niet overdag – zo erg was het nu ook weer niet. Maar in de late avond of in de eenzame nacht.

Bill Stokes stak de straat over, naar waar het logement stond waar hij vernachten wilde.

Het was druk in de gelagkamer – achter de toog stond John Rice. Die hield een oog op de gaande en de komende man; op de bezoekers, die in de gelagkamer zaten. Om te zien, waar bediend moest worden; om zoveel mogelijk te zorgen, dat er geen ongenoegen onder zijn gasten kwam. Ongenoegen, dat soms ontaardde in vechterij. Daar had Rice het niet op: van vechten in zijn lokaliteit werd hij noch de inboedel beter. Maar het lukte niet altijd handtastelijkheden te voorkomen.

Hij zag Stokes, zodra deze binnenkwam. De jager baande zich tussen de tafeltjes en de stoelen een weg naar de tapkast. Met hier een groet en daar een handdruk: Bill Stokes had veel kennissen en vrienden hier. „Een kamer?” vroeg John Rice, toen Stokes bij hem was en hem de hand gaf.

„Ja, en een glas whisky.”

Rice lachte: „Dat glas eerst zeker?” zei hij. „De kamer daarna.”

„Goed begrepen.”

Terwijl de waard de whisky inschonk, keek Bill de gelagkamer rond. Zonder bepaalde bedoeling overigens. Zuiver uit nieuwsgierigheid. Zijn blik bleef even rusten op twee mannen, die in de verste hoek van het vertrek samen aan een klein tafeltje zaten en zich weinig of niet om andere gasten bekommerden. Zo'n beetje afzonderlijk zich hielden. Hij kneep de ogen half dicht, alsof hij hen scherper wilde opnemen, maar keerde toen zijn blik af.

„Dezelfde kamer als andere keren heb ik voor je,” hoorde hij Rice zeggen, en deze zette het gevulde glas voor hem neer.

„Uitstekend.” Bill nam een slok. „Dat smaakt,” zei hij. Hij dronk het glas met langzame teugen leeg, zette het op de toog.

„Ik heb een kano met pelzen bij me,” zei hij. „Dat heb je al wel begrepen, schat ik.”

De waard knikte. „Zoals ik begrijp, dat je je vracht vóór de nacht wilt lossen en bergen.”

„Net zo. Je hebt plaats in het achterhuis?”

„Jawel.”

„En een of twee lui, die me kunnen helpen?”

„Ook dat. Zeker graag gauw?”

„Precies – al steekt het niet op een kwartier of een half uur.”

„Met een goed uur is het donker, en in mijn achterhuis eerder,” zei Rice. „Nog eens inschenken?” vroeg hij er achteraan.

„Straks als het werk klaar is. Wie heb je om me te helpen?”

„Ralph en Martin.”

„Prima. Stuur ze dan maar dadelijk naar de ka.”

„Komt in orde,” beloofde Rice, en hij liep het achterhuis in om de jongens te gaan waarschuwen. Bill Stokes ging naar buiten. Hij zag niet, dat de twee mannen aan het hoektafeltje hem nakeken.

Ralph en Martin waren een paar stevige knapen van een jaar of achttien. Ze sjouwden ijverig de pelzen uit de boot naar de herberg en brachten ze daar in de bewaarplaats van het achterhuis.

„Een beetje voorzichtig, jongens,” mocht Bill Stokes een keer zeggen. „Laat de boel niet over de grond slepen,” – die waarschuwing was eigenlijk overbodig, want de jongens deden hun best.

„Een mooie voorraad,” zei Jarvis, die bij de kano stond en naar het uitladen keek.

„Heb ik ook maanden voor gejaagd,” antwoordde Bill. „En nu maar hopen, dat ik er een goede prijs voor maak. „Daar ben je zelf bij,” lachte de ander. „En Dave en jij doen al jaren zaken met elkaar.”

Dat was zo: de pelzen die Bill Stokes te koop bracht gingen al wie weet hoe lang naar Dave Bowen, de agent van de North American Fur Company in Grahamstown. Dave was een beste kerel, die een eerbare pelsjager het vel niet over de oren zou halen. Maar Dave moest – dat sprak – rekening houden met de vraag naar bontwerk in de steden van het oosten. En als die vraag minderde, moesten zijn prijzen dalen.

„Morgen ga ik met hem praten,” zei Bill. „Het is me nu te laat geworden om zaken te doen.”

„Je kano is trouwens nog niet helemaal leeg,” stelde Jarvis vast. Hij had gelijk – zelfs toen de twee helpers weer een stevige vracht huiden weggebracht hadden, was er nog voorraad in het vaartuig.

Het was ondertussen al tamelijk schemerig geworden. Donker, zou je haast kunnen zeggen.

Op straat liepen niet veel mensen meer – maar in de saloons, de herbergen en drankgelegenheden, was het druk. Daar straalde licht en klonk luid gelach en gepraat. Klonk muziek.

Bill Stokes had er geen erg in – zijn aandacht was te zeer gericht op zijn pelzen en op zijn helpers – maar uit „The purple Eagle” kwamen twee mannen naar buiten. Op zichzelf was dat niets bijzonders: er liepen zoveel lui de saloon uit en in. Maar deze twee schenen bijzondere aandacht te hebben voor het gesjouw met pelswerk van de kano naar „The Eagle”. Tenminste: ze bleven op een afstandje van het vaartuig, zo’n beetje in het donker, een poos toekijken; een van hen volgde een keer Martin, toen deze met een vracht huiden naar de herberg liep. Hij volgde hem ook, toen de jongen niet de deur naar de gelagkamer binnenging, maar door een smalle loopgang naast „The Eagle” het achterhuis op-

De vent stelde zich verdekt in het gangetje op.

zocht. De vent, die hem volgde, bleef aan de ingang van het looppad staan. Wachtte, tot Martin terugkwam. Sloop toen de gang in, maar niet ver. Want achter zich hoorde hij stappen – hij begreep. Stom van hem, om daar niet aan te denken. Die tweede knul kwam natuurlijk met óók een vracht. De kerel drukte zich zo stijf mogelijk tegen de muur van het huis – de dragende jongen zag hem niet. Door de donkerte in de loopgang en ook niet, doordat de hoge stapel huiden die hij droeg, hem in het zien belemmerde.

Zodra de jongen hem voorbij was, haastte de spionerende kerel zich weg. Zocht zijn makker, die een eind van de kano weggeslenterd was.

„Precies zoals we dachten,” zei hij. „De rommel wordt in het achterhuis geborgen. Daar kun je komen door een pad naast de herberg.”

„We zullen zien,” bromde zijn kameraad.

De kano was leeg; de jachtbuit aan pelzen van Bill Stokes lag veilig in het achterhuis van John Rice.

Tevreden kwam de pelsjager de gelagkamer binnen. Hij keek even rond – knikte tegen een kennis, die ergens aan een tafeltje zat, maar begon met deze geen praatje.

„Ik lust wel een warme hap, John,” zei hij tegen de waard, die bij de tapkast bezig was.

„Kan voor gezorgd worden. Maar je moet wel even geduld hebben.”

„Heb ik. Wat kan je schaffen?”

John Rice lachte. „Niet meer alles, zo laat in de avond. Weet je wat: jij kent de weg hier; loop onze huiskamer in. Daar vind je mijn vrouw. Overleg met haar.”

„Goed,” nam de pelsjager aan.

Bella Rice keek niet eens verwonderd op, toen hij bij haar binnenkwam. „'n Avond,” groette ze. „Ik had je straks al gezien, maar je had het zó druk.”

„M'n voorraad lossen en bergen,” zei hij. „Nu heb ik tijd om wat te eten.”

„Heeft John je zeker naar mij toe gestuurd? Nou, wat lust je? Ik heb varkensrib en ossehaas.”

„Geef maar van het varken.”

„Best. En dan aardappelen en als groente knollen of kool?”

„Kool,” koos Bill.

Bella verdween in de kleine keuken naast de kamer; hij hoorde haar rumoeren met potten en pannen. Na een poosje was ze terug: „Nog een ogenblik geduld,” zei ze. „De boel staat op.”

Bill begon een praatje. Hoe het ging in „The Eagle”, en wat er misschien voor nieuws was in de stad?

Nou, ze hadden geen klagen wat hun zaak betrof. Ge-regeld loop – soms eens wat rumoer, maar dat hoorde er nu eenmaal bij.

De jager wist, dat de uitdrukking „wat rumoer” nogal verzachtend was.

„Veel vreemdelingen?” vroeg hij.

„Gaat. Meest lui uit de omtrek en uit de stad,” zei ze. Toen herinnerde hij zich de gezichten van de twee mannen aan het hoektafeltje.

„Ik heb daarstraks een paar vreemdelingen gezien, dacht ik,” begon hij.

Ja, dat kon wel – zij wist natuurlijk niet van elke gast die kwam binnenlopen. Een vreemdeling viel haar nu niet bepaald op.

„Begrijp ik. Maar mijn oog viel op deze kerels, om zo te zeggen. De een is klein en nogal stevig gebouwd.”

Ze haalde de schouders op – wat wist zij van een kleine, stevig gebouwde man die in „The Eagle” een glas kwam drinken?

„Het kon soms,” zei Bill.

Ze gaf geen antwoord – ze hoorde in de keuken het deksel van een van haar pannen ratelen. Dat betekende, dat de aardappels of de kool tegen-de-kook-aan waren. Daar moest ze naar gaan kijken.

Bill bleef alleen in de kamer: hij kon de gedachte aan

die twee kerels niet kwijtraken. Hij wilde die gedachte ook niet kwijtraken, hij had de kerels herkend. Wel toevallig, dat hij ze hier tegen het lijf liep. Nou ja, hij had niets meer met hen uitstaande. Hij vroeg zich af, of zij hem ook hadden herkend.

Bella dekte de tafel; bracht het eten op. En na zijn lange dag werken liet Bill zich zijn maal uitstekend smaken. Toen hij klaar was en de vrouw de tafel had afgenomen, ging hij niet naar de gelagkamer – hij stond op en zei: „Ik ga naar bed. De weg weet ik – welterusten.” „Welterusten,” wenste ze weerom.

De kamer van Bill Stokes lag aan de zijkant van het huis. Aan de kant, waar de gang naar de bergplaats-achter liep. Het raam stond een eindje opgeschoven – Bill liet dat maar zo: er drong wel geluid naar binnen, maar dat had hij liever dan een wat bedompte kamersfeer.

Hij kleepte zich uit en kroop te bed. Een behoorlijk drukke, maar goedbestede dag had hij achter de rug. Zonder ongelukken in Grahamstown aangekomen; zijn voorraad veilig geborgen in het achterhuis van „The purple Eagle” – hij had zijn nachtrust wel verdiend.

En toch . . . die nachtrust kwam niet zo gauw als hij wel wilde. Want er waren nog andere dingen, die hem bezighielden dan zijn voorspoedige vaart en zijn veilige aankomst. Of eigenlijk: geen dingen, maar mensen. Met name die twee kerels aan het tafeltje in de hoek. Hij had ze zonder enige twijfel herkend: het waren de lui, die aanspraak hadden gemaakt op zijn geschoten beer. En die – naar hij beslist meende – het overgrote deel van het berevles hadden weggehaald. Hoe kwamen die kerels hier? vroeg hij zich af. Niet lang overigens: het kon louter toeval zijn. In ieder geval zouden ze wel niet om hem hier wezen: ze konden immers niet weten, dat hij met zijn pelzen hierheen wilde.

Eigenlijk verwonderde hij zich een beetje over wat hij

lag te denken: het leek er haast op dat hij aan opzet bij die kerels dacht of bang was, dat ze . . . Toen lachte hij zichzelf stilletjes uit: hij lag nonsens te denken en zich ongerust te maken voor niets. Of was het niet helemaal voor niets? vroeg hij zich vlak daarop weer af. Hij herinnerde zich de twee in de gelagkamer. Hoe ze naar hem hadden gekeken en hoe ze toen gedempt waren gaan praten. Ze hadden hem herkend – daar kon je van opaan. En zouden best begrepen hebben, wat hij in de stad kwam doen.

Als Bill gezien had, geweten had, dat een van die kerels een eind de gang was ingelopen, toen de pelzen in het achterhuis werden gebracht . . . Maar dat had hij niet gezien, dat wist hij niet, en dat ze snaptten waarvoor hij hier in Grahamstown was – wel, wat zou dat?

Hij dommelde nu toch zowat in. De geluiden, die zijn kamer binnendrongen, vervaagden – hij sliep bijna.

Toen was er opeens een kort geluid. Of iemand struikelde; tegen een muur viel. Bill werd er wakker van – luisterde. Was daar een fluisterstem buiten? Waren er voetstappen?

Hij kwam zijn bed uit en liep naar het venster. Ja, in de gang werd gelopen. Hij stak voorzichtig het hoofd door het open raam naar buiten – tuurde in de nachtdonkerte de loopgang af. Hij meende een gestalte te onderscheiden. Nee, twee gedaanten. De een stond bij de deur van de opslagplaats, de ander scheen wacht te houden aan de ingang. Bill Stokes bleef onbeweeglijk luisteren – ja, daar kwam geluid van behoedzaam zagen. Dat kwam bij de deur vandaan. Bill greep zijn geweer – kwam dan opnieuw naar het open raam.

„Wat moet dat daar!?” riep hij. Zijn stem klonk luid in de stilte van de nacht. Het gezaag hield op – de man bij de deur keerde zich om in de richting waar de roep vandaan kwam. Die bij de ingang van het looppad verdween in de hoofdstraat – stelde zich zeker in veiligheid.

De roep lokte geen tegenroep uit – helemaal niet. De kerel bij de deur scheen nu de man te ontdekken, die geroepen had: hij aarzelde niet langer. Met wijde stappen rende hij de loopgang uit – zijn plan gaf hij op. Bill zag hem onder het venster passeren – een korte, stevige gestalte.

„Hei, Jim!” riep hij.

De vluchtende kerel keerde even het hoofd om, maar hij holde door.

„Sta, of ik schiet!” dreigde Bill. Zijn roep haalde niet uit. Of het moest wezen, dat Jim nog harder begon te hollen dan hij al deed. En . . . de jager was niet in het minst van plan, zijn bedreiging waar te maken. Hij zag de vent om de hoek van het gangpad verdwijnen – die rende natuurlijk zijn makker achterna.

Haastig trok Bill wat kleren aan; ging de trap af.

Het roepen en hollen had John Rice wakker gemaakt – in zijn nachtgoed nog kwam die naar Bill toe.

„Wat is er?” vroeg hij.

„Een paar lui die proberen mijn pelzen te gappen. Ik heb ze op de vlucht gejaagd.”

„Ga je ze achterna?”

„Wis en zeker.”

„Wacht – dan ga ik mee.”

„Kom achter me aan,” zei Bill gejaagd. Als hij wachtte zouden de kerels zeker ontkomen.

Hij haastte zich de hoofdstraat in. Die lag leeg en donker in de nacht. De pelsjager stond even stil – speurde naar links en rechts. Luisterde.

Niets te zien; niets te horen.

Of toch! Een eind verderweg klonken hoefslagen. De vluchtelingen moesten hun paarden hebben bereikt. Hadden die waarschijnlijk klaar gehad. Zou hij . . .

John Rice kwam – gewapend – naar buiten. Met Ralph en Martin.

„Heb je ze ontdekt?” vroeg de waard.

„Luister – daar gaan ze,” antwoordde Bill.

„Er achteraan!” drong Martin, en hij holde de richting in vanwaar de hoefslagen werden gehoord. De jager riep hem terug.

„Laat maar, jongen. Hollende paarden haalt een lopende man toch niet in.”

Martin kwam terug. „Jammer,” zei hij. „Als ik ze gezien had – ik had geschoten.” Het klonk grimmig.

„Dan is het misschien maar goed, dat je ze niet gezien hebt. Als je had geraakt . . .”

Martin trok de schouders op: wat was dat nu voor een opmerking? Schieten doe je om te raken, en als je met dieven te doen hebt . . .

„Laten we eens gaan kijken, hoe de deur en het slot zich hebben gehouden,” stelde John Rice voor.

De vier liepen de gang in – het was er zo donker, dat je het slot wel niet goed inspecteren kon.

„Haal eens een lantaarn, Ralph,” beval de waard.

Bij het licht van de lantaarn konden ze de schade opnemen.

Die was niet erg groot – het was duidelijk, dat de dieven nog maar net met hun inbraak bezig waren.

Vlak bij het slot was er gezaagd – duidelijk met de bedoeling het uit te zagen en zo de deur open te krijgen.

„Ze komen wel niet meer terug,” zei Martin.

Dat dacht Bill Stokes ook, maar toch . . . Voor alle zekerheid vond hij het veiliger, als er wacht gehouden werd. Best, dat zouden ze dan om beurten doen.

„En morgen ga jij zo gauw mogelijk naar Bowen. Je voorraad verkopen,” zei Rice.

„Was ik al van plan,” zei Bill Stokes.

„Als jij niet zo stom gestruikeld was . . .,” bromde Eddy Gray nijdig.

Ze hadden een flink eind galopperen achter de rug – nu hielden ze hun paarden wat in.

„Of ik daar wat aan doen kon,” mopperde Jim Bernet.

„Als je uitgekeken had . . .”

„Uitgekeken – in die donkerte? Man, je zag geen hand voor ogen.”

„Stokes heeft jou herkend,” zei Eddy, zonder op de verontschuldiging van zijn maat in te gaan. „Ik hoorde hem jouw naam roepen.”

„Wat nog niet betekent, dat hij daar zeker van is,” be-
weerde Jim.

„Dat is hij wèl, reken maar.”

„Goed, laat hij zeker zijn; wat geeft dat dan nog? Dacht je, dat hij ook niet weet, wie dat berevlees hebben weg-
gehaald?”

„Weten – nee. Vermoeden – ja,” zei Eddy. „Maar wat geeft dat allemaal. Vandaag of morgen trekken wij toch uit de streek weg – dan hebben we met die hele pelsjager niks meer te maken.”

„Vandaag nog niet – mórgen of óvermorgen zal het wel worden.”

„Jij wilt dus . . . ?” begon Eddy Gray een vraag. Hij maakte die niet af. Dat hoefde ook niet – de twee be-
grepen elkaar met weinig woorden.

„Wat dacht jij? Eerst heeft de kerel ons een beer af-
handig gemaakt, die ons eerlijk toekwam . . .”

„Volgens jou en mij tenminste,” viel zijn maat in de re-
de. „Hij beweert, dat het beest door hem geschoten is.”

„Hij kan beweren wat hij wil, het dodelijke schot was van mij.”

„Laten we dat zeggen,” grijnsde Gray.

„En daarnet heeft hij gedreigd op mij te schieten . . .”
ging Jim door.

Toen schoot Eddy Gray in een lach. „Nou, wat zou dat? Had hij daar geen gelijk in? Wat zou jij in zijn geval hebben gedaan?”

Daar kwam geen antwoord op. Jim Bernet zei iets heel anders. „En schieten doet hij vast en zeker, als hij ons weer tegenkomt.”

„Als we hier weggaan, komt hij ons niet tegen,” voerde zijn makker aan.

Die vond wegtrekken veiliger. En . . . waarom zouden ze in deze streek blijven? Ze waren hier eigenlijk op zoiets als doortocht. Al duurde hun verblijf dan een paar weken.

„We gaan weg,” beloofde Jim Bernet. „Maar eerst . . .”

„Wil je hem op de een of andere manier te pakken nemen,” vulde Gray aan.

„Dat wil ik, ja. En dat zullen we.”

Hij nam zonder meer aan, dat zijn makker met hem mee zou doen.

Bill Stokes had zijn voorraad pelzen en bont verkocht; hij had in Grahamstown voor een deel van het ontvangen geld allerlei benodigdheden aangeschaft. Met name ammunitie. Maar ook levensmiddelen in blik, en flessen whisky.

Zijn kano was daar aardig mee beladen, toen hij op een morgen de paddel opnam en van wal stak. Om de thuisreis te aanvaarden.

„Tot de volgende keer maar weer,” had John Rice gezegd, en Bill had geantwoord: „Dat duurt een paar maanden, John. Voor ik weer het een en ander te verkopen heb . . .”

„Jammer, dat we niks meer gezien hebben van die twee kerels,” had John gevonden. Ja, dat was jammer – maar wat was eraan te doen? Ze hadden met een stuk of wat mannen geprobeerd een spoor te volgen of te vinden van de mislukte dieven – het had niets opgeleverd. Of: niets . . . Eén – misschien onbetekenende – aanwijzing: een handelaar die een eind verderop in de hoofdstraat woonde had gezien, dat in de schemer van de nanacht twee ruiters naar het westen waren gereden. Ja, net zo-wat om de tijd, waarvan John Rice zei, dat die poging tot diefstal had plaatsgehad.

Naar het westen: dat betekende: de kant op van de prairie en verderop naar de heuvels. Waar de blokhut van Bill stond.

John Rice had daar waarschijnlijk geen erg in gehad en Bill had er niets van gezegd. Maar Bill had wél gedacht: „Als die kerels iets in hun schild voeren . . .”

Nou ja, bijzonder ongerust maakte hij zich niet, toen

hij zijn vaarttuig van de kant afstootte en naar het midden van de Creek stuurde. Wat zouden die lui in hun schild voeren en wáárom zouden ze dat doen? Bovendien: James Briton had hem beloofd zijn mannen zo af en toe een kijkje te laten nemen. Nee, dat was betrekkelijk veilig. En met een paar dagen was hij er zelf weer.

Die paar dagen gingen rustig en snel voorbij: de vaart gaf geen moeilijkheden en bracht geen bijzondere belevissen.

Tegen de middag van de derde dag was Stokes in de buurt van de farm van Briton. Hij overlegde: zou hij daar aangaan om te informeren hoe het met zijn hut stond, of zou hij verder varen en regelrecht naar huis trekken?

Hij besloot tot het laatste. Er zou wel niets bijzonders wezen. Omdat Jim en Eddy de hele tijd niet in de heuvels maar in Grahamstown geweest waren. Nou ja, de hele tijd . . . Het grootste déél van de tijd, dat had hij zelf meegemaakt. Maar ze waren een paar dagen eerder dan hij uit de stad weggegaan. Te paard – wat zeggen wilde, dat ze gemakkelijk al in de buurt van de farm van Briton of in de heuvels rond de blokhut konden zijn. Maar daar was niets voor hen te halen: er lag geen pels meer, die ze konden meenemen. En dat wisten ze. Hij zou wel eens willen weten, waar die kerels eigenlijk uitgehangen hadden de tijd, dat ze zich bij hem in de buurt hadden opgehouden. Waar hun onderkomen stond. Een hut misschien. Of ergens een spelonk? Dat laatste leek hem nogal onwaarschijnlijk: een bewoonbare grot, daarvoor kon je niet in de heuvels terecht, maar moest je veel verder gaan – het gebergte in. Hij nam zich voor, als hij weer op jacht trok toch te proberen, zo'n verborgen verblijfplaats te ontdekken. Als die kerels tenminste niet weggetrokken waren. Want het was nu wel zo, dat ze naar het westen waren gereden, maar dat hoefde helemaal niet te betekenen, dat ze in de heuvels of in de bergen bléven bivakkeren. Wie zou

zeggen, of ze niet verder wegtrokken – het leken een paar [zwervende avonturiers. Goed, hij zou wel zien. Nu ging hij naar huis; later zou hij wel eens een bezoek op de farm brengen.

Het liep anders als hij zich had voorgenomen. Hij kon zowat ter hoogte van de farm van Briton wezen, toen hij langs de oever van de Caribou Creek een paar ruiters zag. Die kregen hem ook in het oog – een van hen zwaaide. Bill zwaaide terug: hij herkende Jack Briton en Harry Palmer. Ja, toen voer hij niet verder, maar stuurde naar de oever. De ruiters zagen dat en reden naar de plek, waar hij zou aanleggen.

„Terug, zie ik,” zei Harry, toen ze bij elkaar waren. Hij bleef in het zadel zitten, maar Jack steeg af. Die liep naar de waterkant en zei: „Geef even een touw, Bill, dan leg ik de kano vast.”

Hij kreeg een touw en meerde het vaartuig.

„Hoe heb je het gehad?” informeerde hij.

„Best,” antwoordde de jager. „Alles verkocht en heel-huids terug.”

„Had je anders verwacht?” vroeg Harry Palmer. Nu Jack was afgestegen en een praatje begon, nam hij ook de tijd. Kwam hij ook uit het zadel.

„Nee,” zei Bill. „Al had het anders kunnen lopen.”

„O ja? Iets bijzonders beleefd?”

„Een kleinigheid. Hebben jullie nog iets bijzonders gemerkt?”

„Bij jouw hut, bedoel je? Nee, niks. Zelf ben ik er twee keer in de buurt geweest en heb ik even gekeken – je gebouw staat er nog, hoor. En Danny is er ook een keer wezen kijken.”

„Mooi – en jullie worden bedankt.”

Harry stond nu – de teugel van zijn paard over de arm – vlakbij de waterlijn. „Wat heb je voor een kleinigheid meegemaakt?” wilde hij weten. Hij begreep, dat dat toch iets ongewoons geweest moest zijn.

Toen vertelde Bill.

Jack en Harry luisterden belangstellend – zo, dat was dus een poging geweest om hem zijn jachtbuit afhandig te maken.

Ja, dat was het. „Je had moeten zien, hoe die vent schrok toen ik riep,” lachte de jager. „Zeker ook, omdat hij hoorde dat ik hem herkende.”

„Hoorde hij dat?” Harry begreep de mededeling niet dadelijk.

„Ja. Ik schreeuwde: Hei, Jim!”

„Was het een van die kerels van onze beer?” vroeg Jack. Bill kreeg geen tijd om daar een antwoord op te geven, want onmiddellijk was er de vraag van Harry: „Jim Bernet? Was die het?”

„Of hij Bernet heet weet ik niet – Jack en ik hebben toen alleen hun voornamen gehoord.”

„Dat vertelde Jack, ja,” zei de cowboy. „Een korte, stevige kerel.”

„Ja,” bevestigde Stokes.

„Toen heb ik begrepen, dat het Jim Bernet geweest was. Toen met die beer en deze keer dan ook,” zei Harry. „Dus jij wist zijn achternaam,” maakte de jager een gevolgtrekking.

En daaruit volgde zijn vraag: „Ken jij die vent dan?” Harry Palmer streek zich met de hand over het voorhoofd, alsof hij een gedachte, een herinnering misschien, wilde wegvagen.

Bill zag dat – Bill hield aan: „Nou?”

„Heb ik ook al gedacht, Harry,” kwam Jack. „Toen je die achternaam tegen vader en mij noemde.”

„Dan zal ik jullie vertellen,” besloot de cowboy. „Op voorwaarde, dat je het niet verder vertelt.”

„Goed,” nam Bill aan.

„Zal ik niet,” beloofde Jack.

Het was geen lang verhaal. Een jaar of wat geleden – „Voor ik bij jouw vader op de farm kwam” – had Harry gewerkt een eind verder naar het oosten. Ook als cow-

boy. Nee, het bedrijf was niet zo groot geweest als dat van James Briton, maar zo tegen de duizend runderen had zijn boss wel bezeten. En toen hadden ze ontdekt, dat er telkens runderen verdwenen. Een stuk of twee, drie; dan weer eens een stuk of vijf.

„Gestolen natuurlijk,” zei Jack, die met aandacht het verhaal volgde.

„Ja,” knikte Harry. „En het was maar niet te ontdekken, wie het deed. Het moest een vent wezen die in de buurt bekend was, die van het werk op de farm afwist – maar geen sterveling kon hem ontdekken. We deden allemaal ons best – het is niet leuk, dat er telkens beesten verdwijnen. Een van de lui die het hardst zocht en het scherpst over „die gemene veedieven” tekeer ging, was Jim Bernet. Die werkte op dezelfde farm – maar hij zat niet in dezelfde ploeg als ik.”

„Ik begin het al te begrijpen, geloof ik,” zei Bill Stokes. „Niet onmogelijk,” zei Harry, en hij lachte. „Het verhaal vertelt zichzelf, om zo te zeggen.”

„Jim was zeker de dief?” onderstelde Jack.

Die onderstelling was juist. Op een keer toen hij met een makker door de prairie reed, had Harry in de verte een kleine kudde dieren ontdekt, die maar door één man werd gedreven. Dat viel op: niet zo heel veel beesten en één man. Wat kon dat betekenen?

„Nou, we waren al een hele poos doende om er achter te komen, wie de onbekende dief was – het leek er veel op, dat we de kerel dit keer op heterdaad konden betrappen. Wij dus erop af – en wie denk je, dat we vonden? Jim Bernet. Hij deed helemaal geen poging om te ontvluchten – hij deed iets heel anders. Hij kwam ons tegemoet rijden of hij blij was ons te zien. Hij beweerde, dat hij hulp nodig had, omdat zijn beesten weerbarstig waren en aldoor de verkeerde kant op gingen. Nou, de leugen lag er duimen dik op, en dat zei ik hem ook. Hij was een veel te ervaren cowboy om niet een stuk of wat koeien baas te kunnen. En hij reed op een deel van

de prairie, waar hij, zover ik wist, niets te maken had: het vee waar hij voor verantwoordelijk was, graasde mijlen ver van de plek, waar we hem troffen.

Ik vroeg hem, waar zijn andere beesten waren – om hem te laten voelen, dat ik van zijn verhaal weinig geloofde. Hij beweerde, dat die bewaakt werden door zijn maats – en dat kon wel wezen. Maar dat runderen zó ver van de kudde zouden afdwalen als hij ons wilde laten geloven dat deze hadden gedaan – nee, dat wilde er bij mij niet in. En bij mijn makker evenmin. Die zei: „Als je het mij vraagt, Jim, ben jij met die dieren op pad om ze ergens te verkopen.”

Toen werd Bernet nijdig. „Ik vráág het jou niet,” zei hij, „en ik laat me door jullie niet voor dief uitmaken.”

Nou ja, laat ik een lang verhaal kort maken. Wij lieten ons door zijn grote mond niet overbluffen en we zeiden hem, dat we alles aan de boss moesten vertellen. Die zou dan wel zeggen, wat er verder gebeuren moest. En zou zeker óók proberen, de vroegere veediefstallen uit te zoeken.”

„Hoe zou hij dat kunnen?” zei Jim. „We zoeken nu al een hele poos naar de daders – weten jullie een spoor?” Dat moest voorstellen, dat hij onschuldig was en al die tijd mee had gezocht naar de dieven.

„Een spoor hebben we nu,” zei ik, „en wat er verder uitgezocht kan worden? Het zou bijvoorbeeld wel interessant kunnen wezen, na te gaan hoeveel geld jij al bij elkaar hebt.”

„Gaat jullie niks aan,” snauwde hij, en dat-ie nijdig werd bewees mij, dat-ie bang werd. Een cowboy kan van zijn loon geen rijkdom overhouden, en als we veel geld bij hem – in zijn kist of zo – vonden, zou het hem niet meevallen uit te leggen, hoe hij daaraan kwam.”

„Maar jullie konden hem niks bewijzen,” zei Bill.

„Konden we niet – maar we zouden naar bewijzen kunnen zoeken. Nagaan, waar hij geweest was en proberen te weten te komen, of hij beesten verkocht had.”

„Hebben jullie dat gedaan?“ vroeg Jack.

„Ja. Wij niet zozeer, mijn maats en ik, maar de boss. Die was nijdig, toen we het hem vertelden. Hij geloofde dadelijk, dat we het goed gezien hadden en hij ging tekeer tegen Bernet! Maar die bleef keihard ontkennen – hij was achter weggelopen beesten aangegaan, toen mijn maat en ik hem getroffen hadden en van andere keren dat er beesten waren verdwenen, wist hij niks af. Maar de boss onderzocht de zaak. Deed navraag bij allerlei lui uit de streek. En ja, toen kwam er het een en ander te voorschijn. Jim Bernet was wel meer met een klein koppel koeien gezien – en één vent beweerde, dat Jim Bernet een keer met vijf beesten in Grahams-town geweest was. Nou, vijf beesten: daar stuurt geen enkele farmer een van zijn cowboys mee op pad, dat weten jullie ook wel. Dus moest Bernet op eigen gelegenheid op stap geweest zijn – en hoe was hij aan de koeien gekomen?

De boss gooide hem het verhaal voor de voeten, en wou hebben, dat hij een verklaring gaf. Dat deed Bernet niet: hij wond zich verschrikkelijk op en liep nijdig bij de boss vandaan. Naar de stallen.

Stom van ons, dat we hem niet tegenhielden – maar ja, wat zal ik zeggen? Als de baas een vent laat lopen, wat moeten de jongens dan? Bernet kwam gauw weer te voorschijn: hij had zijn paard gezadeld. „Ik blijf hier niet,“ grauwde hij, „ik laat me niet voor dief uitmaken!“ „Jij blijft!“ zei de boss. „Om uit te maken, of je al of niet een dief bent.“

Een van de jongens wilde zijn paard bij de teugel pakken, maar hij liet het dier een zijsprong maken en gaf het de sporen. Ik kon maar net opzij springen, anders had het beest mij omvergegooid. Ik trok mijn revolver en wou schieten. Maar de boss sloeg mijn hand naar beneden. „Niet doen, Harry,“ zei hij. Achteraf ben ik daar blij om.“

„En toen?“ wilde Bill Stokes weten.

„Hij rende weg – we hebben nooit meer iets van hem gehoord en gezien in al die jaren. Tot hij opeens hier in de streek opdook. Daar weten jullie denkkelijk meer van dan ik,” en de cowboy keek eens naar Jack en naar Bill. „Misschien zien we hem wel nooit meer,” zei Jack. Dat was meer een wens dan een zekerheid.

„Laten we het hopen,” zei de cowboy. „En toch . . .” De pelsjager keerde zich naar hem. „Jij wou hem misschien nog wel eens een keer spreken?” vroeg hij.

„Spreken . . . spreken . . . Zie je, ik wou toen schieten; dat wil ik nu niet meer. Maar precies weten hoe de vork in de steel heeft gezeten – ja, dat zou ik wel willen.”

„Heeft die boss van jou het er maar bij gelaten, toen Bernet er van-tussen trok?”

„Tot op zekere hoogte. De vent was weg – en de diefstallen hielden op. Dat was voor hem hoofdzaak.”

„Ik had er de sheriff bijgehaald,” zei Jack, een tikkeltje wraakzuchtig. „Een veedief . . .”

„Je kunt gelijk hebben, jongen,” zei de pelsjager. „Maar soms is het beter, je recht niet te zoeken.”

„Hè?” Je kon horen, dat het de jongen verwonderde.

„Ja. Het is mogelijk dat je meer bereikt met vergeven dan met berechten.”

„Vergeven kon die farmer hem niet, want de vent was gevlucht,” wierp Jack tegen.

„Hij kon hem niet vertellen, dat hij hem vergeven wilde – maar daarom kon hij het wel dóen.”

„Als ik Jim Bernet nog es te spreken zou krijgen . . .” mompelde Harry. „Zie je, er zit wel iets in wat jij beweert, Bill.” Hij legde de hand op het zadel van zijn paard. „Kom Jack, we moesten eens naar huis rijden. En Bill wil vermoedelijk gaan zien, hoe de boel in en om zijn blokhut er bij ligt.”

„Dat wil ik. En – als jullie in de buurt komt . . .”

„. . . zijn we welkom voor een pijp tabak en een praatje,” vulde de cowboy aan. „Reken erop, dat we komen.” Toen reden hij en Jack naar de farm; toen voer Bill

Stokes nog een eind verder de Creek op. Tot hij zijn kano vastlegde en aan wal sprong. Met zoveel van de lading als hij dragen kon begon hij de voettocht naar zijn woning.

„Morgen haal ik de rest,” mompelde hij.

Hij vond alles in zijn blokhut in de beste orde – alleen was het er flink koud. Er was dagenlang niet gestookt. Maar die kou was te verhelpen. Bij de kachel lag een stapel kleine houtjes; achter het huis haalde Bill een stuk of wat steviger takken en een paar stobben. Ziezo, nu een vuur.

Het duurde niet lang of kleine vlammetjes lekten knapperend langs de dunne twijgen en spaanders; toen ze groter werden gooide de jager dikkere takken in de vlammen. Hij keek er met welgevallen naar; hij voelde de warmte al. Nee, nog niet door het hele vertrek heen – dat zou nog wel even duren. Maar als je voor de vlammen stond, sloeg de gloed tegen je aan; al bleef je rug koud.

Bill Stokes bleef niet lang voor zijn oplaaiende vuur staan om zich te warmen – er was het een en ander te doen. De spullen die hij had meegebracht opbergen, om te beginnen. Dat was betrekkelijk gauw gedaan: hij hield van orde en in zijn hut en zijn kasten was alles behoorlijk aan kant. Hij legde de munitie, die hij in Grahamstown had gekocht in een bergplaats, een eind van het kachelvuur af – uit veiligheidsoverwegingen. Toen borg hij de levensmiddelen weg, die hij had meegebracht.

Zo, dat was gebeurd. Nu eten klaarmaken. Hij overlegde even: zou hij genoeg nemen met brood en wat kaas of koud vlees, of zou hij een warme maaltijd maken? Hij besloot tot het laatste: hij had een flinke etenstrek. Terwijl het met het klaarmaken van zijn maaltijd bezig was en tegelijk zijn vuur verzorgde, meende hij iets buiten de hut te horen. Hij luisterde onmiddellijk gespan-

nen: wat kón het wezen? Maar het was blijkbaar niets, want het geluid hield op en kwam niet weer terug. Zeker het een of andere dier, dat langs de hut gekomen was. Dan moest het wel een tamelijk groot beest zijn – in ieder geval de moeite waard om te gaan kijken. Hij greep zijn geweer en deed de buitendeur open. Tuurde in het duister van de late avond. Nee, hij zag niets bewegen. Of toch . . .? Hij deed een paar passen zijn erf op en speurde scherp. Daar ginds? Nog een pas vooruit – ja, vaag zag hij iets, dat zich voortbewoog tussen de bomen ginds aan de andere kant van zijn erf. Hij aarzelde een ogenblik; hij kon niet goed onderscheiden, wat hij daar op een afstand zag. Schieten? Als je niet wist, waarop? In ieder geval zou het een beest zijn, meende hij. Vooruit dan.

Hij legde aan – mikte zo nauwkeurig mogelijk. Het schot klonk – maar het miste. Er klonk tenminste geen grauw of gegrom – en de vage gedaante verdween.

„Er achteraan?” overlegde Bill bij zichzelf.

Dan schudde hij het hoofd. Het was te donker om een spoor te kunnen volgen; in de hut stond zijn maaltijd op het vuur. Om dat zó maar te laten zoals het was en eropuit te trekken, achter een onzekere buit aan – nee, dat was te riskant.

„Morgen komt er weer een dag,” mompelde hij, terwijl hij de deur achter zich sloot. „Nu maar eerst een hap eten.”

Wat hij met smaak deed.

Als hij geweten had . . .

„De vent is thuis dus,” mompelde Jim Bernet. „Had ik nog niet verwacht”. Hij was eens bij de blokhut komen kijken om te zien, of hij daar iets van zijn gading zou kunnen vinden – op een afstand had hij al gemeend, rook uit de schoorsteen te zien komen.

Hij had zich toch in de buurt van de hut gewaagd – om zich ervan te overtuigen, dat de jager thuis was of om

te ontdekken, dat dat het geval niet was. Dán zou hij . . . Maar de deur was opengegaan; Jim had amper kans gehad, zich snel te verwijderen. Niet eens zó ver, dat de pelsjager hem niet zou gezien hebben.

Gelukkig was die weer naar binnen gegaan: stel je voor, dat de vent hem achterna gekomen zou zijn!

Jim had niet anders verwacht, dan een nog lege hut te vinden: zijn maat Eddy was er in de ochtend nog voorbij gekomen en had geen sterveling gezien.

„Was er binnen gaan kijken,” had Jim gebromd. „Licht dat je er iets van je gading gevonden had.”

„Onzin,” had Eddy gezegd. „We weten allebei, dat Stokes met zijn hele voorraad naar de stad is geweest – als we dáár een beetje geluk hadden gehad . . .”

„Dat hebben we nu niet,” zei Jim nors. „En daarom wou ik wel proberen, of we in zijn hut niets kunnen te pakken krijgen.”

„Inbreken, bedoel je dus?”

„Man, doe niet of jij daar vies van bent,” spotte Jim.

„Zo goed kennen we elkaar wel.”

Eddy Gray gaf daar geen antwoord op – trouwens: Jim had gelijk. Ze hadden samen wel dingen opgeknapt, zeker zo erg als een inbraak in een lege blokhut.

„Als jij gaan wilt . . .,” begon hij.

„Ik alleen, bedoel je?” vroeg Jim.

„Waarom niet, als je daar zin in hebt? Maar ik wil wel mee, zo is het niet.”

Zo was het niet gegaan: toen ze in de namiddag op stap wilden gaan, was Eddy over een boomwortel gestruikeld en had zijn voet verstuikt. Niet erg – met een dag zou het wel weer in orde wezen, schatten de mannen. Maar om de hele tocht de heuvels in naar de blokhut te maken: daar zag Eddy vlak na zijn verzwikken geen kans toe.

Toen was Jim Bernet alleen gegaan – en hij keerde alleen terug. Hij liep te denken. Bill Stokes was terug – deze middag gekomen. Met zijn kano natuurlijk. Met zijn

beladen kano. Het zou wel een wonder zijn, als de jager in één keer de hele lading naar zijn hut had kunnen transporteren. Dan moest er, zou je logisch kunnen concluderen, nog een behoorlijk deel van die lading aan boord wezen.

„Ik ga kijken,” besloot Bernet.

Het was geen grote toer, de kano te vinden: je zocht eenvoudig de oever van de Caribou Creek af, niet ver van waar de weg liep de heuvels in naar de hut van Stokes. Het was een voettocht van bijna een uur: het was volslagen nacht, toen Jim Bernet het vaarttuig ontdekte. Stil was het, en geen mens te zien. Maar er was genoeg licht om de lading, die nog in de boot was achtergebleven, te vinden; om vast te kunnen stellen, dat die zeer zeker de moeite van het meenemen waard was.

Jim Bernet zag geen kans, alles in één keer mee te slepen; goed, dan zou hij het in twee keer doen. Jammer, dat hij alléén op deze tocht had moeten uitgaan – als Eddy zijn voet niet had verstuikt, zouden ze met z'n tweeën zijn geweest en hadden ze de hele buit kunnen inpikken. Maar dat zou tóch gebeuren, nam Jim Bernet zich voor.

Zoveel als hij van de levensmiddelen dragen kon, bracht hij aan wal, sjuowde het toen een eind ver de heuvels in, de andere kant op als waar Stokes woonde. Daar verstopte hij zijn buit in een hol, dat hij aan de voet van een machtige boom, tussen kronkelige wortels in, ontdekte. Toen ging hij terug om wat er nog in de kano was overgebleven te halen. Het begon licht te worden, toen hij met deze tweede last zijn voorlopige bergplaats bereikte.

Hij voelde, dat hij hard gewerkt had: lopen en dragen. In een spanning, die groter was dan hij voor zichzelf weten wilde. Waarom hoefde hij in spanning te zitten? hield hij zichzelf voor – Bill Stokes zat niet achter hem aan. Bij de kano had hij immers geen sterveling gezien.

Ook de tweede keer niet, toen hij daar aan het roven was. En toch . . . helemaal gerust voelde hij zich niet. „Dwaasheid,” mompelde hij, om zich moed in te spreken. Het lukte maar half. „Ik neem mee zoveel ik dragen kan,” besloot hij. „Binnen is binnen. En morgen de rest halen: alleen, of als het kan, met Eddy samen.”

Het was tamelijk ver in de ochtend, toen Jim met zijn last de plek bereikte, waar hij en zijn makker hun kampement hadden opgeslagen. Dat was dezelfde plek, waar ze een paar weken eerder verblijf hadden gehouden, en inderdaad lag ze in een verscholen, smal dal, zoals Jack Briton had verondersteld de eerste keer dat de pelsjager en hij met de kerels te maken kregen. Ze hadden daar van dunne stammen en wat takken een primitieve hut gebouwd. Geen ding, om lang in te huizen, maar toch voldoende voor een onderkomen van een paar weken, desnoods een paar maanden.

Eddy was al op, toen Jim de hut naderde. Hij zat buiten en was bezig zijn revolver schoon te maken.

„Hallo,” groette hij. „Waar heb jij de hele nacht gezeten?” En met een blik naar de buit, die Jim meebracht: „Je bent niet onfortuinlijk geweest, zie ik.”

„Wel en niet,” antwoordde Bernet. Hij sleepte de zak, waarin hij zijn buit meegebracht had, naar binnen. Riep toen: „Kom maar eens kijken, Ed!”

Ed kwam en Ed keek. Met gretige belangstelling. Niet lang overigens, want hij wilde weten: „Heb je dat uit de blokhut gehaald?”

Jim lachte: „Uit de blokhut? Terwijl Bill Stokes daar terug was? Man, hoe zou dat kunnen?”

„Hoe kom je er dan aan?”

„Nou, ik zei je immers al, dat ik wel en niet onfortuinlijk geweest ben. Dat zit zo . . .” en hij vertelde, hoe hij bij de blokhut weg had moeten vluchten en hoe hij bij de kano zijn slag had kunnen slaan.

„Je bent niet onfortuinlijk geweest,” zei Ed goedkeurend.

„Dus je hebt nog meer dan dit?“ vroeg Eddy, toen hij het verhaal gehad had.

„Nog haast net zo'n portie. Dat moet ook gehaald worden.“

„Direct al?“

„Kun jij?“

„Nee,“ zei Eddy. „Mijn voet is wel wat minder pijnlijk, maar nog niet zo, dat ik er ver op lopen kan. Ga jij?“

„Dat zal dan wel moeten. Even uitrusten – dan ga ik weer.“

Na een paar uur was Jim van zijn tweede tocht terug. Met de rest van de buit.

Het was in de middag. Jim Bernet had zijn slaap uit – grondig uit. Hij had lang geslapen, want hij was flink moe geweest. Hij rekte zich en gaapte luid. In de hut was hij alleen – Ed zat zeker buiten. Jim riep. Jawel, daar hoorde hij zijn makker. Die stak het hoofd binnen en vroeg: „Uitgeslapen?“

Weer geeuwde Jim. Dan antwoordde hij: „Ja – ik voel me een stuk uitgerust. Heb je eten?“

„Dus jij hebt honger,“ zei Eddy. „Nee, ik heb het eten nog niet klaar – het is nog vroeg moet je denken.“

„Hoe laat?“

„Kort na twaalfen, zou ik zeggen,“ antwoordde Eddy met een blik naar buiten, waar hij de zon kon zien.

„Hm.“ Jim kwam overeind en trok zijn kleren aan. Dan zei hij: „We moesten de pot maar gaan koken. Ik heb behoorlijk trek.“

„Best.“

Het eten klaarmaken nam enige tijd – ze zaten nog maar goed en wel op de grond buiten met elk een stuk rokend vlees en een flinke hoeveelheid erwten op hun bord, toen Ed tussen twee happen door zei: „Als ik het goed heb, komt daar iemand aan.“

Hij had het goed, er kwam iemand aan. Iemand, die ze herkenden als Bill Stokes.

„Stokes,” zei Jim, maar hij dwong zich rustig te blijven zitten. Niet overeind te vliegen of tekenen van schrik te tonen. Al schrok hij wel: de pelsjager hier! Hoe had de vent hen gevonden?

Terwijl hij het zich afvroeg wist hij het waarschijnlijke antwoord: Stokes had zijn spoor gevonden en gevolgd. De jager kwam regelrecht op hen af.

„Middag,” groette hij. „Eet smakelijk.”

Stak hij de gek met hen of meende hij, wat hij wenste? Jim hield zich, alsof hij van het laatste overtuigd was.

„Dank je,” zei hij. En met een gul gebaar naar de pot met erwten wijzend: „Lust je misschien ook een hap?”

„Dank je,” weerde de jager af. „Ik kom hier niet om erwten. Tenminste niet om ze te eten.”

Voor de twee mannen was duidelijk wat hij bedoelde: de erwten behoorden tot de voorraad, die Jim in de nacht uit de kano gestolen had. Maar ze hielden zich, als begrepen ze de opmerking niet.”

„Ze smaken anders prima,” zei Jim. Dat moest voorstellen, dat hij zijn uitnodiging herhaalde en aandrong.

„De gestolen wateren zijn zoet,” zei Bill, en er lag een harde klank in zijn stem.

„Ik begrijp je niet, Stokes. Ik heb het over erwten en jij praat over water.”

„Wat ik zei, staat ergens in de bijbel,” zei de jager.

Eddy schoot in een lach. „In de bijbel? En dacht je, dat Jim of ik dat wisten? Dat we daar iets van begrijpen?”

„Dat jullie het wisten – nee, dat heb ik eerlijk gezegd niet gedacht. Dat je begrijpt wat ik bedoel, ja, dat geloof ik zeker.”

„Dan vergis je je.”

„Ik vergis me niet,” zei Stokes, die zich door het stalen gezicht van Bernet niet liet bedriegen. „Ik denk dat ik weet, hoe jullie aan die erwten gekomen bent.”

„Gekocht in Grahamstown”, zei Jim brutaal.

„Zijn ze inderdaad,” gaf Bill Stokes onmiddellijk toe.

„Maar niet door jullie – door mij.”

Hij was nog steeds blijven staan, en nu er iets dreigends in zijn woorden en zijn houding scheen te komen, kwam Jim Bernet toch overeind. Als voorzorgsmaatregel, om zo te zeggen.

„Je wilt dus beweren, als ik je goed begrijp, dat die erwten gestolen zijn? Nou snap ik, wat je daarnet zei.”

„Dat snapte je al dadelijk.”

„Ik laat me niet . . .” begon Bernet.

„Van diefstal beschuldigen? Man, laat naar je kijken! Ik heb je laatst betrappt bij een poging om mijn pelsvoorraad te stelen uit „The purple Eagle” en ik heb vandaag je spoor gevolgd van mijn kano naar hier.”

„Als jij een spoor volgt, bewijst dat nog niet, dat wij die erwten gestolen hebben,” beweerde Jim hardnekkig. Maar hij had al het gevoel, dat hij voor een verloren zaak vocht.

„Ik zag vanmorgen dadelijk, dat er iemand bij de voorraad in mijn kano geweest was: de boot was totaal leeggehaald.”

„O ja?” vroeg Jim sarrend. Hij begreep, dat ontkennen niet baten zou, nu gooide hij het over een andere boeg. Tenslotte waren zij twee tegen een.

„Dat weet jij uitstekend goed,” zei de jager onvervaard.

„Want jij hebt het gedaan.”

„Ik soms ook?” kwam Eddy zijn makker te hulp.

„Hij of jij, dat heb ik nog niet uitgemaakt. Maar ik heb de sporen van één man gevonden.”

„En moet dat Eddy of ik geweest zijn?” Nog hield Jim zijn spelletje van ontkennen vol.

„Ja, want het spoor leidde hierheen en ik vind jullie aan mijn erwten.”

„Heb je soms het spoor van die erwten ook gevolgd, dat je zo precies weet, dat onze erwten de jouwe zijn?” sarde Bernet.

„Ik herken dat open blik daar,” en de pelsjager wees naar het blik, waar de peulvruchten hadden ingezet en dat ergens weggegooid lag. „Trouwens: ik zou ook

wel eens in jullie verblijf willen kijken. Daar zal wel meer te vinden zijn, dat eigenlijk van mij is."

„Je hebt in onze hut niks te zoeken," snauwde Jim.

Bill Stokes bleef bedaard: „Te zoeken zeker. En te vinden waarschijnlijk ook."

„Je blijft eruit!"

„Als jullie geen gestolen spullen te verbergen hadden, zou je me zeker laten kijken," beweerde Stokes. „Dat ik dat niet mag bewijst, dat ik gelijk heb."

Daar gaf Jim Bernet geen antwoord op. „Wat wil je nou eigenlijk?" vroeg hij.

„Mijn bullen terug."

„Ik zei je immers al, dat wij geen bullen van jou hebben," snauwde Bernet.

„En ik zei jou, dat je dat liegt." De pelsjager had zich tot nog toe weten te bedwingen, maar nu liep hem de gal over.

„Jij neemt niks mee uit onze hut," zei Jim dreigend.

„Zeker niet," hielp Eddy hem.

„Dat zullen we zien!" antwoordde Stokes, en hij liep op de deur van de hut toe.

Hij bereikte die niet: Jim sprong hem in de weg en duwde hem fors achteruit. Zó fors, dat de pelsjager op zijn benen wankelde. Hij wist zijn evenwicht te herwinnen – hij vloog Bernet aan en gaf hem een hevige slag in het gezicht. De vent schreeuwde van woede en greep naar zijn revolver. Vóór hij die uit de holster had kunnen trekken trof hem een slag met Stokes' geweer-kolf op zijn rechter bovenarm. Als verlamd viel de arm langs Bernets romp – de revolver werd niet getrokken. Tenminste die van Jim Bernet niet. Wel die van Eddy Gray. De jager zag het gevaar – hij richtte zijn geweer op de dreigende kerel.

„Weg dat ding, of ik schiet," dreigde hij.

Zijn dreiging werkte niets uit: het revolverschot klonk. Het schampte het gelaat van Bill Stokes. De jager deed een sprong achterwaarts, om buiten het dadelijke schoots-

veld van zijn aanvaller te komen. Dat lukte niet – Gray richtte snel en haalde voor de tweede keer de haan van zijn vuurwapen over. De revolver ketste.

„Handen omhoog,” beval de pelsjager. Nu was hij in het voordeel: zijn ene tegenstander kon de rechterarm niet gebruiken, van de ander weigerde het wapen.

„Nooit!” schreeuwde Bernet. Hij sprong op Bill Stokes toe, zijn linkerhand gebald tot een vuist. Bill ontweek de stoot.

„Nu is het uit,” zei hij, „als je je handen niet opsteekt, schiet ik.”

Het werd beslist en vastberaden gezegd: de dolleman gehoorzaamde.

„Jij ook,” beval Bill Eddy Gray.

Met een nijdig gezicht gooide die zijn nutteloos wapen tegen de grond – stak zijn armen omhoog.

„Mooi,” zei Bill Stokes tevreden. Hij kwam met een paar passen op de kerels toe – ontnam Jim Bernet diens revolver, die hij in zijn eigen broekzak stak. Toen fouilleerde hij Eddy – dat bleek een verstandig ding te zijn, want uit een achterzak van dit heer haalde Bill een tweede revolver.

„Zo,” zei hij, toen hij de kerels ontwapend had, „nu kunnen we rustiger praten.”

„Ik heb jou niks te zeggen,” bromde Jim Bernet nijdig.

„Ik jullie wel. Kijk eens: die diefstal die jullie of een van jullie begaan hebt, daar hoeven we geen schietpartij over te beginnen. Mensenlevens zijn meer waard dan levensmiddelen.”

„Wat je zegt!” spotte Jim Bernet. Alsof hij de pelsjager overdreven vond. Maar in zijn hart was het een geruststelling voor hem, wat Stokes zei: die dreigde dus wel met zijn geweer, maar zou niet schieten.

Daar vergiste de vent zich toch in.

„Maar die levensmiddelen moet ik terug hebben,” ging de jager door, als had hij de schampere spot van de ander niet gehoord.

Noch Jim noch Eddy beweerde meer, dat ze geen levensmiddelen hadden, die gestolen waren.

„Jullie halen alles uit de hut hier naar buiten – denk erom: alles. Ik weet namelijk precies, wat er in mijn kano was achtergebleven – probeer niet, iets achter te houden.”

„En als we weigeren?” Bernet kon er niet toe komen, zo maar voetstoots het vernederende bevel op te volgen.

„Zelf haal ik niets weg uit jullie hut – al was het alleen maar, omdat ik met mijn handen vol blikken en zakken weerloos zijn zou. Dat zullen jullie wel snappen, schat ik.” Terwijl hij het zei speelde een glimlach om Bills lippen. „Daarom moeten jullie het doen. En de spullen vóór mij uit naar mijn hut dragen.”

„Dat vertik ik,” zei Bernet koppig.

„Jullie doen wat ik zeg, of ik schiet, reken daar op. Omdat ik dan niet anders kan. Je zult wel niet verwachten, dat ik wegga zonder mijn eigendom en als ik dat zelf moet dragen, weet ik dat me van jullie kant niet veel goeds te wachten staat.”

„Hij heeft gelijk, Jim,” zei Eddy. „Zo gauw hij zijn geweer niet meer hanteren kan . . .”

Het gepraat duurde de pelsjager al lang genoeg.

„Opschieten, zou ik zeggen,” zei hij. „Vooruit, haal de boel naar buiten en leg alles daar – hij wees een plek vlak bij de hut – neer.”

Nog aarzelde Jim Bernet – hij had zichzelf, hij had zijn trots nog niet overwonnen. Eddy Gray ging de hut binnen.

„Nou, komt er nog wat van?” vroeg Bill Stokes dreigend. Hij richtte zijn geweer. „Als je me dwingt . . . risico neem ik niet.”

„Ik moet wel,” knarsetandde Jim.

„Blij, dat je tot dat inzicht gekomen bent. En nu gauw alsjeblieft.”

Onder de dreiging van het vuurwapen brachten de twee mannen hun buit naar buiten – legden alles op de grond.

Bill Stokes keek nauwlettend toe. Op wat de kerels brachten, meer nog op wat de kerels deden. Want hij was ervan overtuigd dat ze de kleinste kans om hem onverhoeds aan te vallen, zouden aangrijpen. Hij zou ze die kans niet geven.

„Is dit alles?” vroeg hij, toen Eddy een laatste hoeveelheid had neergelegd en geen aanstalten meer maakte om weer de hut binnen te gaan.

„Ja,” antwoordde Gray. En met een gebaar naar de deuropening: „Als je wilt gaan kijken . . .”

„Laat ik veiligheidshalve jou geloven,” zei Stokes. „Trouwens, zover ik zien kan is het alles.”

„Is het,” bevestigde Jim. Eddy en hij stonden naast wat ze zoëven naar buiten hadden gebracht. Ze wisten, wat de pelsjager nu verder van hen verlangde, maar ze konden er niet toe komen uit zichzelf te bukken, de spullen op te nemen en op pad te gaan.

„Denkelijk hebben jullie wel zakken of zo, waar de boel in kan,” veronderstelde Stokes. „Grote zakken, als het kan – dan hoeven jullie maar één keer te lopen.

„k Zal eens zien,” zei Jim. Hij verdween in de hut – kwam even later met een zak te voorschijn. „Meer kan ik niet vinden.”

„Goed – dan doe je dit ding vol en wat er niet in kan stapel je zo goed het gaat op je armen.”

Gedwongen werd het bevel opgevolgd: er bleef niet veel op de grond achter.

„Als jij dat nou draagt, Stokes,” stelde Bernet voor.

„Ik hou allebei mijn handen vrij – voor een mogelijk geval,” antwoordde Bill. „Weet je wat: die paar dingen die jullie niet meenemen kunnen schenk ik jullie als draagloon! Nou?”

Alleen een nijldige blik van Bernet was er de weerslag op. Toen gingen de drie mannen op weg.

8

Met z'n tweeën sjouwden ze terug, Jim Bernet en Eddy Gray. In een grimmige stemming. Omdat ze niet alleen hun buit naar de blokhut van Bill Stokes hadden moeten terugdragen, maar omdat ze zich vernederd voelden door de manier, waarop de jager hen behandeld had. Niet zozeer, dat ze het niet van hem hadden kunnen winnen; maar veel meer dat hij hen als dragers gebruikt had en nadien . . . Ja, dat snapten ze geen van beiden. Toen ze met z'n drieën in de blokhut waren gekomen en zij beiden hun vracht daar op de grond hadden moeten leggen, had Bill aangeboden: „Een slok whisky? Jullie hebt zo je best gedaan. En misschien ben je moe van het dragen.”

Ronduit gezegd begreep Eddy die laatste, wat spottende, opmerking beter dan het aanbod van de whisky. Dat geloofde hij trouwens niet.

„We zijn wel wat gewend,” zei hij nors, „van een beetje dragen vallen we niet om.”

„Nou – omvallen, daar was ik niet bang voor. Maar even gaan zitten en uitrusten – waarom zouden jullie dat niet doen?”

„Meen je dat?” vroeg Jim Bernet.

„Ja. En van die whisky ook.”

Jim keek verwonderd. „Ik snap jou niet,” zei hij.

„Dan kan ik je uitleggen wat ik doe, als we samen een glas drinken,” zei de pelsjager.

Maar vóór Bernet antwoord op dit herhaalde aanbod kon geven, zei zijn maat: „Je hoeft mij niks uit te leggen en niks in te schenken. Kom, Jim, we gaan.”

En zonder weerwoord van Jim af te wachten liep hij de

hut uit naar buiten. Jim volgde hem – met enige tegenzin. Waarom zouden ze geen slok drinken?

Dat zei hij ook, toen Eddy en hij nog niet eens het erf van de pelsjager af waren.

„Van hem neem ik niks aan,” snauwde Eddy. Hij was nijdig op de jager, maar wreekte dat op zijn kameraad.

„We hadden wel meer van hem genomen,” en Jim lachte, terwijl hij het zei. „En die whisky zouden we gekregen hebben.”

„Je bedoelt, dat we daar dan op een eerlijke manier aan gekomen zouden zijn?” vroeg Gray. Zijn toon was nog niets vriendelijker.

„Ik had wel es met die kerel willen praten,” zei Bernet. „Willen horen, wat hij ons uit wou leggen.”

„Interesseert me niet in het minst, man. Wat zóu Stokes ons uit te leggen hebben?”

„Daar gaat het mij nu juist om. Ik denk: waarom hij doet zoals hij doet?”

Eddy Gray haalde met een onverschillige ruk de schouders op. „Dat kan mij geen zier schelen. Al denk ik, dat ik er wel zowat naar raden kan.”

„Raden kan iedereen,” bromde Jim. „Maar weten . . . secuur weten . . .”

„Weten doe ik het niet – tenminste niet secuur. Maar ik geloof, dat ik niet ver misraad,” hield Eddy vol.

„Wat raad jij dan?” Jim was toch benieuwd.

Hij kreeg niet dadelijk antwoord – zijn maat liep een poos zwijgend naast hem.

„Nou?” drong Jim aan.

Toen zei Eddy, wat hij bedacht had.

„Heb jij er geen erg in gehad, dat die kerel toen hij bij onze hut kwam en beweerde, dat wij van zijn leeggehaalde kano afwisten, met de bijbel aankwam?”

„Wat zou dat? Je bedoelt, wat hij over water zei?”

„Wat hij zei is niet zo belangrijk – dát hij met de bijbel aankwam, daar gaat het mij om.”

„Als je denkt, dat ik je begrijp . . .”

„Dat denk ik niet – want anders was je zelf wel op de gedachte gekomen. Maar ik heb wel eens meer met een vent te maken gehad, die de bijbel las.”

„Wat zou dat?”

„Niks. Ik bedoel: als een man dat doen wil . . .”

„Mag hij wat jou betreft zijn gang gaan,” vulde Jim aan.

„Voor mijn part, ja. Maar weet je, wat ik gemerkt heb bij die ander, die ik bedoel?”

„Hoe zou ik dat kunnen weten?”

„Die was minder gauw met schieten en slaan dan jij en ik. Die was eerder bereid, als je iets met hem had, het uit te praten zonder vechten dan de meeste lui hier gewoon zijn.”

„Net als Bill Stokes, wou je zeggen?”

„Zoiets.” Hij bleef weer even zwijgen, dan ging hij door: „En dat kan ik niet hebben. Die kerels doen net, of ze beter zijn dan jij en ik. Omdat ze gauwer bereid zijn, van vergelding en zo af te zien.”

„Stokes heeft ons anders gedwongen, zijn bullen terug te geven. En ze naar zijn hut te dragen,” bracht Jim tegen de bewering van zijn makker in.

„Heeft hij. Ik bedoel ook niet, dat lui als hij en als die ander waar ik het over had, over zich laten lopen. Ze komen op voor hun recht – maar als ze dat eenmaal hebben . . .”

Gray maakte de zin niet af; Jim deed het voor hem. In een vraag. „Je bedoelt, dat het dan net is, of ze je vergeven wat je ze hebt gedaan?”

„Juist. En – nou, dat is nou iets, waar ik niet tegen kan. Je iets laten vergeven is net, of je een kleine jongen bent. Laat zo'n vent proberen je betaald te zetten, wat je hem hebt gedaan. Dan kun je het uitvechten.”

„Kun je,” erkende Jim. „Maar . . .” Hij aarzelde even, dan vervolgde hij: „Op die manier blijf je aan de gang.”

„Nou – vind jij dat erg?”

Daar gaf Jim Bernet geen antwoord op. Eigenlijk wist Jim Bernet daar geen antwoord op. Nog niet.

Harry Palmer moest toch in de buurt van de blokhut zijn – waarom zou hij niet even bij Stokes gaan kijken? Als die thuis was tenminste.

Hij klom naar boven door het bos dat tegen de heuvel groeide. Het was er stil; alleen de gewone geluiden, die je in een bos horen kon. Een schreeuw van een vogel, de wind door de takken en de bladeren; verweg de kreet van een wolf. En dan de hoefstappen van het paard, dat hij aan de teugel achter zich voerde.

Het was geen vermoeiende tocht, maar toch zou Harry blij zijn als hij Bill thuis trof. Niet omdat hij dan zou kunnen uitrusten, – dat kon hij toch wel – maar omdat de jager allicht iets onder de kurk zou hebben en een glas zou schenken.

Toen hij in de buurt van de blokhut was, hoorde hij stemmen. Hij bleef staan en speurde naar de kant, waar ze klonken. Ja, tussen de stammen door zag hij een paar kerels aankomen. Hij hoefde niet lang te kijken om hen te herkennen: de éne zeker niet. Dat was Jim Bernet – dan was de andere diens maat.

Bernet zag de afgestegen ruiter. Kwam naar hem toe. „Hallo, Palmer,” groette hij. „Hebben jullie tegenwoordig al vee in de bossen?”

„Je bedoelt te vragen, wat ik hier te zoeken heb?” gaf Palmer wat scherp terug. Hij begreep de achtergrond van Bernets opmerking onmiddellijk.

„Waarom zou ik? Dat gaat me immers niks aan,” bond deze in.

„Zo is het. Maar aan de andere kant: een geheim is het ook niet. Ik wou eens bij de pelsjager gaan kijken.”

„Doe hem onze groeten, als je hem treft,” zei Gray.

„Kom Jim, we gaan door.”

„Zijn jullie op jacht?” wilde Harry weten.

„Wij op jacht? Hoe vraag je dat zo?”

„Nou, dat overkomt jullie toch wel meer. Laatst waren jullie immers achter een beer aan.” Hij lachte, terwijl hij het zei. Een plagend, een sarcastisch lachje.

„Je bedoelt toen de zoon van jouw boss bij Stokes was,” wist Jim onmiddellijk. „Nou, die beer wás van ons. Ik had hem het doodsschot gegeven.”

„Daar zullen wij samen geen ruzie over krijgen,” zei Harry. „Maar zijn jullie op jacht?”

Jim aarzelde even met zijn antwoord; Eddy Gray had er dadelijk een.

„Wat zouden we anders?” vroeg hij.

Zó vlug en zo scherp, dat het de aandacht van Palmer trok.

„Een merkwaardige plek om te jagen,” zei hij. „Vlak bij deze blokhut.”

„Hoezo? Waarom?” De twee vraagwoorden rolden over elkaar heen, zo'n haast had Gray om de opmerking van de cowboy af te wijzen.

„Nou,” antwoordde deze, en hij sleepte zijn woorden een beetje, „als er hier in de buurt wild zou zitten, zou Stokes daar wel jacht op maken.”

„We kwamen hier toevallig langs,” mompelde Bernet.

„O,” zei Harry. Op een toon die duidelijk liet merken, dat hij de ander niet zonder meer geloofde.

„Toevallig – als je het zo noemen wilt,” kwam Gray zijn maat te hulp. „We volgden het spoor van een zwarte beer, en dat leidde hierheen.”

„Volgen jullie dat nog?” De vraag klonk sarcastisch.

„We zijn het kwijtgeraakt – even voor we jou zagen.”

„Jammer voor jullie. Nou, hopelijk kom je dat spoor weer op het spoor.”

Harry Palmer liep door – liep het erf op van Bill Stokes. Hij hoefde niet aan te kloppen: Bill zag hem komen en deed de deur al open.

„Daar doe je goed aan, dat je eens bij me komt kijken,” begroette hij hem. „Wacht, ik zal je paard . . .”

„. . . in de stalling zetten? Hoeft niet – zo lang blijf ik niet. Ik kom alleen een praatje maken en een glas drinken – en dan verdwijn ik weer op huis aan.”

Terwijl hij dit zei, bond Harry zijn rijdier aan een ring,

die in de wand van de hut naast de deur was aangebracht
Toen gingen ze naar binnen.

„Nee, van dat verhaal dat ze op jacht zijn geloof ik ook niet veel,” gaf Bill Stokes toe, toen zijn bezoeker hem het gesprek met de twee mannen had verteld. „Mogelijk . . .” Hij zei niet, wat hij als mogelijk veronderstelde. Zweeg en keek de rookkringels na, die uit zijn pijp kop kwamen.

„Ze zochten wel iets hier,” meende Palmer. „Maar wat?”

„Het kan zijn dat ze hoopten, mij niet thuis te treffen,” zei de pelsjager.

„Hoe bedoel je?”

Toen kreeg Harry te horen, wat zijn makker kort geleden met deze heren beleefd had. Hij lachte bij het slotgedeelte: hoe de dieven hun buit netjes terug hadden moeten dragen.

„En toen?” vroeg hij.

Ja, toen had Bill hun een slok whisky aangeboden, maar die hadden ze geweigerd.

„Ze waren zeker verbouwereerd van zoveel goedheid?” vroeg Harry, en de ander kon niet precies uitmaken, of hij in ernst was dan wel met zijn – Bills – manier van optreden de gek stak. Daarom vroeg hij: „Hoe bedoel je?”

„Man, hoe kan iemand er nou toe komen, zulke lui, zulke dieven, zo schappelijk te behandelen? Ze een zit en een dronk aan te bieden . . .”

„En ze bovendien nog een portie van de buit laten houden, zou je kunnen aanvullen,” zei Stokes.

„Inderdaad. Nou, ik snap zoiets niet.”

„Weet je, ik geloof dat je iemand eerder met vriendelijkheid winnen kunt dan met stevig optreden. Dan met „je haren terughalen”.”

„Wou jij zulke kerels dan winnen?” Je kon horen, dat de opmerking Harry ten hoogste verbaasde.

„Nou ja, ik wil niet bepaald bevriend met ze worden, maar ze laten merken, dat ik vergeven kan.”

„Vergeven kan? Als ze eerst je jachtbuit willen inpikken en later je kano leeggappen! Daar denk ik héél anders over.”

Bill knikte. „Kan ik me levendig indenken. Ik heb vroeger net zo gedacht als jij nu. Maar zie je . . .”

Harry viel hem in de rede. „Ik begin te geloven, dat ik je begrijp. Jij vindt, dat het je plicht is te vergeven, omdat je in de bijbel leest.”

„Dat zeg je minder goed dan je het bedoelt, Harry. Inderdaad heb je gelijk; dat bijbellezen heeft ermee te maken. Als iemand weet, hoe vaak hijzelf verkeerde dingen denkt en doet, en hoe vaak hem zulke dingen moeten vergeven worden, dan moet hij bereid zijn, zelf óók te vergeven.”

„Jawel – zo ongeveer praat Ann Briton ook. Nou, ik kan jullie bij je overtuiging laten en er zelfs op de een of andere manier iets van begrijpen – maar dat is niks voor mij.”

„Ik wou, dat het iets voor jou wás. En dan niet alleen, dat je een vent iets moet kunnen vergeven, wat hij jou heeft aangedaan, maar veel meer, dat je weet dat jou vergeven is, wat je verkeerd, wat je zondigs gedaan hebt.”

Palmer schudde onwillig het hoofd. „Met zulke dingen moet je bij mij niet aankomen, Stokes,” weerde hij af.

„Daar voel ik niets voor en daar denk ik anders over dan jij.”

„Ik ben bang, dat je er nooit – in ieder geval veel te weinig – over denkt, Harry. Ik wou . . .”

De ander liet hem niet uitspreken. „Laten we hier over ophouden,” zei hij. „En laten we over die twee kerels praten.”

„Hoezo?” Bill zag niet dadelijk in, wat er nu verder over Bernet en diens makker te praten kon zijn.

„Nou, zie je, als je het mij vraagt, kon die manier van

doen van jou wel eens een heel andere uitwerking hebben dan jij bedoelt. Die kerels konden zich wel eens beledigd voelen door jouw neerbuigende vriendelijkheid."

„Neerbuigend – neerbuigend . . . Dat zie je helemaal verkeerd."

„Mag zijn; maar dat jij het goed ziet, daar ben ik allerm minst van overtuigd. Let op mijn woorden: om jouw vriendelijkheid zijn ze eer nijdig, dan dat ze die accepteren."

„Al hád je gelijk, wat zou dat dan nog?"

„Wat dat dan nog zou? Je gelooft toch zeker niet dat die schelmen opeens eerlijke kerels geworden zijn? Ik vraag me af, wat ze hier in de buurt moesten zoeken."

„Hm," bromde Bill nadenkend. Maar hij kon niet zo dadelijk van gedachten veranderen. „Als ze nou een beer op het spoor waren?"

„Ze bedoelden die beer, waar jullie verschil van mening over hebben gehad, neem dat van mij aan. En wat ze hier in de buurt kwamen doen? Kijken, of jij thuis was – en dan kijken of er niet het een en ander van hun gading te vinden zou zijn. Daar werden ze beter van en daar zouden ze zich tegelijk mee wreken."

„Jij hebt slechte gedachten over die kerels," zei Bill. Hij zei niet: „verkeerd denk je over hen." Hij weifelde. Harry kón gelijk hebben.

„Jij hebt té goede verwachting van hen," gaf Harry terug. „Een vos verliest wel zijn haren, maar niet zijn streken."

„Een mens is geen vos."

„Wat wil je daarmee zeggen?"

„Dat een mens wél veranderen kan. Anders over zichzelf en over wat hij doet of gedaan heeft, gaat denken."

„Je bedoelt, dat een vent wel eens ergens spijt van kan hebben."

„Bedoel ik óók. Maar een keer ergens spijt van hebben – dat is niet genoeg."

Harry keek hem aan – hij begon te begrijpen, waar Bill heenwilde. Tóch weer de kant op, waarvan hij, Harry, daarnet gezegd had: laten we hier over ophouden. En . . . daar voelde hij niet voor. Zonder precies te kunnen zeggen, waaróm hij er niet voor voelde.

„Je gaat weer praten, zoals Ann Briton soms praat,” zei hij. „Ik heb haar gezegd, dat dat aan mij niet besteed is – en dat zeg ik tegen jou nou ook. Doe me een plezier, en hou daarover op.”

De jager schudde het hoofd. „Doe jij mij een plezier, en luister nog een ogenblik. Ik heb het vermoeden, dat jij van die dingen meer weet dan je wilt laten merken. En dat je van die dingen niet horen wilt, omdat ze je ergens niet met rust laten.”

De cowboy keek hem met grote ogen aan, maar hij gaf geen antwoord. Die verwonderde ogen gaven Bill Stokes de overtuiging, dat zijn opmerking raak geweest was.

„Jij weet, dat een mens vergeving nodig heeft, en jij weet, van Wie je die vergeving moet krijgen. Maar je wilt ze niet aannemen.”

„Hoor eens, Bill, nou stoppen we ermee. Wat jij daar allemaal beweert over mij . . . Het is, dat ik ervan overtuigd ben, dat je het goed bedoelt, anders liep ik weg en je zag me niet meer terug. Maar één ding moet je goed onthouden: Harry Palmer heeft geen vergeving nodig. Die dopt zijn eigen boontjes.”

Het lag Bill Stokes op de lippen om te zeggen: „Dat kan een mens niet,” maar hij hield de woorden binnen. Op dit ogenblik, nu Harry zo beslist weigerde, over deze dingen verder te spreken, was aanhouden misschien minder juist. „Misschien praten we er later nog wel eens over,” zei hij.

„Niet waarschijnlijk,” wees Palmer af. „In geen geval zal ik erover beginnen, en jij doet me een plezier, dat ook niet te doen. Schenk me nog maar een glas whisky in.”

Dat deed de pelsjager.

Jim Bernet en Eddy Gray waren uit de streek verdwenen. Noch Bill Stokes noch de cowboys van James Britton vonden meer een spoor van hen. Behalve van de hut, waarin ze gehuisd hadden. Daar was de pelsjager een of twee keer langs gekomen – niet helemaal zonder opzet – maar hij had de kerels niet aangetroffen en de hut lag eenzaam en verwaarloosd.

„Ze zijn weg,” verklaarde Harry Palmer op een keer, toen hij de pelsjager aan de rand van de prairie ontmoette. „Een van de jongens, Danny Harper, beweert, dat hij hen naar het westen heeft zien trekken. Een poos geleden al. Nou, en sedertdien merk je niks meer van de heren.”

„Bepaald missen doe ik ze niet,” lachte Stokes. „Zoveel plezier heb ik aan die lui niet beleefd.”

De cowboy haalde de schouders op. „Wie heeft dat nu wel?” vroeg hij. „Het waren maar een paar ongere typen – je wist eigenlijk niet, wat je aan ze had.”

„Wist ik tamelijk goed,” beweerde Stokes. „Wat ik aan ze had, is wel gebleken.”

„Ja,” gaf Palmer toe. „En toch . . .”

„Wat bedoel je?” De jager hoorde aan de toon waarop de ander zijn zin liet uitlopen, dat deze iets meende; iets verwachtte misschien.

„Ik kan me vergissen, maar de laatste keer dat ik die knapen in de buurt van jouw blokhut tegenkwam – wel, het leek me net, of ze iets van plan waren. En dat plannetje niet konden uitvoeren, omdat ze mij zagen.”

„Erg veel vertrouwen heb jij niet in die twee,” en Bill Stokes lachte.

„Nee. Omdat ik de een van vroeger ken en de ander niet veel hoger aansla. Soort zoekt soort, moet je denken.”

„In ieder geval – we schijnen ze nu kwijt te zijn.”

„Laten we hopen: voorgoed.”

Het leek, dat de wens van Bill Stokes in vervulling ging: voorgoed verdwenen bleven Bernet en Gray. Ze waren haast vergeten.

Het was nog vroeg in de morgen – weken later – toen Stokes zijn blokhut verliet om op jacht te gaan. Hij was van plan, de heuvels over te trekken en in de bergen te trachten het hol van de grijze beer te ontdekken, die hij een dag of wat tevoren had gezien, maar die hem in de vallende duisternis was ontgaan. Hij wist nauwkeurig, waar het beest heen was getrokken – tot aan de plek, waar hij in het donker het spoor was kwijtgeraakt. Hij rekende erop, wel weer indrukzels van de berepoten te zullen vinden – en anders rekende hij met de speurzinn van zijn jachthond.

Zijn weg voerde dicht langs de plek, waar de verlaten hut van Gray en Bernet stond – zonder zich precies rekenschap te geven waarom, zocht hij die hut op. Het was in de namiddag, toen hij er bij kwam – de deur hing half open. Dat viel hem op: hij meende zich stellig te herinneren dat het ding gesloten was geweest de laatste maal, dat hij de hut gezien had. Nieuwsgierig liep hij erop toe. Het leek hem niet waarschijnlijk, dat de wind de oorzaak was. Hij liet zijn blikken over de grond in de nabijheid van de hut gaan: hij zocht mogelijke sporen. Hij vond er een paar – halfuitgewiste schoenafdrukken. Er waren dus lui hier geweest. Hoe lang geleden? Hij probeerde dat te schatten door de sporen nauwkeurig te bekijken; het lukte hem niet. Hij deed wel een ontdekking: het leek of ze met opzet onduidelijk gemaakt waren; min of meer uitgewist.

„Eens verder kijken,” mompelde hij in zichzelf, en duwde de deur wijder open. Ging naar binnen.

Onmiddellijk was het hem duidelijk, dat hier kortgeleden een of meer mensen geweest waren: er lagen wat broodkruimels op de tafel, en die waren nog niet verdroogd; er lag as op de grond van een uitgeklopte pijp. Er moest dus bezoek in de hut geweest zijn. Maar wie en wanneer?

Bill kon de vragen niet beantwoorden – en erg veel moeite deed hij er ook niet voor. Waarschijnlijk doortrekkers, die een of meer dagen en nachten hier onderkomen hadden gezocht, dacht hij. Nou ja. Hij ging naar buiten en trok de hutdeur achter zich dicht. Zonder er opzettelijk bij te denken. Toen vervolgde hij zijn jacht. Hij was die dag niet onfortuinlijk. Hij vond het spoor van „zijn” beer terug; hij volgde het en ontdekte het hol van het roofdier. Zijn hond bleef aan de ingang staan, snuffelde, draaide de kop naar de baas en keek hem aan, alsof hij bevelen verwachtte. Voor de jager waren dat voldoende aanwijzingen om aan te nemen dat de beer in het hol was. Dan werd het zaak, voorzichtig te zijn. Zijn geweer in aanslag, de hond aan de halsband houdend, zodat het dier niet onverwacht naar voren springen kon, sloop hij de grot binnen. Zo geruisloos mogelijk. Soms stond hij stil, om te trachten met zijn ogen de duisternis te doordringen; om te luisteren naar geluiden. Hij kon in het donker – dat dieper werd naarmate hij verder het hol binnendrong – weinig onderscheiden; hij hoorde wel ademen. Diep ademen. Van rechtsachterin kwam dat geluid.

Toen hoorde hij iets alsof een log lichaam bewoog. Alsof klauwen over de steenachtige bodem gingen. En eensklaps was er een korte, scherpe blaf van zijn hond. Een ruk aan de band, waarmee hij het dier in bedwang hield. Nog éér hij wist, wat hij doen zou, kwam er een dof grommen. Weer rukte de hond – dit keer liet de jager de halsband los. Een fel geblaf; een donker, dreigend brommen. Dan een woedende grauw – de beer viel aan. De hond verweerde zich: beet; scheurde.

Bill Stokes kon het gevecht nauwelijks goed onderscheiden, maar aan de geluiden hoorde hij, dat zijn hond in het nadeel was. Het nijdige grommen van de beer werd sterker – de adem van de hond floot. Alsof het dier de keel opengereten was.

De jager drong op de vechtende dieren aan – zijn vooruitgestoken tastende linkerhand voelde de berepels. Toen kon hij helpen. Hij drukte de tromp van zijn geweer tegen het roofdierelichaam en haalde de haan over. Het schot klonk dof; het werd gevolgd door gebrul.

Stokes zag in het schemerduister van de grot het logge dier wankelen; vallen. Zijn hond was losgelaten door het vallende dier – hij voelde, hoe het beest tegen hem aan kroop. Hij deed een pas naar voren, tot vlak naast de beer. Weer tastte zijn hand over de ruige pels: hij zocht de kop. Toen drukte hij het uiteinde van zijn geweerloop achter een van de oren – schoot opnieuw. Dit schot moest dodelijk wezen. Het beest rolde op de zijde – een kort, rochelend geluid – toen werd het stil.

De jager bemoeide zich nu eerst met zijn hond – hij bracht deze naar de ingang van de grot, waar meer licht was. Onderzocht de toegebrachte wonden. Er was een diepe knauw in de keel; daar welde bloed naar buiten. Het dier keek naar zijn baas – maar de ogen werden al dof. Bill Stokes zag, dat hij zijn trouwe kameraad verloor. Hij hurkte naast de hond neer; streelde het stervende dier. Het verlies ging hem aan het hart.

Toen de hond stil was geworden, toen er geen adem meer ging, rees de jager op. Ging naar zijn buit kijken. Hij zag, met een groot exemplaar te maken te hebben. Dat betekende een waardevolle pels; dat betekende een flinke vleesvoorraad. En toch was Stokes daar niet zó mee in zijn schik als anders. Hij zuchtte – verzette zich tegen de trieste gedachten. Hij zou zich moeten schikken in het verlies van zijn makker.

Hij sleepte met inspanning de gedode beer naar de ingang van het hol; begon daar het dier te villen. De pels

wilde hij meenemen naar zijn blokhut – het vlees zou hij later halen.

Het villen nam niet veel tijd – het was een werk, waaraan hij gewend was. Hij laadde zijn geweer opnieuw – voor een mogelijke noodzakelijkheid. Toen nam hij de berepels op zijn schouders en begon de tocht naar huis. „Morgen neem ik een spa mee,” bedacht hij. „Om een kuil te graven waar Caro in kan.”

Hij was in het heuvelbos. Toen snoof hij de lucht in. Het was niet alleen bosgeur, die hij rook. Er was brandgeur. Onwillekeurig verhaastte hij zijn stap – maar door de zware pels kon dat niet zóveel als hij eigenlijk wilde. Want een zekere onrust kreeg hem te pakken; een gevoel van iets dreigends. Waar kon die brandlucht vandaan komen? Hij lette op de windrichting, nauwkeuriger dan hij op zijn weg naar huis tot dusver gedaan had. De wind voerde de brandgeur aan. En . . . ze kwam uit de richting waar zijn hut stond. Hij speurde tussen de bomen door zo goed dat ging. Een eind verderop was een rode gloed. Zag hij een vuurtong laaien?

Hij gooide zijn last neer en begon te hollen. Naar waar zijn hut stond.

Toen hij korterbij kwam, zag hij . . . Er was brand geweest – er was nog brand. Maar het felste vuur was voorbij: wat hij zag was het uitdoven van de vlammen omdat ze weinig voedsel meer vonden. Een paar wanden van zijn woning stonden nog half – geblakerd en geschonden. Het grootste deel van de hut was verteerd en ingestort; van de stalling erachter stond niets meer.

Dáár holde hij heen. Om te zien, wat er van zijn paard geworden was. Zou het dier zich hebben kunnen losrukken? Of zou het . . . ?

Hij vond niets. Geen verkoold kadaver, maar ook geen stukgetrokken hoofdtouw.

„Dan is het beest losgemaakt en meegenomen,” mompelde hij in zichzelf. En als dat zo was . . .

Wie kon het gedaan hebben?

Hij nam niet de tijd om deze gedachtengang te vervolgen: er was werk te doen. Of . . . werk te doen? Kijken, onderzoeken, wat er mogelijk nog van zijn bezit en zijn woning was overgebleven. Of er hier of daar nog iets gered kon worden. Al had hij daar niet veel hoop op: het vuur had ongestoord kunnen branden. Hij trachtte de afnemende vlammen te doven – trapte er hier en daar een paar uit. Water was er niet in de buurt. Hij zocht tussen de overblijfselen van zijn verbrande woning – veel vond hij niet. Pelzen lagen er nog een stuk of wat, maar ze waren verschroeid en waardeloos. Er waren er beduidend méér geweest. Conclusie: dat er meegenomen waren. Evenals zijn paard.

Dan was de brand aangestoken. Nu ja, dat lag voor de hand: toen hij die morgen op pad was gegaan, had hij licht en vuur gedoofd, daar was hij zeker van. Maar wie kon het gedaan hebben? En waaróm zou het gedaan zijn? Stelen, gappen – dat deed een vent om zichzelf te verrijken; van-de-boel-in-brand-steken werd de dader geen cent beter.

Toen herinnerde Bill Stokes zich opeens de halfopen deur van de hut in het gebergte. Dáár waren ook lui geweest – zouden dat dezelfde zijn als die hier? Dan kon je denken aan Bernet en zijn maat. Die waren wel al een poos uit de streek verdwenen, maar wie stond ervoor in, dat ze niet teruggekomen konden zijn? Hoe kon je daar achterkomen?

De pelsjager wist niet dadelijk het antwoord op die vraag – hij was ook te moe, om er naar te zoeken: hij had een zware dag achter de rug. Hij had zijn slaap in zijn blokhut best verdiend – en hij had daar ook op gerekend op weg naar huis. Maar de blokhut was verbrand – de slaappleats was verdwenen. Toch . . . Hij zocht en vond een wat beschutte plek, waar hij kon liggen.

In de open lucht.

Met de berepels over zich heen, die hem tegen de nachtkou beschermden.

Toen Bill Stokes wakker werd, voelde hij zich stijf: slapen op de grond is anders dan slapen in een bed. Hij kwam overeind. In het ochtendlicht was de verwoesting van zijn huis nog beter te zien dan in het minderende licht van de vorige avond. Hij liep de verbrande blokhut binnen. Zocht wéér – als gisteren – of er iets overgebleven was. Dit keer met name naar iets eetbaars. Er was niets meer – zijn voorraadkast was door de vlammen volkomen verteerd en de voorraden ook. Hij had niets dan wat hij van zijn jachttocht had meegebracht: zijn kleren, zijn geweer, munitie en de pels. Lang overlegde hij niet: hij moest hulp hebben. Hulp om aan eten en drinken te komen; hulp om in de loop van de komende tijd zijn hut op te bouwen. Hulp vooral, om de oorzaak, om de daders van de brand te vinden. Hij ging op weg naar de farm van James Briton.

De farmer hoorde ervan op, van het nieuws dat de jager bracht. Hij luisterde met aandacht. Zo, dus Stokes had de overtuiging, dat er opzet in het spel was. Ja, dat moest wel, want hoe kon er anders vuur zijn ontstaan? En waar was anders zijn paard gebleven? Enig vermoeden, in welke richting de daders moesten worden gezocht? Bill Stokes deed het verhaal van de hut met de half-openstaande deur.

„Dus je wilt zeggen, dat je aan Bernet en Gray denkt?” vroeg Briton.

„Als die lui niet al een hele poos uit de streek weg waren, zou ik zonder aarzelen beweren, dat zij het wel geweest zullen zijn. Nu aarzel ik wel wat – maar toch gaan mijn vermoedens in die richting.”

„Kon wel eens de goede richting zijn,” meende de farmer. „Maar het is zoals je zegt: in geen weken zijn die kerels in de streek gezien. Zover ik weet tenminste.”

„Hoe bedoel je dat?”

„Nou, ik vraag natuurlijk niet telkens aan de jongens, wie ze tegengekomen zijn als ze op de prairie waren

met het vee. En zij vertellen dat ook niet. Als het zo eens ter sprake komt, dat ze de een of ander hebben ontmoet – ja, dan.”

„Je zou ze kunnen vragen,” stelde Stokes voor.

„Zullen we. Om te beginnen aan de lui, die op het ogenblik op de farm zijn.”

Dat waren er maar een paar: de meeste cowboys waren uitgereden. Die gevraagd werden, betuigden allemaal, dat ze de twee lui, naar wie gevraagd werd, niet gezien hadden. Wat – beweerde een van hen – nog helemaal niet betekende, dat Bernet en Gray werkelijk niet in de buurt waren. Ze kwamen misschien niet op de weidegronden, maar konden best in de heuvels of in een bergdal bivakkeren. Hadden ze immers eerder ook al gedaan. En hoe vaak waren de mannen van de Briton-farm hen toen tegengekomen? Ook maar een enkele keer.

„Als jullie uitrijden: kijk dan extra uit,” droeg de farmer hen op. Dat zouden ze – dat deden ze. Maar het had geen resultaat. Deze dag niet en de volgende dag evenmin.

En toen . . .

Bill Stokes was aan de herbouw van zijn hut begonnen. Hard schoot hij er niet mee op: bomen kappen, balken maken, die balken tegen elkaar zetten tot wanden. Het kostte veel inspanning en veel tijd. En wel kreeg hij hulp van de lui van Briton, maar die hadden eigen werk en konden minder meedoen, dan ze wel wilden.

„Als ik maar eerst een droog en beschut onderkomen heb,” zei de pelsjager. „Mijn nieuwe hut afmaken en inrichten komt daarna wel.”

Het was een danige tegenvaller voor hem, dat hij zijn tijd niet aan de jacht besteden kon. Zijn pelzenvoorraad was verdwenen of verbrand – hij had geen enkele vacht meer. Dat betekende, dat hij vooreerst niet naar Grahamstown zou hoeven te gaan, om daar te verkopen. Nou ja, ze zaten daar tenslotte niet op hem te wachten:

Dave Bowen had behalve hem nog andere leveranciers. Hij zou het Dave wel uitleggen als hij die – wanneer? – een voorraadjie pelzen kon komen aanbieden.

En toen, volkomen onverwacht, kwam de pelshandelaar het pad op, dat naar de blokhut leidde. Bill Stokes had hem nog niet eens gauw in de gaten: pas toen Bowen de open plek op kwam, waar de nieuwe hut neergezet werd, zag Bill hem.

Hij legde de zaag, waarmee hij een gevelde boomstam bewerkte, neer en vroeg verbaasd: „Jij hier?”

„Zoals je ziet.”

„Als je om pelzen komt . . .” begon Stokes. „Ik heb er geen. Je ziet . . .”

„. . . dat er hier iets gebeurd moet zijn, ja. Brand of zowat?”

Hij zag nog een paar verkoolde balken.

„Ja.”

„Ongelukje gehad met vuur?”

„Nee. De boel brandde toen ik van een jacht terugkwam.”

„Hm. Alles verbrand zeker?”

„Zo goed als alles, ja.”

De pelshandelaar keek hem aan. „Je paard ook?”

„Hè?” zei Bill verbaasd. Welke vraag hij verwacht had: deze niet. „Weet je iets?”

„Ik dacht, dat ik jouw paard gezien had,” zei Bowen.

„Mijn paard? Wanneer? Waar?”

„Bij ons in Grahamstown.”

„Hè? Vergis je je niet?”

Nee, de pelshandelaar vergiste zich niet: daarvoor kende hij immers het paard van Stokes te goed. Hij had het aangebonden zien staan bij „The purple Eagle” en had gemeend, dat Stokes daar dus binnen was. Hij was ook naar binnen gegaan – maar Stokes had hij er niet gezien.

„Kon niet, want ik was er niet,” zei de pelsjager.

Bowen had aan de waard gevraagd, of Stokes er was – misschien op een kamer of mogelijk de stad in. Maar

John Rice had hem verwonderd aangekeken: hoe kwam hij bij die vraag?

Nou, nogal eenvoudig: het paard van Stokes stond voor de saloon. Rice had dat nog niet opgemerkt – maar nu hij het gewaarwerd, vond hij het maar een vreemde geschiedenis.

„Je kent John Rice – die doet iets op het ogenblik dat hij het denkt. Toen hij jouw paard herkend had, draaide hij zich van het raam af en keek zijn gelagkamer door.

„Folks ¹⁾,” zei hij, „van wie is dat paard daar?”

„Van mij,” zei onmiddellijk iemand, die rustig een glas bier zat te drinken. „Waarom wou je dat weten?”

„Omdat ik het beest ken,” zei Rice. „Hoe ben je eraan gekomen?”

„Dat gaat je eigenlijk geen steek aan,” antwoordde de man, „maar ik wil het je wel vertellen. Ik heb het gisteren gekocht.”

„Van wie?” wou onze vriend de waard weten. Nou, dat kon de koper hem niet precies vertellen. Van een vent, die hij een eind buiten de stad ontmoet had. Die had een kameraad en nog twee paarden bij zich. Daarom had hij dit – het derde paard – willen verkopen.

Nou, ik vroeg of hij het niet vreemd gevonden had, dat iemand zomaar een paard verkocht.

Hij zei, dat-ie daar niet zoveel vreemds in kon ontdekken. Trouwens: waarom zou hij zich daar druk over maken?

Als je een goed beest voor niet al te veel krijgen kon . . .

Toen heb ik hem gezegd, dat ik begon te vermoeden, dat dat beest gestolen was. Hij werd niet nijdig; hij vroeg alleen: „Bedoel je: door mij?” Nou, dat kon ik natuurlijk niet zonder bewijs beweren. Ik vroeg, hoe de vent eruit had gezien, van wie hij beweerde het dier gekocht te hebben. Het waren er twee, dat had hij al verteld. Hij beschreef ze. De een stevig gebouwd en kort, de ander wat langer en met een litteken over de wang.

¹⁾ Lui; mensen.

„Dus toch!” viel Bill Stokes de verteller in de rede.

Die keek verwonderd op. „Wat bedoel je?”

Dat was gauw gezegd. Uit die persoonsbeschrijving maakte de jager op, dat de lui die het paard verkocht hadden, Bernet en Gray geweest waren. Dan hadden die het beest dus gestolen; dan hadden die zijn hut in brand gestoken. „Dat heb ik al half en half gedacht,” zei hij, en hij vertelde van de dag, waarop hij bij zijn afgebrande woning was gekomen.

„Je kunt gelijk hebben,” erkende de pelshandelaar, toen hij het verhaal gehoord had. „Maar wat kun je doen?”

Ja, dat was de vraag. Het paard teruggeisen van de koper – gesteld dan, dat die nog in Grahamstown was – zou moeilijk gaan: de man had een eerlijke koop gesloten. „Misschien wil hij het afstaan als hij zijn geld terugkrijgt,” opperde Dave Bowen.

„Zou kunnen. Trouwens: ik zou die vent wel willen spreken. Misschien kan hij aanwijzingen geven.”

Bowen haalde de schouders op. Aanwijzingen geven? Wat voor? Volgens zijn verhaal had de man de twee kerels ergens buiten de stad ontmoet; had hij een paard van hen gekocht – meer niet. Wat zou hij kunnen vertellen over de manier, waarop ze aan het beest gekomen waren?

„In elk geval wil ik proberen, mijn paard terug te krijgen,” zei Stokes. „Weet jij, hoeveel die man ervoor heeft betaald?”

Nee, dat wist Bowen niet, maar dat was te vragen. Net zo goed als je vragen moest, of hij zijn aankoop wilde afstaan.

„Dan moest ik zo gauw mogelijk naar de stad komen,” zei Bill.

Ja, dat moest – maar met de kano was het een reis van een paar dagen. En een paard had hij niet.

„Je kunt er een lenen bij Briton,” stelde Bowen voor.

„Dan moet ik eerst naar de farm – en dan kost het me

nóg twee dagen," overlegde de pelsjager. Hij begon te weifelen: het was heel goed mogelijk, om niet te zeggen waarschijnlijk, dat de nieuwe eigenaar van zijn paard dan al wie weet hoever weg was.

„Goed," zei Bowen. „Dan proberen we het zo: ik ga regelrecht terug en als die man nog in Grahamstown is, zal ik zien jouw paard van hem terug te kopen. En hem vertellen, dat jij nog graag eens met hem praat. Of hij je misschien aanwijzingen kan geven."

„Goed," nam Stokes dat voorstel aan. „En dan kom ik met de kano."

10

Het liep anders, dan Bill Stokes had kunnen verwachten. Hij was met zijn boot een eind stroomaf gevaren, toen hij aan de oever bekenden zag: Harry Palmer en twee andere cowboys. Ze zwaaiden naar hem – hij dacht eerst, dat het simpel een groet was, maar al gauw begreep hij, dat ze hem wenkten. Hem iets te vertellen hadden waarschijnlijk. Hij stuurde naar de kant – de drie ruiters kwamen naar de plek, waar hij zou aanleggen. Ze waren er eerder dan hij: Harry was uit het zadel gesprongen en riep: „Gooi maar een touw over!”

Dat deed de pelsjager, en Palmer legde de kano knap-handig vast.

„Heb je iets?” vroeg Stokes, nog voor de cowboy met zijn meren klaar was.

Palmer maakte zijn werk af, ging dan rustig op de grond zitten en zei: „Ja.”

„Van belang?”

„Kan zijn; kan ook niet zijn.”

Treuzelde hij opzettelijk met zijn mededeling? Stokes werd een tikje ongeduldig. „Zeg op, man, wat heb je?”

„We zijn een uur of zo geleden, een paar lui tegengekomen, voor wie jij wellicht belangstelling hebt. Bernet en Gray.”

Zeer zeker had Stokes belangstelling voor deze heren.

„Waar?” vroeg hij gespannen.

„Die kant op,” wees Palmer. „Ze kwamen door de prairie gereden van de kant van Grahamstown.”

De naam van de stad maakte Stokes begeriger om meer te weten.

„Iets bijzonders aan die kerels gezien?”

Nee, dat hadden de cowboys niet. Ze hadden wel een praatje gemaakt en verteld van de brand van de blokhut. Bernet en Gray hadden heel verwonderd gedaan; of hen iets splinternieuws werd verteld.

„Zo verwonderd, dat het té erg was,” zei Harry. Hij had dat ook tegen Bernet gezegd. „Weet jij daar werkelijk niks van?” had hij gevraagd.

Nou, dat kon niet, had Bernet beweerd, want hij en zijn maat waren een hele poos niet in de streek hier geweest. Ze kwamen nu laatstelijk uit Grahamstown.

„Dan zou ik jullie kunnen vertellen, wat de heren daar gedaan hebben,” zei Stokes grimmig. „Daar hebben ze mijn paard verkocht.”

„Wát zeg je? En hoe wéét je dat?” vroeg Palmer verbluft.

Toen kreeg hij het verhaal van het bezoek van Dave Bowen en van het doel van Stokes' kanotocht.

„Een uur geleden, zei je?” vroeg deze.

„Zowat,” zei Palmer. „Wil je . . .?”

„Ze achterna, als het kon.” Terwijl hij het antwoord gaf, keek de jager naar de paarden. Een blik, die Harry Palmer zag en begreep.

„Met ons, bedoel je?” zei hij.

„Of alleen. Als een van jullie me zijn paard geeft.”

Ze overlegden maar kort: het was misschien verstandiger, er met drie of vier man achteraan te gaan, zei een van Palmers makkers.

„Als we met z'n vieren gaan, moeten er twee op één paard,” zei de andere. „Dan rij je minder hard dan alleen.”

Dat was zo. Ze besloten, dat een van de cowboys zijn paard aan de pelsjager zou afstaan en zelf met de kano zo dicht mogelijk naar de farm zou varen. Dan verder te voet. „Als het meezit ben ik daar vóór het donker,” verzekerde hij.

„Goed,” besliste Palmer. „En als wij er dan nog níet zijn, leg dan aan de boss uit, hoe de vork in de steel zit.”

De man beloofde en liep naar de waterkant. Klom aan boord en maakte aanstalte om te gaan varen. De anderen wachtten daar niet op: Stokes, zijn geweer aan de leren riem over de schouder, steeg in het zadel: de drie mannen reden in galop de richting op, waar ze Bernet en Gray hoopten te vinden.

Het was niet gemakkelijk, in het wuivende prairiegras het spoor van de brandstichters te ontdekken en te volgen. Dat de lui die ze zochten, de brand gesticht hadden, dáár was de jager nu volkomen zeker van. En zijn gezellen ook.

Scherp tuurde Stokes voor zich uit; tuurde hij ook naar links en rechts. Maar het eerste uur van hun rit ontdekte hij niets. Hier en daar meende hij te kunnen zien, dat er paarden gelopen hadden – maar duidelijk was het spoor niet. Telkens ging hij in de stijgbeugels staan om verder te kunnen kijken – niets en nog eens niets. Tot . . . Ze waren nu al een poos op pad. „Als we ze maar vinden,” mompelde Rob Mundy, de derde man. Hij had de weifelende opmerking nog maar net gemaakt, toen Palmer wees: „Daar heel in de verte, voor ons uit . . .”

Zijn metgezellen volgden met hun ogen de richting, die hij met de hand wees.

„Ruiters,” zei Stokes. „Twee ruiters.”

Dat konden de gezochten zijn.

„Rijen!” zei Bill Stokes, en hij spoorde zijn paard aan.

In een stevige galop reden de mannen verder – ze wonnen, konden ze na een poos al zien.

„Hebben die lui ons niet in de gaten?” zei Palmer onder het rijden. „Ze schijnen zich om ons niet druk te maken.”

„Waarom zouden ze?” vroeg Rob Mundy terug. „Ze weten immers niet, wie wij zijn en wat wij van hen willen.”

Dat was waar: het was logisch, dat de twee ruiters in

de verte hun vaart niet vermeerderden. Trouwens . . . waren het werkelijk Gray en Bernet? Dat veronderstelden ze nu wel, maar . . .

„Ze zijn het,” zei Stokes na een poos. Ze waren de achtervolgden nu zo dicht op de hielen gekomen, dat ze hen herkennen konden.

Het leek wel, of dezen hen ook herkend hadden – ze keken tenminste herhaaldelijk naar hen om. Maar harder rijden deden ze niet.

„Hallo!” schreeuwde Harry Palmer, toen ze de twee op roepafstand genaderd waren.

Onmiddellijk minderden Bernet en Gray hun vaart – reden wat langzamer om duidelijk de kans te geven, ingehaald te worden. Jim Bernet keerde zelfs zijn paard en kwam stapvoets naar de vier mannen toe.

„Hallo, Palmer,” zei hij. „Je riep. Is er iets?”

„Misschien,” antwoordde de cowboy. En met een hoofdknik naar Bill Stokes: „Hij wou jullie wat vragen.”

„O,” zei Bernet. Meer niet. Maar de pelsjager meende in zijn blik even iets van onrust te zien.

„Voor hoeveel hebben jullie mijn paard verkocht?” vuurde hij een onverwachte vraag af. Het resultaat van dat onverwachte viel hem tegen: Bernet verblikte of verbloosde niet.

„Jouw paard verkocht? Man! hoe kom je daarbij?”

„In Grahamstown. Het is me verteld.”

„Geen woord van waar: Eddy of ik hebben in Grahams-town jouw paard niet verkocht. „En zich naar zijn maat kerend: „Ed?”

„Hebben we niet,” bevestigde deze.

De pelsjager hoorde, wat ze ontkenden. Hij begreep, in hoeverre ze gelijk hadden.

„Goed, dan niet in de stad. Maar dicht bij de stad,” zei hij.

„Man, laat naar je kijken,” weerde Jim af. „Wij jouw paard verkopen? Dan moesten we het toch eerst hebben. Nou, en hoe kan dat nou?”

Hij hield zich groot; hij sprak luid.

„Daar wou ik het ook over hebben, hoe dat kan,” zei Stokes. „Al denk ik, dat ik dat wel weet.”

„Wat weet jij?” viel Bernet uit. „Wat wou jij beweren te weten?”

„Kun je dat niet raden?”

„Nee.”

Bill Stokes lachte verachtelijk. „Nee, raden hoef je het niet – want je wéét het.”

„Wat weet ik?” De vraag klonk fel en afwijzend, en toch . . . Er was iets schichtigs in de ogen van Jim Bernet.

„Hoe jullie aan mijn paard gekomen bent en hoe mijn hut in brand is gekomen,” gooide Stokes hun zijn beschuldiging voor de voeten.

„Wou je beweren . . .?” begon Gray.

Stokes liet hem niet uitspreken. „Ja, ik wou beweren, dat jullie mijn paard hebben gestolen en verkocht, en dat jullie mijn blokhut in de fik hebben gezet.”

„Dat laat ik me niet zeggen!” schreeuwde Bernet. Hij tastte naar zijn colt. Maar dat bekwam hem slecht: nog vóór hij het wapen had kunnen trekken, zag hij de revolver van Harry Palmer op zich gericht. „Geen gekke dingen, Jim,” waarschuwde de cowboy. „Handen van dat schietijzer af.”

De waarschuwing hielp niet – Bernet rukte zijn revolver te voorschijn en richtte. Een snelle slag gaf zijn schot een andere koers: de kogel vloog een eind aan het hoofd van Stokes voorbij.

Toen kwam de tweede slag van Harry Palmer: ze trof Bernet tegen het hoofd en deed hem even in het zadel wankelen. Voor hij zich hersteld had, had een van de andere cowboys hem bij de gewapende hand gegrepen; hem zijn wapen ontworpen.

„Eddy!” schreeuwde Bernet verwoed. Om hulp. Maar die hulp kwam niet: Gray rukte zijn paard opzij, gaf het de sporen en rende weg.

Palmer en Stokes overweldigden Bernet; Mundy ging achter de vluchteling aan.

„Wat willen jullie?” vroeg Jim Bernet verbitterd, toen hij zijn tegenstand had moeten opgeven. „Als ik nou toch niks van die brand en dat paard afweet?”

„Dat weet je wel,” beweerde de pelsjager. „Er zijn aanwijzingen genoeg.”

„Noem op!” daagde de gevangene uit. „Als ik zeg, dat ik nergens vanaf weet . . .”

„Jij bent van de eerste leugen niet gebarsten,” zei Harry. „Wij kennen elkaar.”

„We vinden de koper van mijn paard wel,” verzekerde Stokes. „En die zal jou best herkennen.”

Bernet lachte spottend. „Een koper? Man, waar wil je die vinden?”

„In Grahamstown misschien – daar is hij in elk geval geweest. En anders ergens anders. Maar vinden zullen we hem, dat verzeker ik je.”

„Jullie kunnen vinden wie je wilt, maar ik heb jouw paard niet verkocht. Ik heb jouw hut niet in brand gestoken. Eddy en ik zijn een hele poos weg geweest.”

„Klopt,” zei Stokes bedaard. „Maar jullie zijn, geloof ik, al weer een poosje terug. Ik ben namelijk bij jullie hut in het gebergte geweest.”

Even leek het, of de kerel schrok – maar het leek maar even zo.

„O, en daar heb je ons gesproken,” zei hij brutaal. Toch met enige onzekerheid: het was tenslotte mogelijk, dat de jager hen wel, maar zij de jager niet gezien hadden.

„Wat ik wel en niet gezien heb, kom je wel te horen,” verzekerde Stokes hem. En tegen Palmer: „Daar ginds komt je maat aan – als die hier is, moesten we maar eens naar de Briton-farm rijden.”

„En verder?” vroeg Bernet.

„Denkelijk naar de sheriff in Grahamstown,” antwoordde Bill Stokes. „Het lijkt me het beste, dat we die dit zaakje laten uitzoeken.”

Ze wachtten tot Mundy bij hen was gekomen. Alleen kwam die terug: hij had de vluchteling niet kunnen inhalen. Hij had nog op hem geschoten, vertelde hij, maar zijn schoten hadden niet geraakt.

„Misschien maar goed,” mompelde Stokes. Half in zichzelf.

Maar Bernet verstond het – en hij keek met enige verbazing naar de pelsjager. Zelf zou hij zoiets zeker niet hebben gevonden: een misschot vond hij altijd jammer.

„Dan nu maar rijden,” zei Stokes. Ze gingen. De pelsjager reed naast de ontwapende gevangene, Palmer vlak achter hen. Rob Mundy sloot de kleine groep.

James Briton keek wel op, toen hij de ruiters voor zijn woning zag afstijgen. Twee van zijn cowboys, Bill Stokes en nog een man. Een man, die als gevangene werd behandeld.

De farmer liep naar buiten; zijn vrouw ook.

„Hallo, boss,” groette Harry. „We zijn wat moois op het spoor gekomen.”

„Hem?” vroeg Briton, naar de gevangene wijzend.

„Een brandstichter en een paardendief,” zei Palmer.

Jim hoorde het hem zeggen; Jim nam niet de moeite, er een ontkenning tegenin te schreeuwen. Hij wist, dat het hem toch niet helpen zou. Maar . . . hij wist ook, dat ze hun beschuldiging niet zouden kunnen bewijzen. Tenminste: als de koper van het gestolen paard niet kon worden opgespoord. En die kans leek hem zeker aanwezig. Zover Eddy en hij hadden kunnen nagaan, was de kerel niet hier uit de streek afkomstig. Meer een doortrekker. Hoewel . . . de vent scheen in Grahams-town te zijn geweest en daar gezien te zijn. Dat meende Jim Bernet zowat uit de woorden van de pelsjager begrepen te hebben. Ja, en als dat zo was had je de kans, dat die man nog in de stad was. Al rekende Jim die kans klein.

„Van jouw blokhut, Bill?” vroeg de farmer.

De pelsjager knikte. Vertelde van het bezoek van Dave Bowen. En hoe hij door Palmer en diens maats gehoord had, dat dezen Bernet en Gray op de prairie hadden gezien.

„Is Danny nog niet terug, boss?” vroeg Palmer, al kon hij eigenlijk het antwoord wel begrijpen. Wanneer Danny er al geweest zou zijn, zou Briton minder verwonderd zijn geweest toen zij het erf opreden.

„Nee. Ik zag hem al niet bij jullie. Hoe zit dat?”

Ze legden uit, dat Danny zijn paard aan Stokes had geleend en zelf met de kano en verder te voet op weg was gegaan naar de farm.

„Dan moet iemand hem met een handpaard tegemoet rijden,” besliste Briton onmiddellijk.

„Jij maar, Rob,” keerde hij zich naar de cowboy, die naast Palmer stond.

De man maakte zich al klaar om weer in het zadel te klimmen, toen Jack Briton op de groep kwam toelopen.

„Wat is er aan de hand, vader?” wilde hij weten.

„We hebben een brandstichter en paardendief te pakken. En Rob moet met een extra paard de prairie op, om Danny te halen.”

„Danny?” Jack begreep het niet dadelijk.

„Ja, die is met de kano van Stokes op weg hierheen – het laatste stuk moet hij lopen.”

„Zal ik met Rob meerijden?” bood de jongen aan. Eigenlijk was het een verzoek in de vorm van een aanbod.

„Als je dat graag doet – vooruit dan maar.”

Even later reden Jack en Rob het erf af. Rob voerde een gezadeld onbereden paard aan de toom mee.

„Wat doen we met hem?” vroeg Palmer, met een hoofdknik naar de gevangene.

„Om te beginnen binnenbrengen,” besliste de boss.

„Dan kunnen we daar met hem praten.”

„Ik heb jullie niks te vertellen,” beet Jim Bernet van zich af.

„Zullen we onderzoeken,” antwoordde de farmer. Ze gingen naar binnen: Briton, Stokes, Palmer en Bernet. De laatste stevig bij de arm gehouden door Harry Palmer.

„Ben je bang, dat ik ontsnappen zal?” zei hij, met een ruk van zijn vastgehouden arm.

„Dat je ontsnappen zal niet; wel, dat je het zou kunnen proberen.”

De brandstichter gaf geen antwoord. Met een somber gezicht kwam hij de kamer binnen – nam, toen die hem niet werd aangeboden, een stoel en ging ongevraagd zitten.

„Je doet maar alsof je thuis bent,” zei Palmer, die zich daaraan ergerde.

Hij kreeg geen antwoord.

Ann Briton had verwonderd opgekeken toen de mannen binnenkwamen: het was zondermeer duidelijk, dat er iets bijzonders was.

„Schenk deze mannen eerst een glas whisky, vrouw, wil je?” zei haar man.

Ze haalde glazen en een fles – zette de glazen voor de mannen neer. Ook een voor de vreemde, die zo bars en somber zat te kijken. Toen ze dat deed, strekte Harry Palmer een hand uit, om het glas weg te nemen, maar de pelsjager zei: „Laat maar staan, Harry. Hij zal ook wel dorst hebben.”

Palmer trok zijn hand terug – met een wat bevreemde, vragende blik naar zijn boss. Wat wilde die?

Maar James Briton zei geen woord; liet zijn vrouw de glazen inschenken. Allemaal.

Jim Bernet keek van de een naar de ander: van Stokes naar Briton, van Briton naar de vrouw.

„Gezondheid, mannen,” wenste de farmer en nam zijn glas op. Dronk. De anderen volgden zijn voorbeeld: Bernet ook. Al verwonderde deze zich.

„Jij hebt mijn paard verkocht,” zei Stokes, de beschuldiging herhalend, die hij al eerder geuit had.

„Bewijs,” daagde Bernet uit. „Dat kun je niet, want ik heb het niet.”

„Het paard niet, of heb je niet gestolen?” vroeg de farmer.

„Geen van beide,” hield de vent vol.

Hij was ervan overtuigd, dat de enige mogelijkheid om bewijs van zijn schuld te leveren lag in het terugvinden van de koper. Zolang deze man er niet was, zou hij blijven ontkennen. En als de kerel onverhoopt werd gevonden en er dan wèl zou zijn, zou hij nog blijven ontkennen. Al gaf hij zichzelf dan weinig of geen kans, dat ze hem geloven zouden. Dat deden ze nu al niet.

„Mijn paard is verkocht door een stevige, gedrongen kerel, heeft de koper gezegd.”

„Tegen jou?” Bernet vroeg het met een grijns – hij hield zich uiterlijk meer zelfverzekerd dan hij was.

„Nee, tegen John Rice.”

„De waard uit 'The purple Eagle'?”

„En er was een tweede man bij die verkoper; een beetje langere vent met een litteken op zijn wang. Dat is dus Eddy Gray geweest.”

„Of er niet méér kerels met een litteken zijn!” wierp Bernet tegen.

De pelsjager knikte. „Zeker zijn die er. Net zo goed als er méér stevige, gedrongen kerels zijn dan jij. Maar het zou wel erg toevallig zijn, als er behalve jij met die maat van je nog een precies eender stel rondliep.”

Hij kreeg geen antwoord.

Bernet zat star voor zich uit te kijken; James Briton nam een slok uit zijn whiskyglas. Dan zette hij dat neer en zei: „Het gaat niet alleen om paardendiefstal; het gaat ook om brandstichting in de blokhut van Stokes.”

„Heeft-ie me gezegd, ja. Nou, dat gaat in ene moeite door om zo te zeggen.”

„Hoe bedoel je?”

„Die twee beschuldigingen.” Hij grijnsde even. „Jammer voor jullie, dat je er nog niet meer weet.”

„Twee is al genoeg. Méér dan genoeg,” zei Briton.
„Als ze bewezen kunnen worden,” hield Bernet vol.
„En dat kunnen ze niet.”
„We zullen zien,” zei Stokes. „Voorlopig houden we je vast.”
„Tot hoelang?”
„Tot we naar de sheriff in Grahamstown gaan. Die zal beslissen, wat er verder gebeuren gaat.”
„Dat is vrijheidsberoving, waar jullie het recht niet toe hebben,” grauwde de beschuldigde. Hij wond zich op uit angst en kwaadheid.
„Waar we het recht wel toe hebben. Er zijn genoeg aanwijzingen.”
„Nee. Verdachtmakingen zijn er – meer niet. Ik eis . . .”
Hij sloeg met zijn vuist op de tafel.
„. . . dat we je laten lopen, wou je zeggen? Man, dat verwacht je zelf niet.”
„Omdat jullie overmacht hebben.”
„Ook dat. Maar meer nog, omdat we overtuigd zijn dat jij die brand hebt gesticht en dat paard hebt gestolen,” zei Stokes.
„Jammer, dat we die maat van hem niet te pakken konden krijgen,” vond Palmer. „Van twee kom je meer te weten dan van een.”
„D'r is niks te weten te komen,” snauwde Bernet. Hij bleef volhouden, verbeteren en gram.
Niemand gaf antwoord op zijn bewering; niemand vond dat blijkbaar de moeite waard.
„Drink eens uit,” nodigde James Briton, en hij wees naar Bernets glas.
„Welja,” zei deze. Hij dronk zijn glas leeg en zette het neer. Zonder vragen schonk de farmer hem opnieuw in.
„Waar laten jullie mij vannacht?” vroeg Jim Bernet, zonder zijn glas aan te raken.
„We hebben wel een kamertje, dat we stevig kunnen afsluiten,” lichtte de boss hem in. „En een bed op de vloer is gauw gespreid.”

„Als jullie er geen bezwaar tegen hebben, zou ik wel willen gaan slapen. Of willen jullie verder praten?“ voegde hij er – min of meer uitdagend – bij.

„Zou niet veel uithalen,“ meende Briton. „Denk je wel, Bill?“ wendde hij zich tot deze.

„Voorlopig niet,“ stemde de pelsjager in. „Misschien gaat dat beter, als we er een of meer andere lui bijhalen. De koper mogelijk; en de sheriff.“

„Als jullie me dat kamertje dan wijzen ...“ Bernet stond op: hij liet heel duidelijk en flink brutaal merken, dat hij genoeg had van het gesprek.

„Doe jij dat even, Harry,“ droeg de boss zijn cowboy op. „Komt in orde, boss.“ En tegen Jim Bernet: „Kom mee. En geen gekheid; geen poging om te ontsnappen.“

Bernet beloofde niets. Hij ledigde zijn glas.

De twee gingen de kamer uit: Harry hield zijn vroegere makker stevig bij de arm. Die lachte. „Je bent erg bang, dat ik er tussenuit zal knijpen,“ spotte hij.

„Je krijgt geen kans.“

Hij bracht hem een eindje dieper de farm in; hield stil bij een deur. „Hier is het.“ Hij deed open en duwde Jim naar binnen. „Als je een ogenblik geduld hebt – ik zal een matras en een deken halen.“

Hij draaide de sleutel om in het slot, de gevangene moest niet de kleinste kans tot ontsnappen hebben.

„Secuur zijn ze,“ mompelde Bernet, toen hij alleen bleef. Hij wachtte en luisterde. Niet lang: daar waren de voetstappen van Palmer alweer. De deur ging open; een matras en een deken werden naar binnen gegooid.

„Je kunt zelf je bed wel maken,“ zei Palmer. Hij luisterde niet eens, of er antwoord kwam: hij trok de deur dicht. Je hoorde hem de sleutel in het slot omdraaien.

Jim Bernet had de matras op de grond goedgelegd. Had zich half uitgetkleed en was „naar bed gegaan“. Met de deken los over zich heen probeerde hij de slaap te vinden.

Aanvankelijk lukte dat niet al te best: hij bevond zich in een verre van plezierige toestand. Gepakt – geen kans, om te ontsnappen – morgen naar Grahamstown naar de sheriff. En nu hij alleen was en alles nog eens naging was hij er niet zo zeker van, dat ze zijn schuld niet zouden kunnen uitzoeken en bewijzen, als hij tegenover hen had willen doen lijken.

Harry vooral scheen er erg op gesteld te zijn, dat die schuld bewezen werd. Scheen – of verbeeldde hij zich dat maar? – er een zeker plezier in te hebben, dat hij, Jim, tegen de lamp gelopen was. Gestraft zou worden. Als dat zo was, dan zat daar vast en zeker oud zeer bij; dan was dat beslist ook, om wat er vroeger tussen hen tweeën gebeurd was.

Eigenlijk kreeg Jim Bernet er nú pas erg in, dat de man die benadeeld was, Bill Stokes, lang zo fel, lang zo gebeten niet was als Harry.

Hij begreep dat niet. Vroeg zich af, of hij dat wel goed gezien had. Nou ja, wat deed het er toe? Als ze onverhoopt die koper vinden zouden en áls ze zouden kunnen bewijzen, dat hij de brandstichter en de dief was – wel, dan zou Stokes dat ongetwijfeld even prachtig vinden als Palmer of Briton.

Jim Bernet schudde zijn veronderstellende gedachten van zich af. Hij ging slapen.

11

„Ik zal in de loop van de nacht nog wel eens kijken, of onze vriend in zijn kamer is,” zei Harry Palmer, toen hij weer binnenkwam in het vertrek, waar zijn boss en de anderen zaten.

„Ben je bang, dat hij ontkomen kan?” vroeg Stokes.

„Nee – maar hij zal het wel willen proberen. En als hij dan merkt, dat hij in de gaten gehouden wordt . . .”

„Jij hebt het niet erg op die man, wel?” keerde Ann Briton zich naar de cowboy.

„Nee. Daar ken ik hem te goed voor,” gaf deze terug.

„Wat jij van vroeger van hem weet, kun je maar niet vergeten,” zei de vrouw.

„En wat hij en zijn maat nu pas uitgestoken hebben evenmin.”

„Hij heeft Stokes meer nadeel bezorgd dan jou of ons,” zei Ann Briton.

„Weet ik – maar ik trek het me aan. Ik vind, wat hij gedaan heeft, een schurkenstreek.”

„Dat is het,” gaf Bill Stokes toe, maar zijn toon was lang niet zo bitter als die van Palmer.

„En waaróm heeft de vent het gedaan?” wierp deze ter tafel.

Daar lachte James Briton om. Wat een vraag! Waarom steelt een vent huden en pelzen of een paard? Om daar beter van te worden natuurlijk.

Ja, dat wist Palmer ook wel, maar hij had eigenlijk bedoeld: waarom hebben die lui de blokhut in brand gestoken? Daar werden ze toch zeker niet beter van.

„Misschien om sporen uit te wissen,” veronderstelde Ann.

Stokes schudde het hoofd: nee, dat zou de reden wel niet zijn, want buiten en rond de hut bleven genoeg sporen over. Al waren het alleen maar voetsporen en hoefsporen. Maar die kon je niet over de hele weg volgen en de kerels waren immers naar Grahamstown gegaan. Daar hadden ze het paard verkocht.

„Waarom ze de hut in brand hebben gezet, begrijp ik ook niet,” bromde James Briton.

Toen keek hij naar de pelsjager en stelde half schertsend voor: „Je zou het hem kunnen vragen.”

„Wie weet,” gaf deze ten antwoord.

Maar Harry Palmer beweerde: „Dat weet de vent zelf

misschien niet eens. In elk geval zal hij het wel niet willen zeggen. Hoeft ook niet: hij heeft het gedaan en hij moet stevig gestraft worden."

„Dat zal de sheriff wel bekijken," zei Briton.

„Paardendiefstal, brandstichting – daar mag de sheriff hem wel een jaar of wat voor geven," vond Harry Palmer grimmig. „Als je zóveel te boeten hebt . . ."

„Dan kan de straf niet gauw te zwaar zijn, bedoel je?" Terwijl hij het vroeg, keek de pelsjager Harry aan.

„Net zo," bevestigde deze.

„Hm," zei Stokes. „Dus jij ziet straf als vergelding?"

„Is straf toch?!" Harry was verbaasd over de vraag.

„Dat wel – maar niet alleen, zou ik zeggen."

„Ik begrijp je niet, Stokes."

„Ik denk, dat straf ook de bedoeling moet hebben, de gestrafte op te voeden, te verbeteren. Hem ertoe te brengen in te zien, dat wat hij deed verkeerd was."

„Zoiets ziet een kerel als Bernet niet in. Nooit." De stem van Palmer was hard.

„Moet je niet zeggen, want dat kun je nooit weten, Harry," kwam Ann Briton. „Straf kan verbitteren en vergeving kan een goede uitwerking hebben."

„Vergeving? Vergeving? Wie praat er nu over vergeving?" weerde de cowboy af. Hij begreep, waar de vrouw met haar opmerking heenwilde en verzette zich. Maar het hielp hem niet.

„Niemand praatte daarover, daar heb je gelijk in," zei Stokes. „Maar zij – met een hoofdknik in de richting van Ann Briton – heeft er zeker aan gedacht." Hij zweeg even en voegde er toen bij: „Als ik haar tenminste goed begrijp."

„Dat doe je, Bill," zei ze. „Ik meen, omdat jijzelf óók in die richting denkt."

„Laat Jim Bernet jullie niet horen!" zei Palmer spottend. „Want hij zou in staat zijn, de berouwvolle zondaar te spelen, om er op een koopje af te komen." Het klonk liefdeloos.

„Of hij zou zoiets als berouw kunnen krijgen,” meende Bill Stokes.

„Je eten,” zei Harry Palmer. Hij was het kamertje ingekomen, waar Jim Bernet de-nacht-door opgesloten had gezeten.

„Dank je,” antwoordde deze. „Zet maar neer.”

Harry deed dat. Vroeg: „Weinig trek, zeker?”

„Wel trek, maar geen haast.”

„Je begint zeker pas als ik weg ben?”

„Was wel het plan.”

Woord en wederwoord waren bits en onvriendelijk.

„Dan zal ik gaan,” en Palmer keerde zich naar de deur.

Voor hij die opendeed was er de vraag van de gevangene:

„Wanneer brengen jullie me naar Grahamstown?”

„Als we tijd hebben. Heb jij haast?”

Een onverschillig schouderophalen was het antwoord.

Palmer wachtte geen verder – hij ging naar buiten.

Jim Bernet hoorde hem de sleutel omdraaien. Toen

begon hij aan zijn brood met koffie. In ieder geval: be-

hoorlijk te eten gaven ze hem. Nou ja, dat zal de vrouw

wel doen, dacht hij.

Het liep tegen de middag.

Bill Stokes was deze ochtend niet naar zijn hut gegaan

om die verder op te bouwen: hij liep ergens over te

dubben. Kon niet tot een besluit komen. En moest dat

toch, want óf deze middag en anders uiterlijk de volgen-

de morgen zou Bernet naar Grahamstown, naar de

sheriff, moeten worden gebracht.

Bill was het nog niet met zichzelf eens, of hij dat zou

doorzetten of beter zelf eens met de man kon praten.

En toen kwamen twee mannen op de farm toegereden.

De een herkende Bill al uit de verte: dat was Dave Bo-

wen, de pelshandelaar. Dan was het niet moeilijk te

raden, wie de tweede zou kunnen wezen. Als Dave ten-

minste een beetje geluk had gehad.

Dat bleek Bowen inderdaad gehad te hebben: de man, die hij meebracht stelde hij voor als Frank Morgan, de koper van het gestolen paard.

„Ik bofte,” vertelde Dave. „Toen ik in de stad terug was en naar „The Eagle” ging om te informeren, of die koper er misschien nog was, zei John Rice: „Frank Morgan, bedoel je? Die was juist van plan na het eten weg te gaan.” Nou, ik wist niet, dat de man Frank Morgan heette, maar dat hoorde ik toen. John ging hem roepen, want hij was op zijn kamer zijn zadeltas aan het pakken. Goed, ik vertelde hem, waarvoor ik kwam en wat ik graag wilde. Hij was direct bereid om mee te gaan. Want aan paardendieven heeft hij een hekel, zei hij, en als hij werkelijk de vent te zien kreeg, van wie hij zijn paard had gekocht, was het duidelijk dat hijzelf eerlijk aan het beest gekomen was. Nou, en zo zijn we hier.”

„Prachtig,” zei James Briton, en Morgan de hand toestekend voegde hij erbij: „Welkom hier.”

„Graag gekomen,” antwoordde deze. „En ik zou zeggen: laat me de vent maar dadelijk zien.”

„Niet eerst een kop koffie of een glas whisky?” bood de farmer aan.

„Dat kan later wel – en dan graag,” zei Morgan. Stokes ging met de boss mee de gevangene halen.

„Iemand, die je zien wil,” gaf Briton als verklaring, waarom de man gehaald werd.

„Wie?” wilde Bernet weten.

„Ontdek je wel,” zei de boss.

Jim Bernet kreeg een onprettig voorgevoel. Zouden ze toch . . . Hij had zó geprobeerd zichzelf wijs te maken, dat het hun niet lukken zou.

Zodra hij de kamer binnenkwam, waar Morgan en Bowen waren, zag hij het: zijn voorgevoel kwam uit. Die ene kerel was de koper van het paard.

Frank Morgan herkende hem óók onmiddellijk. „Dat is de man,” zei hij.

Bernet had geen weerwoord – kwam niet met een ontkenning. Omdat hij begreep, dat dat hem niet baten zou. „Mooi. Dan weten we voorlopig genoeg,” besliste Briton. „Kom maar weer mee, Bernet.”

Bill Stokes keek van Morgan naar Bernet, alsof hij wifelde met wie van de twee hij een gesprek beginnen zou. Het besliste optreden van Briton maakte, dat de pelsjager Bernet niet tegenhield of terugriep.

„Dat is gauw gebeurd,” zei Dave Bowen vergenoegd.

„Ik heb voldoening van mijn werk.”

„Heb je, ” stemde Bill in. „En wel bedankt voor je moeite.”

„En ik heb de voldoening, dat nu duidelijk is, dat ik eerlijk aan mijn paard gekomen ben,” zei Morgan.

„Mijn paard, bedoel je,” verbeterde de jager met een glimlach. „Maar eerlijk ben jij eraan gekomen, dat geef ik graag toe.”

„Dan is de rit hierheen niet voor niets geweest,” zei Morgan voldaan.

„Is hij niet. Maar je kunt die rit nog voor iets anders ook gebruiken,” zei Stokes.

De ander lachte. „Ik denk, dat ik je begrijp,” zei hij.

„Maar of dát gaan zal . . .”

„Dat’ ging. Want toen Bill Stokes vroeg, of hij zijn eigen paard niet kon terugkopen, steunde Briton hem met te zeggen: „Dan verkoop ik je een goed ander paard voor niet te veel, Morgan.”

„Als we het eens kunnen worden – waarom dan niet?” zei Morgan.

Ze waren het eens geworden toen Morgan en Bowen na de terugkoop van het ene en de koop van een ander paard, de terugrit naar Grahamstown aanvaardden.

Eigenlijk had de pelshandelaar verwacht, dat zij niet met z’n tweeën die rit zouden maken. Dat er een paar man meer van de partij zouden geweest zijn. Jim Bernet om te beginnen – als beschuldigde. En Bill Stokes als

beschuldiger. Hij had dat ook tegen Stokes gezegd, die ochtend aan het ontbijt. Bill had het hoofd geschud. „Nee,” had hij gezegd, „met jullie meerijden doe ik niet. Jullie gaan mij te vroeg.”

Dat was duidelijk een smoesje – als je het aan de woorden niet hoorde, kon je het aan het gezicht van Stokes wel zien. Want die keek de pelshandelaar half lachend aan.

„Komen jullie dan later?” vroeg Bowen.

„Misschien, misschien niet,” deed de pelsjager nog een beetje geheimzinnig.

„Als ik iets begrijp van wat je zegt . . .,” zei Dave.

Toen had Stokes uitgelegd wat hij bedoelde. Hij had er lang over overlegd, maar was toch tot een besluit gekomen. Hij wou eerst nog eens met Bernet praten.

„Praten?” had Bowen verwonderd gevraagd.

Ja. Om te weten te komen, waarom die lui zijn blokhut in brand hadden gestoken. Of ze misschien iets tegen hem hadden.

„Tegen jou? Wat had jij nou met die kerels uit te staan?”

Niets en veel – dat was net hoe je het bekeek. Daar was de geschiedenis met de beer en de dieverij uit de kano.

„Man, als je die dingen noemt heb jij meer reden om nijdig op hen te zijn, dan omgekeerd.”

„Heb ik,” had Bill Stokes toegegeven. „Maar het is de vraag, of Bernet daar net zo over denkt.”

„En wat wil je dan met je praten bereiken?”

Ja, wat hij bereiken zou wist Stokes ook niet – dat zou ervan afhangen, hoe het gesprek verliep.

„Je zou me er bijna toe brengen, dat verloop af te wachten,” had Bowen gezegd, „maar hoe eer ik weer in de stad en in mijn zaak ben, hoe beter.” En hij was met Morgan weggereden.

„Maar als je in Grahamstown komt – over korter of langer tijd – hoor ik wel, hoe dit geval verder verlopen is.”

Dat had de pelsjager beloofd.

Hij was, niet lang na het vertrek van Bowen en Morgan, naar het kamertje gegaan waar Bernet in was opgesloten. Die keek niet eens verwonderd op, toen hij de jager zag. Nors vroeg hij: „Je komt me zeker halen om me naar de sheriff te brengen?”

„Misschien,” antwoordde Bill, en hij zag duidelijk hoe zijn weerwoord de ander verwarde. Omdat deze het niet begreep. Maar dat zei Bernet niet, en een vraag stelde Bernet niet.

Hij bleef afwachten.

Stokes ging op een stoel zitten. „Ik wou eens met je praten,” zei hij.

„Dat kan.”

„Ik wou van je weten, waarom jullie eigenlijk deden, wat je gedaan hebt.”

„Dat stelen van jouw paard bedoel je?” hield Bernet zich wat op de vlakte. Hij praatte niet over de brandstichting.

„Eigenlijk dat stelen niet. Waarom gapt een vent? Of dat nou een geschoten beer is, of levensmiddelen uit een kano, of een paard? Om te hebben natuurlijk.”

„Nou, wat vraag je dan?”

„Wat ik vraag? Wat ik weten wil? Waarom jij mijn hut in brand gestoken hebt. Want daar werd niemand beter van. Jij niet en je maat niet; en ik helemaal niet. Wat had je daar nou aan?”

Er kwam geen antwoord.

„Wat had je ermee voor?” herhaalde de jager zijn vraag in een andere vorm. „Waarom deed je het?”

Een stom schouderophalen.

„Je moet toch de een of andere reden gehad hebben,” hield Bill Stokes aan.

„Misschien,” zei Bernet. Hij nam het woord over waarmee de jager zijn eerste vraag beantwoord had.

„Onzin,” zei Stokes. „Je hebt een reden, waarom je iets doet. Alleen een vent die niet toerekenbaar is, doet iets zonder dat hijzelf weet waarom.”

„Wie weet, ben ik mogelijk niet toerekenbaar,” grinnikte Bernet.

Maar Bill Stokes meende duidelijk te zien, dat dat grinniken zijn verlegenheid, zijn verwarring moest verbergen.

„Dat ben je wel, Bernet. Man, je zou spinnig worden, als ik of een ander je voor gek verklaarde.”

„Niet toerekenbaar en gek is niet precies hetzelfde.” Dat was een weerwoord, waarmee de brandstichter het gesprek trachtte af te leiden.

Het lukte hem niet.

„Draai er niet omheen en geef antwoord,” zei Bill. Hij voelde zich boos worden: tenslotte was hij niet hier gekomen om zich met een kluitje in het riet te laten sturen.

„En als ik nou zelf het antwoord niet weet?” hield Bernet zijn weigering vol.

„Dan denk je maar eens goed na. Want weten dóe je het, daar ben ik zeker van.”

De pelsjager zag zijn tegenstander recht aan en wachtte. Zijn blik deed de ander de ogen neerslaan. Maar geen woord kwam Bernet over de lippen.

„Nou?” drong Stokes aan. Hij wilde het gesprek niet beëindigen, al liep het moeilijk. Hij wilde niet dreigen:

„Als je het mij niet zegt, zul je het de sheriff moeten zeggen.” Daar was dit het ogenblik – nog – niet voor.

„Och . . .,” zei Bernet. Maar hij ging niet door. Bill zag, dat de man naar woorden zocht.

„Nou, zeg op,” wilde hij hem helpen. „Waarom hebben jullie mijn hut in brand gestoken? Had je iets tegen me?”

„Nou ja . . .” Weer een afgebroken zin.

„Omdat ik die beer niet wou afstaan en omdat ik jullie dwong, wat je uit mijn kano gestolen had, terug te geven? Dat was toch zeker mijn goed recht?”

„Was het,” gaf Bernet toe.

„Wat heb je dan tegen me? Zeg op – laat me niet mijn geduld verliezen.”

Even leek het, of de dreiging Bernet koppiger zou ma-

ken: hij neep de lippen op elkaar. Maar hij overwon zichzelf.

„Niet, dat jij je spullen terugnam, maar de manier waarop,” zei hij.

„Je bedoelt, dat ik jullie dwong ze te dragen?” vroeg de jager.

„Ook wel.”

„Dus er was meer,” stelde Bill vast. „Wat?”

Weer duurde het een ogenblik, eer het antwoord kwam.

Toen het kwam, verraste het Bill Stokes toch enigszins.

„Dat jij zo – eh – zo gewoon deed.”

„Wees duidelijker.”

„Nou, je liet ons een portie houden en toen we bij jouw hut waren, bood je ons een slok whisky aan.”

„Eerlijk gemeend,” zei Bill. „Of dacht je van niet?”

„Dat was het juist. Eddy zei, dat-ie de zaak liever had uitgevochten dan zó.”

„En jij?”

„Ik snapte jou niet goed. Eddy begreep ik beter.”

„Begreep je hem helemaal?”

„Hij had het gevoel, dat jij ons, wat we gedaan hadden, om zo te zeggen vergaf.”

„En jij?” vroeg Bill weer. Hij keek gespannen naar het gezicht tegenover hem.

„Als je vergeving krijgt, dat is vernederend.”

„Zo heb ik het zeker niet bedoeld, Bernet. Ik wou laten zien, dat ik jullie niet vijandig gezind bleef.”

„Kan wel. Wil ik zelfs geloven, als je het zegt. Maar het zat me dwars. Ed zei ook, dat vergeven iets was, waar hij niet tegenkon.”

„En daarom hebben jullie mijn blokhut in brand gezet?”

Jim Bernet knikte. „Uit grammierterigheid, om zo te zeggen. Ja.”

Bill Stokes stond van zijn stoel op en liep het kamertje op en neer. Twee, drie passen heen, twee, drie passen terug. Toen bleef hij vlak voor Bernet staan.

„Dat is heel anders gegaan, dan ik bedoeld en gehoopt

had," zei hij. „En toch . . . ik kan er wel iets van begrijpen, van wat jou heeft bewogen.”

„Van die beer en zo, bedoel je natuurlijk.” Maar Bernet was er niet zeker van, dat hij het helemaal goed had: zijn toon was onvast.

De pelsjager schudde het hoofd. „Zeker snap ik, dat het niet leuk voor je was, die geschoten beer niet te krijgen en wat je gestolen had terug te moeten brengen. Maar ik begrijp ook, dat het je niet makkelijk viel, vergiffenis aan te nemen. Al werd je die niet eens met zoveel woorden aangeboden.”

„Dus die slok whisky was wel zo bedoeld,” zei Bernet.

„Inderdaad,” gaf Bill Stokes toe.

„Dat snap ik nou niet.”

„Zal ik proberen, je uit te leggen. Om te beginnen ben ik van mening, dat je meer vliegen met stroop vangt dan met azijn. Dat je eerder op goede voet met een vent komt, als je iets over je kant laat gaan, dan wanneer je altijd je haren wilt terughalen.”

Jim Bernet grinnikte even; probeerde grappig te zijn.

„Een beer en een voorraad levensmiddelen zijn anders geen haren,” zei hij.

„Akkoord. En dat ik de een hield en de andere terugnam, was mijn goed recht. Maar eigenlijk wou ik je wat anders zeggen.”

„Zeg op.”

„Je had het daarnet over vergeving, en je zei, dat je mij op dat punt niet al te best begrijpen kan.”

„Kan ik ook niet.”

„Goed. Luister. Je leert vergeven, als je zelf vergiffenis ontvangen hebt.”

„Heb jij dan ook . . . ?” vroeg Jim Bernet verbaasd.

„Gestolen en brandgesticht of iets van die aard, bedoel je?”

Een bevestigende hoofdknik.

De jager glimlachte. „Dan valt het je misschien tegen – maar dat is niet het geval. Dingen, waardoor ik met de

sheriff te maken zou kunnen krijgen, daar ben ik voor bewaard gebleven."

„Nou dan," zei Bernet. Of hij zeggen wilde: man, dan praat je in de ruimte.

„Maar er zijn heel wat andere dingen, die een mens verkeerd doet. Je kunt zelfzuchtig zijn of nors en gevoelloos. Je kunt hulp weigeren, waar je die eigenlijk geven moest en . . ."

Bernet liet hem niet uitspreken.

Viel hem in de rede.

„Als je zó begint kom je aan geen end," zei hij. „En als we mekaar zulke dingen kwalijk moesten nemen . . ."

„Of we het mekaar doen, is niet het voornaamste. Het voornaamste is, dat God die dingen niet wil hebben."

„Jij leest de bijbel," zei Jim. „Dat hebben Ed en ik al eerder gemerkt."

Stokes vroeg niet: „Wanneer?" of „Waardoor?" Hij zei: „Dat doe ik, ja. En ik probeer te leven naar wat ik in die bijbel vind."

„Hooft daar dat vergeven bij?"

„Ja. Zal ik je uitleggen. Zie je, ik ben ervan overtuigd, dat ik telkens weer verkeerde dingen doe of goede dingen niet doe. Dat is, zegt de bijbel, zonde. Dat wil zeggen, dat je daardoor schuld krijgt voor God."

„Ik heb nooit veel van die dingen gehoord, Stokes. Nou ja, dat woord ‚zonde' wel eens, maar ik heb me er nooit druk over gemaakt."

„Moet je doen; moet je werkelijk doen."

Een zwijgend schouderophalen was het enige antwoord.

„Je moet God liefhebben boven alles en je naaste als jezelf, staat er in de bijbel. Dat moet een mens niet uit zichzelf. Om er niet van te praten, dat hij veel andere, verkeerde dingen, wèl doet."

„Nou bedoel je mij weer," zei Bernet bits. „Wat Eddy en ik gedaan hebben."

„Jullie bedoel ik ook, ja. Maar eigenlijk in de eerste plaats mezelf."

„Dus je wilt beweren, dat jij je aan een heleboel dingen schuldig maakt?”

„Maakt en gemaakt hebt, ja. Dat doet ieder mens. En die schuld is niet goed te maken – al zou je nog zo je best doen.”

„Als je gestolen goed teruggeeft of gemaakte schade vergoedt . . .”

„Soms kan dat, maar denkelijk nooit helemaal. En beledigingen of verwensingen en verwondingen . . . Of als je iemand in zijn ellende liet en hem niet hielp, al kon je dat best . . .?”

„Jij zoekt het wel erg ver,” zei Bernet.

„Of niet ver. Want zulke dingen komen elke dag dichtbij je en bij jezelf voor.”

„Nou goed, laat ik dat toegeven. Je hebt een beetje gelijk.”

„Ik heb helemaal gelijk. Of beter: de bijbel heeft gelijk, die zegt dat wij ons aan zonde schuldigmaken, die ons vergeven moet worden. Door God.”

„Waarom?” Misschien begreep Bill Stokes de bedoeling van de vraag niet goed; hij gaf er een heel ander antwoord op, dan de vrager verwacht had.

„Omdat Hij zo goed is, dat te willen, als een mens hem daar eerlijk gemeend om vraagt.”

„Eerlijk gemeend,” mompelde Bernet. „Dan moet je . . .”

„Ja, dan moet je ervan overtuigd zijn, dat je verkeerd deed. Moet je berouw hebben. En dan is God zo genadig, dat Hij vergeeft.”

Het was een poos stil tussen de twee mannen. De pelsjager zag, dat de ander moeite deed te begrijpen, wat hem was gezegd, en hij vond het beter, Bernet te laten nadenken.

Toen hief deze het hoofd op en keek Bill Stokes recht aan.

„Dus daarom . . .,” zei hij nadenkend.

De jager knikte. „Ja, daarom. Omdat ik weet, dat God

mij vergeven heeft en telkens weer vergeeft, wil ik dat jou ook doen."

„Het valt niet mee . . .,” zei Bernet.

„Wat niet?” Stokes vroeg het, al meende hij het antwoord te weten.

„Om zoiets aan te nemen.”

„Kan ik met je meevoelen,” stemde Bill toe.

„Ik zou – als ik ergens berouw over had – het liever goed maken.”

„Begrijp ik. Maar als dat nou niet gaat? Of niet helemaal gaat? Zou jij er de voorkeur aan geven, dat je dan vijandig tegenover elkaar blijft staan, liever dan verging aan te nemen?”

„Ik zou jou uit de weg blijven. Als ik kon.”

„Misschien zouden jij en ik elkaar uit de weg kunnen blijven,” zei Stokes. „Maar een mens kan God niet uit de weg blijven.”

„Ik wel,” verweerde Bernet zich. „Ik moei me niet met die dingen, nou, en dan . . . Dan . . .” Hij vond het vervolg van zijn zin niet. Was dat onwetendheid? Of was dat – tóch – vrees?

„Een mens kan wel proberen, God uit de weg te blijven; kan doen, alsof hij niets met Hem te maken heeft en te maken wil hebben – maar ééns komt het uur, waarin je voor Gods rechterstoel verschijnt.”

Bernet wierp het hoofd met een onwillig gebaar achterover. „Wou je me bang maken?” vroeg hij.

„Ik wou je waarschuwen.”

Weer viel een pauze in het gesprek. Na een poos zei Bernet: „Je bedoelt het goed, Stokes, dat neem ik aan. Maar je zal niet verwachten, dat ik zo maar voetstoots alles met je eens ben.”

„Verwacht ik niet, nee. Al hoop ik van harte, dat je het met die dingen eens zult worden.”

„Och . . .,” zei Bernet en haalde de schouders op. „Het klinkt wel aardig, maar . . . nee, nog niet. Ik wil nog niet en ik kan nog niet.”

„Vergiffenis aannemen, bedoel je?”

„Ja, dat bedoel ik.”

„Van God niet of van mij niet?”

„Laten we alleen over jou praten. Ik zou liever goedmaken, wat ik goedmaken kan.”

Er vloog een glimlach over het gezicht van de pelsjager.

„Een beetje kun je dat wel,” zei hij. „Als je helpt bij het weer opbouwen van mijn blokhut.”

„Goed, dat wil ik,” zei Bernet. „Dan kom ik tenminste met jou quitte.”

„Niet helemaal, Bernet. Al zou je al het werk alléén doen. Er zou altijd nog een restant blijven: je manier van doen, je wegnemen van mijn spullen . . . afijn, dat voel je wel, vermoed ik.”

„Misschien,” gaf Bernet onwillig toe. „Maar als ik nu doe wat ik kan . . .”

„Daar zal ik erg blij mee zijn. En de portie die je niet meer goedmaken kan – nou, daarvoor zul je toch die vergeving moeten accepteren. Anders blijft er tussen jou en mij iets zitten.”

„Jij wilt dus alles tussen ons weg hebben? Alles, waardoor onze verhouding is zoals ze nu nog is?”

„Graag. Dat meen ik.”

Nog kon Bernet zichzelf niet overwinnen; nog kon hij de vriendelijkheid van Bill Stokes niet aanvaarden. Hij vocht met zijn trots. De jager zag dat; begreep dat. Hij stak hem de hand toe.

„Neem aan,” zei hij, „het is van harte gemeend.”

„Goed dan.” Het klonk wat stroef, maar toen de twee handen in elkaar lagen zei Jim Bernet: „Jij hebt het van me gewonnen. En echt . . . ik ben er blij om.”

De volgende morgen reden ze samen van de farm weg, Bill Stokes en Jim Bernet. Naar hun werk: de herbouw van de verbrande blokhut.